ROBERT SILVERBERG

VREMEA SCHIMBĂRII

PALADIN
SCIENCE-FICTION

„Silverberg este un maestru al artei scrisului şi al fanteziei.”

– *Los Angeles Times*

„Vremea schimbării descrie o societate rigidă în care consumul unui drog stimulează contactul telepatic între minţile umane şi duce la apariţia unei subculturi a dragostei şi a deschiderii sufleteşti.”

– *Charlie Jane Anders*

„O fabulă a libertăţii şi a comuniunii extatice a sufletelor.”

– *Ursula K. Le Guin*

„Vremea schimbării reprezintă o autobiografie, itinerarul unui om care îşi asumă treptat rolul profetului a cărui menire este aceea de a distruge ordinea socială a lumii sale natale.”

– *Bifrost*

„Un roman remarcabil pentru că se îndepărtează de explorările tehnologice şi se apropie de subiecte mult mai dificile din punct de vedere psihologic şi filosofic.”

– *eyrie.org*

„Deşi *Vremea schimbării* nu este science-fiction propriu-zis, Silverberg îşi transpune povestea pe o planetă străină, pentru a ilustra un concept societal extrem, cel al negării sinelui.”

– *thebookmarque.blogspot.com*

„În *Vremea schimbării,* Silverberg descrie un model social altruist în aparenţă, dar violent şi inuman în realitate, deoarece se bazează pe negarea

individului şi a sentimentelor sale profunde."

– *noosfere.org*

„Silverberg ne obligă să ne întrebăm cât de mult din cultura noastră se reflectă în cultura borthaniană a izolării şi a neîncrederii, oferindu-ne o perspectivă obiectivă asupra modului în care ne vedem pe noi înşine."

– *lovehistory.net*

ROBERT SILVERBERG

VREMEA SCHIMBĂRII

Original: *A Time of Changes* (1971)

Traducere din limba engleză:
RADU MIHAI HAULICĂ

virtual-project.eu

— 2018 —

Lui Terry şi Carol Carr

Capitolul 1

Eu sunt Kinnall Darival şi am să vă povestesc totul despre mine.

Afirmaţia este atât de stranie, încât îmi urlă în faţă. O privesc pe pagină şi îmi recunosc scrisul – litere înguste, drepte şi roşii pe foaia aspră, gri –, îmi văd numele şi aud în minte ecourile impulsului neuronal care a zămislit aceste cuvinte. „Eu sunt Kinnall Darival şi am să vă povestesc totul despre mine.”

Incredibil.

Are să fie ceea ce pământeanul Schweiz ar numi o autobiografie. Adică o prezentare scrisă de cineva despre sine şi despre faptele sale. Nu este o formă literară pe care o înţelegem pe planeta noastră – trebuie să inventez propria metodă de naraţiune, căci nu am vreun precedent care să mă ghideze. Dar este aşa cum trebuie să fie. Pe planeta mea sunt singur acum. Într-un fel, am inventat un nou mod de a trăi; cu siguranţă pot inventa un nou gen literar. Întotdeauna mi s-a spus că mă pricep la cuvinte.

Aşa că mă aflu într-o colibă acoperită cu şindrilă în Câmpiile Pârjolite şi scriu obscenităţi în timp ce-mi aştept moartea şi mă laud singur pentru talentul literar.

„Eu sunt Kinnall Darival.”

Obscen! Obscen! Doar pe această foaie am folosit pronumele „eu” de trei ori. Şi, bineînţeles, am folosit şi forme ca „mă”, „al meu”, „mine” mai des decât îmi vine să enumăr. Un torent de neruşinare. Eu, eu, eu, eu, eu. Dacă mi-aş expune bărbăţia în Capela de Piatră a Manneranului, de Ziua Numelui, tot n-ar fi atât de respingător precum ceea ce fac aici. Îmi vine să râd. Kinnall Darival practicând un viciu al sinelui. În locul ăsta mizerabil şi pustiu îşi masează sinele împuţit şi strigă pronume ofensatoare în văzduhul arzător, sperând că vor fi purtate de vânt şi-i vor întina pe concetăţenii săi. Aşterne propoziţie după propoziţie în sintaxa dezvăluitoare a nebuniei. Dacă ar putea, te-ar prinde de mâini şi ţi-ar turna grămezi de

gunoaie în urechea-ţi nedoritoare. Şi de ce? Să fie mândrul Darival de fapt nebun? A cedat cu desăvârşire spiritul său robust sub muşcăturile unor şerpi mentali? Nu a mai rămas nimic din el în afară de o umbră, care stă în cocioaba dărăpănată şi se stârneşte obsesiv cu un limbaj necuviincios, bolborosind „eu”, „mine”, „al meu”, şi ameninţă timid să-şi expună cele mai intime cotloane ale sufletului?

Nu. Darival este cel sănătos, iar cei nebuni sunteţi voi toţi. Deşi îmi dau seama cât de prostesc sună, am să susţin asta până-n pânzele albe. Nu sunt un neghiob care îndrugă mizerii pentru a stoarce o plăcere măruntă din universul rece. Am trecut printr-o vreme a schimbării şi am fost vindecat de maladia care-i afectează pe locuitorii planetei mele şi scriind ceea ce intenţionez să scriu sper să vă vindec şi pe voi, cu toate că ştiu că veniţi spre Câmpiile Pârjolite pentru a mă ucide din cauza acestei speranţe.

Aşa să fie.

Eu sunt Kinnall Darival şi am să vă povestesc totul despre mine.

Capitolul2

Încă mă bântuie vestigiile persistente ale obiceiurilor împotriva cărora mă răzvrătesc. Probabil vă puteţi imagina cât de greu îmi este să construiesc frazele în această manieră, să conjug verbele pentru a corespunde formulării la persoana întâi. Scriu de doar zece minute şi trupul îmi este acoperit de sudoare, nu de sudoarea fierbinte a aerului mistuitor din jurul meu, ci de sudoarea rece şi cleioasă a efortului intelectual. Ştiu în ce stil trebuie să scriu, dar muşchii mâinii mi se opun, luptă să înşire cuvintele după ordinea veche, să spună „Cineva scrie de zece minute şi corpul cuiva e acoperit de sudoare” şi „Cineva a trecut printr-o vreme a schimbării şi a fost vindecat de maladia care-i afectează pe locuitorii planetei sale”. Presupun că, fără nicio problemă, aş fi putut formula după ordinea veche o bună parte din ceea ce am scris; dar eu am ales să lupt cu această gramatică modestă a lumii mele şi, dacă va trebui, îmi voi risca viaţa pentru dreptul de a aranja cuvintele în concordanţă cu noua mea filosofie.

În orice caz, chiar dacă vechile obiceiuri m-ar păcăli să construiesc greşit frazele, sensul lor va răzbate de după paravanul cuvintelor. Fie că spun „Eu sunt Kinnall Darival şi am să vă povestesc totul despre mine”, fie că spun „Numele cuiva este Kinnall Darival şi el are să vă povestească totul despre el”, nu este nicio diferenţă reală. Oricum, conţinutul afirmaţiei lui Kinnall Darival este – conform standardelor voastre, conform standardelor pe care am să le distrug – dezgustător, demn de dispreţ, obscen.

Capitolul 3

Mă mai frământă, cel puţin în primele pagini, şi chestiunea identităţii publicului meu. Presupun, pentru că n-am încotro, că voi avea cititori. Dar cine sunt ei? Cine sunteţi voi?

Poate bărbaţi şi femei de pe planeta mea care întorc paginile pe furiş la lumina torţelor, îngroziţi de gândul unei bătăi în uşă. Poate locuitori de pe alte planete, care citesc de plăcere, parcurgându-mi cartea pentru înţelegerea unei societăţi străine, respingătoare. Nu am nici cea mai vagă idee. Mi-e greu să stabilesc o relaţie cu tine, cititorul meu necunoscut. Când mi-am făcut planul să-mi aştern sufletul pe hârtie, am crezut că va fi uşor, o simplă confesiune, ca o şedinţă mai lungă cu un duhovnic imaginar care ascultă la nesfârşit şi într-un final mă absolvă de tot. Dar acum realizez că trebuie să am o altă abordare. Dacă nu aparţii lumii mele, sau dacă aparţii lumii mele, dar nu aparţii epocii mele, vei constata că mult din ceea ce e scris aici este de neînţeles.

De aceea, am să ofer explicaţii. E posibil să mă pierd în lămuriri şi să te îndepărtez prin potopirea cu lucruri evidente. Iartă-mă dacă te instruiesc despre ceva ce deja ştii. Iartă-mă dacă tonul meu sau maniera de abordare dă dovadă de lipsă de coerenţă şi pare că mă adresez altcuiva. Pentru că tu nu ai o identitate clară, cititorul meu necunoscut. Ai nenumărate feţe pentru mine. Acum văd nasul coroiat al confesorului Jidd, şi acum zâmbetul diafan al fratelui-liant Noim Condorit, şi acum fineţea surorii-liante Halum, şi acum devii ispititorul Schweiz de pe compătimitul Pământ, şi acum fiul fiului fiului fiului fiului meu, ce se va naşte peste o sumedenie de ani şi care va fi curios să afle ce fel de om a fost strămoşul lui, şi apoi un străin de pe o altă planetă, pentru care noi, cei de pe Borthan, suntem groteşti, misterioşi şi derutanţi. Nu te cunosc şi de aceea voi fi neîndemânatic în încercarea de a-ţi vorbi.

Dar, pe Poarta Sallei, înainte să termin acest volum, mă vei cunoaşte aşa cum niciun om de pe Borthan nu a fost cunoscut de cineva vreodată!

Capitolul 4

Mă aflu la jumătatea vieţii. De la naşterea mea, Borthan a călătorit de treizeci de ori în jurul soarelui nostru verde-auriu. Pentru noi, un om e considerat bătrân dacă a apucat să treacă prin cincizeci de astfel de mişcări de rotaţie, pe când cel mai vârstnic om de care am auzit vreodată s-a stins la scurt timp înainte de a optzecea. În cazul în care locuieşti pe o altă planetă, vei putea să-ţi faci o idee despre durata noastră de viaţă în comparaţie cu a ta. Pământeanul Schweiz pretindea că are patruzeci şi trei de ani, conform timpului în vigoare pe planeta sa, dar nu părea mai bătrân decât mine.

Am un trup puternic. Iată cum comit un păcat dublu, căci nu doar că vorbesc despre mine fără nicio ruşine, dar mai sunt şi mândru de fizicul meu. Sunt înalt: o femeie de înălţime normală abia dacă-mi ajunge până la piept. Am părul negru şi lung până la umeri. În ultimul timp mi-au apărut şuviţe cărunte, la fel şi în barba mea deasă, care îmi acoperă aproape tot chipul. Nasul meu este drept şi proeminent, cu o bază amplă şi nări mari; buzele îmi sunt cărnoase şi îmi conferă, mi s-a spus, o alură de senzualitate; ochii sunt de un căprui închis, oarecum depărtaţi unul de celălalt. Din câte am înţeles, seamănă cu ochii cuiva care a fost obişnuit toată viaţa să-şi conducă semenii.

Spatele îmi este lat şi pieptul puternic. O pătură deasă de păr negru şi aspru mă acoperă aproape în întregime. Mâinile îmi sunt lungi. Palmele mari. Muşchii bine dezvoltaţi se observă lesne sub piele. Am un mers graţios pentru un bărbat de statura mea, cu o coordonare armonioasă; excelez la sporturi şi în tinereţe am aruncat suliţa întreaga lungime a Stadionului Manneran, o performanţă ce nu mai fusese obţinută până atunci.

Majoritatea femeilor mă consideră atrăgător – mai puţin cele care preferă tipul firav, cu alură adolescentină şi sunt intimidate de putere, statură şi virilitate. Cu siguranţă că

puterea politică pe care am avut-o de-a lungul vieţii m-a ajutat să atrag în pat multe partenere, dar fără niciun dubiu că au fost atrase în egală măsură atât de corpul meu, cât şi de ceva mai subtil. Majoritatea dintre ele au fost dezamăgite. Muşchii proeminenţi şi pilozitatea nu garantează un amant priceput, la fel cum un membru genital masiv, ca al meu, nu reprezintă o garanţie a extazului. Nu sunt un campion al copulaţiei. Vezi, nu-ţi ascund nimic. Se găseşte în mine o anumită nerăbdare care se exteriorizează numai în timpul actului carnal; când pătrund o femeie, mă pierd cu firea şi rareori pot rezista până să îi pot oferi plăcere. Nu i-am mărturisit nimănui, nici măcar unui confesor, această slăbiciune şi nici nu mi-am închipuit că o voi face. Dar multe femei de pe Borthan au aflat de marele meu defect în cea mai imediată şi evidentă manieră, spre nefericirea lor, şi fără niciun dubiu unele dintre ele, dezamăgite, au răspândit vestea şi au făcut glume răutăcioase pe seama mea. Aşa că o menţionez aici, de dragul perspectivei. Nu doresc să te gândeşti la mine ca la un uriaş păros şi forţos fără a cunoaşte de câte ori trupul mi-a trădat dorinţa. Este posibil ca neajunsul meu să fi fost una dintre forţele motrice care mi-au călăuzit destinul spre această zi din Câmpiile Pârjolite, deci ar trebui să ştii ceva despre asta.

Capitolul 5

Tatăl meu a fost septarhul moştenitor al provinciei Salla de pe coasta de est. Mama mea a fost fiica unui septarh din Glin; s-au întâlnit în cursul unei misiuni diplomatice şi unirea lor a fost hărăzită, se spune, din momentul în care privirile li s-au intersectat întâia oară. Primul lor copil a fost fratele meu Stirron, în prezent septarh al Sallei în locul tatălui nostru. Doi ani mai târziu am urmat eu; după mine s-au născut trei fete. Două dintre ele încă trăiesc. Sora cea mai mică a fost ucisă de bandiţi din Glin în urmă cu vreo douăzeci de cicluri de lună.

Nu mi-am cunoscut bine tatăl. Pe Borthan, toţi suntem străini tuturor, dar un tată este de obicei mai puţin distant comparativ cu ceilalţi; nu a fost cazul bătrânului septarh. Între noi a existat un zid de formalităţi de nepătruns. Adresându-i-ne, foloseam aceleaşi formulări respectuoase pe care le foloseau şi supuşii. Zâmbetele i-au fost atât de rare, încât cred că mi le pot aminti pe toate. Cu o singură ocazie – şi nu o voi uita niciodată – m-a luat alături de el pe tronul grosolan din lemn înnegrit, lăsându-mă să ating străvechea pernă galbenă şi spunându-mi cu drag pe numele de copil; în ziua în care a murit mama mea. În rest, m-a ignorat. Mă temeam de el şi îl iubeam, mă ghemuiam, tremurând în spatele pilaştrilor din curte pentru a-l privi împărţind dreptatea, gândindu-mă că, dacă m-ar fi văzut acolo, m-ar fi călcat în picioare, dar în acelaşi timp incapabil de a mă priva de priveliştea maiestuoasă a tatălui meu domnind.

Era, în mod ciudat, un individ slab, de statură modestă, atât eu, cât şi fratele meu depăşindu-l în înălţime încă din adolescenţă. Dar avea o teribilă putere a voinţei care l-a ajutat să depăşească orice încercare. Odată, în copilăria mea, am primit la septarhie vizita unui ambasador, un vestic masiv foarte bronzat care în amintirea mea era nu mai scund decât Muntele Kongoroi; probabil era cam cât de înalt şi lat sunt eu acum. La vremea ospăţului, pe

gâtlejul ambasadorului a alunecat prea mult vin albastru. Drept urmare, făcându-şi curaj, reprezentantul diplomatic a grăit astfel în faţa tatălui meu, a familiei şi a curtenilor:

— Cineva şi-ar arăta puterea oamenilor din Salla, pe care i-ar putea învăţa câte ceva despre luptă.

— Este aici unul, replică tatăl meu înfuriat, care probabil nu are nevoie să primească lecţii de la nimeni.

— Dă-i voie să se prezinte, zise uriaşul vestic ridicându-se şi lăsând să-i cadă mantia în lături.

Dar tatăl meu, zâmbind – şi acel zâmbet i-a făcut pe curteni să se cutremure –, i-a spus străinului fălos că nu ar fi drept să îl pună la încercare cât timp mintea îi este înceţoşată de vin, ceea ce, desigur, l-a iritat pe ambasador mai presus de cuvinte. Muzicanţii au intervenit în acel moment pentru a diminua tensiunea, dar supărarea străinului nu s-a domolit şi după o oră, când beţia îi mai trecuse într-o oarecare măsură, ambasadorul a cerut din nou să fie confruntat cu campionul tatălui meu. Niciun om din Salla, susţinea oaspetele nostru, nu era în stare să se măsoare cu puterea lui.

— Eu însumi te voi înfrunta! spuse tatăl meu auzind acestea.

În seara aceea, eu şi fratele meu stăteam la capătul mesei lungi, printre femei. Din capătul dinspre tron s-a auzit vocea părintelui nostru, rostind buimăcitorul cuvânt „eu”, urmat, o secundă mai târziu, de şocantul „însumi”. Acestea erau obscenităţi pe care Stirron şi cu mine le şopteam des, chicotind, la adăpostul întunericului din dormitorul nostru, dar nu ne-am imaginat niciodată că le vom auzi azvârlite de-a lungul sălii de ospeţe, direct de pe buzele septarhului. În uluirea noastră am avut reacţii diferite. Stirron s-a smucit violent, vărsându-şi pocalul, şi mie mi-a scăpat un chicot strident de ruşine şi totodată delectare, numai pe jumătate stăpânit, care mi-a atras o corecţie imediată din partea unei doamne de onoare. Râsul fusese însă doar masca ororii pe care o trăiam. Nu credeam că tatăl meu cunoştea aceste cuvinte, cu atât mai puţin că le-ar fi putut grăi de faţă cu o asemenea companie

selectă. „Eu însumi te voi înfrunta.” Şi în timp ce reverberaţiile formelor tabu de adresare încă mă năuceau, tatăl meu înaintă cu iuţeală, lepădându-şi mantia, se postă în faţa huidumei de ambasador, se încleştară şi, prinzându-l de un cot şi de o pulpă într-o priză abilă sallană, îl trânti aproape instantaneu pe podeaua lustruită din piatră cenuşie. Ambasadorul scoase un urlet teribil, căci un picior îi stătea într-un unghi nefiresc faţă de şold, şi, cuprins de durere şi de ruşine, începu să lovească, în mod repetat, podeaua cu palma. Probabil că diplomaţia este practicată într-o manieră mai sofisticată în ziua de azi la palatul fratelui meu Stirron.

Septarhul a murit când aveam doisprezece ani şi abia începeau să apară primele semne ale maturizării mele. Mă aflam lângă el când şi-a găsit sfârşitul. În fiecare an, pentru a scăpa de sezonul ploios din Salla, pleca la vânătoare de şoimi-cu-corn în Câmpiile Pârjolite, chiar în ţinutul în care stau eu acum ascuns şi aştept. Nu mai mersesem niciodată cu el, aceasta fiind prima ocazie în care îmi era permis să însoţesc grupul de vânători în calitate de tânăr prinţ care trebuie să deprindă abilităţile clasei din care face parte. Stirron, ca viitor septarh, avea alte responsabilităţi de însuşit; în absenţa tatălui nostru, el rămânea în Capitală ca regent. Expediţia formată din aproape douăzeci de vehicule de teren gonea din Cetatea Sallei spre vest, sub un cer mohorât, încărcat de nori grei, prin provincia pustiită de iarnă şi bătută de vânt. Ploile erau nemiloase în acel an, ştirbind preţioasa brumă de sol şi dezgolind scheletul pietros al provinciei noastre. Pretutindeni, fermierii reparau şanţurile de scurgere şi digurile, dar fără niciun folos; vedeam râurile curgând, umflate cu bogăţia brun-gălbuie, pierdută, a Sallei, şi îmi venea să plâng la gândul comorii vărsate în mare. La intrarea în Salla de Vest, drumul se îngusta şi începea să urce pe versanţii lanţului muntos Huishtor şi nu după mult timp ne aflam într-un ţinut mai uscat şi mai rece, unde cerurile vărsau zăpadă în locul ploii şi copacii erau biete mănunchiuri de ramuri uscate pe albul orbitor. Am mers

tot mai sus în Huishtori, urmând drumul spre Kongoroi. Pe măsură ce înaintam, oameni din popor ne ieşeau în drum pentru a-i ura bun venit septarhului. Munţii dezgoliţi se înălţau ca nişte colţi violeţi, sfâşiind cerul cenuşiu, şi până şi în maşinile noastre ne zgribuleam, cu toate că pitorescul acestui loc tumultuos nu dădea răgaz minţii să perceapă disconfortul. Aici, paravane masive de rocă plată, roşiatică, flancau drumul accidentat şi aproape nu se vedea urmă de pământ, nici copaci şi arbuşti, cu excepţia locurilor mai ferite. Puteam vedea în spatele nostru întreaga Salla, întocmai ca pe hartă, albeaţa sectoarelor de vest, neorânduiala întunecată a populatului ţărm estic, totul micşorat, ireal. Nu mai fusesem niciodată atât de departe de casă. Cu toate că pătrunsesem mult în ţinutul muntos, cum ar veni la jumătatea drumului dintre cer şi mare, piscurile interioare ale Huishtorilor se înălţau încă înaintea noastră şi în ochii mei formau un impenetrabil zid de stâncă ce îmbrăţişa continentul de la nord la sud. Vârfurile lor înzăpezite ţâşneau zimţuit din semeţul parapet neîntrerupt de piatră dezgolită; trebuia oare să trecem peste el sau se găsea vreun drum care să-l traverseze? Auzisem de Poarta Sallei şi că drumul nostru ducea spre ea, dar în acele momente poarta părea să fie mai mult un mit decât o certitudine.

Am tot călătorit, mai sus şi mai sus, până când generatoarele maşinilor noastre au început să gâfâie în aerul îngheţat şi am fost nevoiţi să oprim periodic pentru a dezgheţa conductorii, iar capetele ne vâjâiau din cauza lipsei de oxigen. Am poposit în fiecare noapte la câte una dintre taberele special amenajate pentru găzduirea septarhilor în cursul unei călătorii, dar condiţiile erau departe de a fi regale şi la una dintre ele, unde slujitorii pieriseră, cu câteva săptămâni înainte, în timpul unei avalanşe, a trebuit să deszăpezim drumul pentru a putea intra. Deşi toţi membrii expediţiei făceau parte din aristocraţie, au pus mâna pe lopeţi şi au săpat, în afară de septarh, pentru care munca fizică ar fi fost considerată imorală. Fiind unul dintre cei mai mari şi mai puternici

bărbaţi, eu am săpat mai vârtos decât oricine şi pentru că eram tânăr şi pripit m-am forţat dincolo de puterile mele, prăbuşindu-mă cu lopata în mână şi zăcând pe jumătate mort în zăpadă mai mult de o oră înainte de a fi descoperit. Tatăl meu m-a vizitat în timp ce eram îngrijit, arborând unul dintre rarele lui zâmbete; pe moment l-am interpretat ca fiind un gest afectuos, care a contribuit la accelerarea recuperării mele, dar ulterior am realizat că fusese mai degrabă un semn al dispreţului.

Acel zâmbet m-a sprijinit pe parcursul a cât mai rămăsese din ascensiunea Huishtorilor. Nu am mai fost neliniştit în legătură cu traversarea munţilor, căci ştiam că se va întâmpla şi că de partea cealaltă eu şi cu tata vom vâna şoimul-cu-corn în Şesurile Pârjolite, aventurându-ne împreună, păzindu-ne reciproc de primejdii şi colaborând la urmărirea şi vânarea prăzii, apropiindu-ne aşa cum nu ne-a fost dat să fim în copilăria mea. Am vorbit într-o noapte despre speranţele mele cu fratele meu liant Noim Condorit, care călătorea împreună cu mine în maşină şi care era singura persoană din întregul univers căreia i-aş fi putut spune astfel de lucruri.

— Unul speră să fie ales în suita personală de vânătoare a septarhului, i-am spus. Are motiv să creadă că va fi ales. Şi că se va pune capăt distanţei dintre tată şi fiu.

— Visezi, răspunse Noim Condorit. Trăieşti în lumea imaginaţiei.

— Unul ar prefera încurajări mai optimiste din partea fratelui-liant al unuia.

Noim a fost întotdeauna pesimist; m-am resemnat cu atitudinea lui negativistă în timp ce număram zilele ce ne despărţeau de Poarta Sallei. Când într-un final am ajuns, am descoperit că nu eram pregătit pentru splendoarea locurilor. Întreaga dimineaţă şi o parte din după-amiază am urcat pe poteca abruptă la treizeci de grade de pe creasta lată a Muntelui Kongoroi, vălurită de umbra marelui pisc dublu. Îmi părea că Kongoroiul ar trona deasupra noastră chiar de ar fi să urcăm la nesfârşit. Apoi convoiul a cotit spre stânga, maşină după maşină

dispărând după un zid de zăpadă de pe marginea drumului, şi când a venit rândul nostru am putut contempla o privelişte uimitoare: o falie imensă despărţea peretele montan, de parcă o mână cosmică smulsese un colţ al Kongoroiului. Lumina soarelui ţâşnea din trecătoare într-o cascadă strălucitoare. Aceasta era Poarta Sallei, miraculoasa trecătoare prin care strămoşii noştri au pătruns pentru întâia oară în provincie, în urmă cu multe secole, după pelerinajul prin Câmpiile Pârjolite. Ne-am avântat prin ea cu entuziasm, câte două sau chiar trei maşini una lângă alta, peste zăpada întărită, şi înainte să înnoptăm am putut întrezări splendoarea stranie a Câmpiilor Pârjolite întinzându-se uimitor în faţa noastră.

În cursul zilelor următoare am coborât pe serpentinele versantului vestic al Kongoroiului, avansând într-un ritm ridicol de lent de-a lungul unui drum destul de îngust, ce lăsa puţin spaţiu pentru orice fel de manevră; o cât de mică eroare de conducere, şi maşina s-ar fi răsturnat în abis. Nu exista zăpadă pe această parte a muntelui şi stânca, bătută de soare, avea o alură apăsătoare, care îţi amorţea simţurile. Cu excepţia rocilor, înaintea noastră era numai pământ roşiatic. Am pătruns apoi în deşert, părăsind iarna şi intrând într-o lume sufocantă, unde fiecare respiraţie ardea plămânii, unde vânturi uscate ridicau nisipul în nori groşi şi unde bestii ciudate, diforme, fugeau speriate din faţa convoiului nostru. Abia în a şasea zi am ajuns la terenul de vânătoare, o zonă cu povârnişuri sălbatice aflată mult sub nivelul mării. Acum sunt la mai puţin de o oră de condus de acel loc. Aici îşi au cuiburile şoimii-cu-corn; întreaga zi colindă deasupra câmpiilor toride, căutând hrană, iar la asfinţit se întorc, prăvălindu-se asupra pământului în spirale nefireşti, pentru a reveni în vizuinile lor de nepătruns.

La împărţirea pe grupuri, eu am fost unul dintre cei treisprezece aleşi să facă parte din escorta septarhului.

— Unul îţi împărtăşeşte bucuria, mi-a spus Noim cu solemnitate, amândoi având ochii înlăcrimaţi, fiindcă ştia cât de mult sufeream din cauza atitudinii distante a tatălui

nostru.

În zori, cele nouă grupuri de vânătoare au pornit în nouă direcţii diferite.

Să prinzi şoimul-cu-corn în vecinătatea cuibului e socotit a fi ruşinos. Când se întoarce la cuib, pasărea este de obicei încărcată cu hrană pentru pui, fiind astfel mai vulnerabilă, mai puţin agilă, lipsită de graţia şi de puterea caracteristice. Să ucizi unul în timp ce planează împovărat nu e cine ştie ce ispravă şi doar un dezvăluitor-de-sine laş ar încerca aşa ceva. (*Dezvăluitor-de-sine!* Iată cum şi propriul meu stilou mă ridiculizează! Eu, care mi-am dezvăluit mai mult sine decât zece oameni de pe Borthan, încă folosesc în subconştient termenul cu sens peiorativ. Dar să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.) Ceea ce vreau să spun este că virtutea vânătorii constă în pericolul şi dificultatea hăituirii prăzii, nu în dobândirea trofeului, aşa că noi vânăm şoimul-cu-corn pentru a ne măsura abilităţile, nu pentru carnea-i dezgustătoare.

Aşadar, vânătorii se aventurează în zonele joase, unde soarele are un efect devastator chiar şi iarna, unde nu sunt copaci care să te umbrească sau pâraie care să-ţi ostoiască setea. Se împrăştie, un om aici, doi dincolo, postându-se în acea întindere stearpă de sol roşcat, oferindu-se ca pradă şoimilor. Pasărea pluteşte la altitudini nemăsurate, înălţându-se atât de sus, încât nu se poate vedea decât ca o mică zgârietură neagră pe bolta strălucitoare a cerului; doar cei mai ageri ochi pot observa una, cu toate că lungimea aripilor este de două ori cât înălţimea unui om. Din sfera lui măreaţă, şoimul scrutează deşertul pentru a găsi animale nesăbuite. Nimic, oricât de mic ar fi, nu scapă ochilor lui sticloşi; şi când descoperă o pradă bună, coboară prin aerul clocotitor, apoi planează la înălţimea unei case. Este momentul în care îşi începe zborul ucigător, lansându-se într-o serie de cercuri sălbatice, ţesând un nod letal în jurul victimei care nu bănuieşte încă nimic. Prima tură poate acoperi jumătate din suprafaţa unei provincii, dar fiecare circuit devine din ce în ce mai strâns în timp ce acceleraţia creşte, până când şoimul se

transformă într-un înfiorător angrenaj al morţii care se năpusteşte furtunos de la orizont cu o viteză de coşmar. Acum prada află adevărul, însă nu pentru mult timp: freamătul aripilor puternice, şuieratul siluetei zvelte şi robuste, despicând aerul fierbinte, vâscos, apoi lancea lungă, mortală ce se iţeşte din fruntea osoasă a păsării îşi nimereşte ţinta şi victima cade, înfăşurată în aripile negre ce fâlfâie. Vânătorul speră să doboare şoimul-cu-corn în timp ce patrulează, aproape la limita vederii umane; poartă o armă cu bătaie lungă şi testul constă în ţintirea şi calcularea intersecţiei traiectoriilor la distanţe mari. Pericolul din timpul vânătorii este că nu ştii niciodată dacă eşti vânat sau vânător, deoarece un şoim-cu-corn nu poate fi văzut până în momentul în care loveşte ucigător.

Aşa că am pornit la drum. Şi am aşteptat din zori până la amiază. Soarele şi-a manifestat puterea asupra pielii mele, al cărei bronz dispăruse odată cu iarna, atât cât am îndrăznit să expun vederii; eram îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de vânătoare din piele fină stacojie, în care mă încinsesem. Am sorbit din bidonul cu apă nu mai mult decât era necesar pentru supravieţuire, imaginându-mi cum camarazii stau cu ochii pe mine, şi mi-am dorit să nu arăt vreo slăbiciune. Eram ordonaţi în două hexagoane, iar tatăl meu stătea singur între cele două grupuri. Norocul a făcut să fiu pus în colţul cel mai apropiat de el al hexagonului, dar între noi era o distanţă mai mare decât bătaia unei suliţe, astfel încât toată dimineaţa septarhul şi cu mine nu am schimbat nici măcar o vorbă. Stătea bine înfipt în picioare, scrutând cerurile, cu arma pregătită. Nu l-am văzut să bea în timpul pândei. Şi eu am studiat cerul până când ochii au început să mă doară, până am simţit două fuioare încinse de lumină forându-mi prin creier şi ciocnindu-se ritmic de peretele din spatele craniului meu. Nu doar o dată mi s-a părut că am văzut o aşchie neagră, conturul unui şoim-cu-corn purtat de vânt în înălţimi, şi într-una dintre împrejurări, transpirat, grăbit, am fost la un pas să ridic arma spre el, gest care m-ar fi făcut de ruşine, fiindcă nu trebuie să tragi până când nu a fost stabilită

prioritatea reperării przii prin strigarea revendicării. Nu am tras şi după ce am clipit şi am deschis ochii din nou nu mai era nimic pe cer. Şoimii-cu-corn erau în altă parte în acea dimineaţă.

La amiază, tatăl meu a dat un semnal şi ne-am împrăştiat pe câmpie, păstrând însă formaţia. Poate că şoimii ne vedeau prea grupaţi şi păstrau distanţa. Noua mea poziţie se afla în vârful unei movile joase de pământ, aproape de forma unui sân de femeie, şi în timp ce mă instalam m-a cuprins frica. Mi se părea că sunt teribil de expus şi în pericol iminent să fiu atacat de un şoim. Pe măsură ce frica îmi pătrundea tot mai adânc în suflet, eram convins că o pasăre se rotea chiar atunci pe deasupra mea şi că în orice moment lancea ei îmi va străpunge rinichii în timp ce mă holbam prosteşte la cerul oţelit. Presentimentul a devenit atât de puternic, încât a trebuit să fac eforturi pentru a rămâne pe poziţie; tremuram, aruncam peste umăr ocheade îngrijorate, strângeam în mână patul puştii spre liniştea mea şi îmi încordam auzul pentru a percepe apropierea inamicului, sperând să mă pot răsuci şi să trag înainte de a fi străpuns. Îmi reproşam cu severitate această laşitate şi mulţumeam pentru faptul că Stirron fusese născut înaintea mea, căci cu siguranţă eu nu eram demn de succesiunea la septarhie. Mi-am amintit că de trei ani nu mai fusese ucis un vânător în acest mod. Mă întrebam dacă e posibil să mor atât de tânăr, la prima mea vânătoare, când erau atâţia alţii, ca tatăl meu, care vânaseră timp de treizeci de sezoane şi rămăseseră nevătămaţi. Voiam să ştiu de ce simţeam această teamă copleşitoare când toţi învăţătorii mei s-au spetit pentru a mă învăţa că sinele este un vid şi preocuparea pentru propria persoană un păcat imoral. Oare tatăl meu nu era în aceeaşi primejdie pe câmpia dogorită de soare? Şi nu avea el cu mult mai multe de pierdut decât mine, fiind un septarh, un prim septarh, eu nefiind decât un copil. În acest fel am îndepărtat frica din sufletul meu descurajat şi am cercetat cerul fără a fi preocupat de lancea care putea fi îndreptată spre spatele

meu şi în doar câteva minute neliniştea de mai înainte îmi părea deja o absurditate. Aş fi stat acolo zile întregi, dacă era nevoie, neînfricat. Am primit numaidecât şi recompensa pentru triumful împotriva sinelui: pe fundalul licăririi insuportabile a cerului am desluşit o siluetă întunecată care plana. De această dată nu a mai fost o iluzie, căci ochii mei tineri distinseseră cornul şi aripile. Îl văzuseră oare şi ceilalţi? Eram liber să îmi încerc puterile cu pasărea? Dacă aş fi răpus-o, m-ar fi felicitat septarhul şi mi-ar fi spus că sunt fiul lui preferat? Din partea celorlalţi vânători nu răzbătea decât tăcere.

— Se revendică prada! am strigat bucuros şi mi-am ridicat arma, privind prin cătare şi amintindu-mi ceea ce fusesem învăţat, să las subconştientul să calculeze, să ochesc şi să trag într-un impuls rapid înainte ca intelectul, cuprins de îndoială, să distrugă autoritatea intuiţiei.

Chiar înainte să lansez săgeata în înălţimi, s-a auzit un strigăt înfiorător din stânga mea şi am tras fără să mai ochesc, întorcându-mă în acelaşi timp către locul tatei pe care-l vedeam doar pe jumătate sub corpul fluturând nebuneşte al altui şoim ce-l împunsese de la şira spinării până în abdomen. În aerul din jurul lor plutea un nor de nisip însângerat stârnit de loviturile furioase ale aripilor monstrului; pasărea se căznea să-şi ia zborul, dar un şoim-cu-corn nu poate ridica greutatea unui om, cu toate că asta nu îi împiedică să ne atace. Am fugit pentru a-l ajuta pe septarh. Încă striga şi i-am văzut mâinile încercând să prindă grumazul uscăţiv al şoimului, însă de data asta strigătele erau mai stinse, pe un ton bolborosit, şi când am ajuns la locul faptei – am fost primul care a ajuns – zăcea întins şi mut, cu pasărea încă înfiptă în el care-i acoperea corpul ca o mantie neagră. Aveam sabia scoasă din teacă; am retezat gâtul şoimului-cu-corn de parcă era o bucată de furtun, am împins leşul cu piciorul şi am început să răsucesc disperat capul demonic ataşat atât de înfiorător de spatele septarhului. Între timp au venit şi ceilalţi; m-au tras în lături; cineva m-a înşfăcat de umeri şi m-a scuturat până ce mi-a trecut isteria. Când m-am întors spre ei au

strâns rândurile pentru a nu mă lăsa să văd cadavrul tatei şi apoi, spre uimirea mea, au îngenuncheat în faţa mea pentru a-şi prezenta omagiul.

Dar evident că nu eu, ci Stirron a devenit septarh în Salla. Încoronarea sa a fost un eveniment grandios, căci, deşi era tânăr, avea să devină septarhul principal al provinciei. Ceilalţi şase septarhi ai Sallei au venit în Capitală – era singura ocazie care îi găsea vreodată pe toţi în acelaşi timp, în acelaşi oraş – şi pentru o perioadă s-au ţinut ospeţe, s-au fluturat steaguri şi s-a sunat din trâmbiţe. Stirron era în mijlocul tuturor festivităţilor, iar eu la frontieră, aşa era tradiţia, dar mă simţeam mai degrabă ca un grăjdar decât ca un prinţ. Odată urcat pe tron, Stirron mi-a oferit titluri, domenii şi influenţă, însă nu se aştepta cu adevărat ca eu să accept, aşa că nu am făcut-o. Fraţii mai mici ai septarhului făceau bine să nu se amestece în conducerea provinciei, doar în cazul în care septarhul era mai slab de înger, altfel prezenţa lor la Curte nu era dorită. Nu avusesem în viaţă niciun unchi din partea tatălui şi nu mă interesa dacă fiii lui Stirron aveau să spună acelaşi lucru; aşadar, după ce perioada de doliu s-a încheiat, am părăsit degrabă Salla.

* * *

M-am dus în Glin, locul de baştină al mamei mele. Însă acolo lucrurile n-au mers bine pentru mine şi după câţiva ani m-am mutat în călduroasa provincie Manneran, unde m-am căsătorit şi mi s-au născut copiii. Aici am devenit prinţ cu adevărat, nu doar cu numele. Am trăit bine şi fericit până când a început vremea schimbării.

Capitolul 6

Poate că ar trebui să scriu câteva cuvinte şi despre geografia planetei mele.

Pe planeta Borthan sunt cinci continente. În această emisferă sunt două, Velada Borthan şi Sumara Borthan, cum s-ar spune, Lumea de Nord şi Lumea de Sud. E un drum lung, pe mare, între oricare ţărm al lor până la continentele emisferei opuse, care au fost numite, simplu, Umbis, Dabis şi Tibis, adică Unu, Doi şi Trei.

Pot să vă spun foarte puţine despre aceste tărâmuri îndepărtate. Au fost explorate pentru întâia oară în urmă cu vreo şapte sute de ani de un septarh al Glinului care a plătit cu viaţa curiozitatea şi nu au fost mai mult de cinci expediţii care să ajungă acolo de atunci. Nicio fiinţă umană nu trăieşte în acea emisferă. Despre Umbis se spune că este asemenea Câmpiilor Pârjolite, chiar mai rău, cu flăcări aurii ţâşnind în multe locuri din pământul chinuit. Dabis este acoperit de jungle şi de mlaştini bântuite de friguri şi într-o bună zi va fi plin de oameni de-ai noştri hotărâţi să-şi dovedească bărbăţia, întrucât este înţesat cu fiare periculoase. Tibis este acoperit de gheaţă.

Nu suntem o rasă care suferă de dor de ducă. Nici eu nu am fost vreun mare călător până când circumstanţele nu m-au transformat într-unul. Cu toate că sângele străvechilor pământeni ne curge în vene, ei fiind rătăcitori ai căror demoni i-au determinat să colinde printre stele, noi, cei de pe Borthan, stăm aproape de casă. Nici chiar eu, care gândesc într-un mod relativ diferit faţă de compatrioţii mei, nu am simţit vreodată pofta de a vedea peisajele de zăpadă ale Tibisului sau mocirlele Dabisului, cu excepţia copilăriei, când eram nerăbdător să înfulec întregul Univers. Din punctul nostru de vedere este considerată o realizare măreaţă până şi o călătorie din Salla în Glin şi puţini sunt oamenii care au traversat continentul, darămite cei care s-au aventurat spre Sumara Borthan, cum am făcut eu.

Cum am făcut eu.

Velada Borthan este leagănul civilizaţiei noastre. Hărţile îl prezintă ca pe un continent pătrat, cu colţurile rotunjite. Două adâncituri mari, în forma literei „V”, îi străpung conturul: de-a lungul coastei de nord, la jumătatea distanţei dintre colţurile estic şi vestic, se găseşte Golful Polar, iar în sud, pe coasta opusă, Golful Sumar. Între aceste două corpuri de apă se află Câmpiile, o depresiune care se întinde pe tot continentul, de la nord la sud. Niciun punct din Câmpii nu se situează la o altitudine mai mare faţă de nivelul mării decât înălţimea a cinci oameni şi sunt multe locuri, în special în Câmpiile Pârjolite, care se află considerabil sub nivelul mării.

Sunt multe legende pe care le spunem copiilor noştri despre forma Velada Borthanului. Se crede că imensul vierme de gheaţă Hrungir, născut din apele Mării Polare de Nord, s-a trezit într-o bună zi cu poftă de mâncare şi a început să roadă ţărmul nordic al Velada Borthanului. Viermele a înfulecat pământul timp de o mie de ani, până când a înghiţit ceea ce corespunde astăzi Golfului Polar. Apoi, făcându-i-se rău din cauza lăcomiei, s-a târât pe uscat pentru a se odihni şi a digera ceea ce devorase. Cu stomacul greu, Hrungir s-a zvârcolit spre sud, iar pământul s-a cufundat sub greutatea lui colosală, astfel că de o parte şi de alta a culcuşului său s-au ridicat munţii. Viermele a petrecut cel mai mult timp odihnindu-se în Câmpiile Pârjolite. Ca urmare, acestea sunt cele mai adânci din toate regiunile. După o vreme, lui Hrungir i-a revenit apetitul şi a continuat drumul spre sud până în locul unde un lanţ muntos întins de la vest la est îi împiedica avansarea. Apoi a rumegat munţii, creând Pasul Stroin, şi şi-a urmat cursul spre coasta de sud. Când i-a fost din nou foame, viermele a mâncat Golful Sumar. Apele Strâmtorii Sumar s-au năpustit spre locul unde fusese pământul şi torentul în ascensiune l-a transportat pe Hrungir pe continentul Sumara Borthan, unde viermele de gheaţă trăieşte şi acum, încolăcit sub vulcanul Vashnir şi pufăind gaze otrăvitoare. Aşa zice legenda.

Bazinul lung şi îngust pe care îl considerăm traseul lui Hrungir este împărţit în trei districte. La extrema nordică avem Câmpiile Îngheţate, un ţinut al gheţurilor veşnice unde nu găseşti urmă de om. Legenda spune că aerul este atât de uscat şi de rece, încât o singură respiraţie transformă plămânii unui om în piele tăbăcită. Totuşi, influenţa polară se simte pe o distanţă mică în continentul nostru. La sud de Câmpiile Îngheţate zac nemăsuratele Câmpii Pârjolite, care sunt aproape complet lipsite de apă şi asupra cărora se abate constant furia dezlănţuită a soarelui nostru. Cele două şiruri semeţe de munţi, întinse de la nord la sud, împiedică orice urmă de ploaie să pătrundă în Câmpiile Pârjolite şi accesul oricărui râu sau pârâu. Pământul este de un roşu intens, cu ocazionale dâre gălbui, însă pentru asta dăm vina pe căldura din pântecele lui Hrungir, cu toate că geologii spun o altă poveste. În Câmpiile Pârjolite trăiesc doar plante mici, hrănindu-se cine ştie din ce, şi sunt multe specii de fiare, toate neobişnuite, diforme şi neplăcute. La sud de Câmpiile Pârjolite se află o vale adâncă de la est la vest, cu o lungime de câteva zile de drumeţie, şi la celălalt capăt se află micul district cunoscut sub numele de Câmpiile Inundate. Brizele nordice dinspre Golful Sumar poartă umiditatea prin Pasul Stroin; aceste vânturi întâlnesc rafalele aprige şi fierbinţi din Câmpiile Pârjolite şi sunt nevoite să-şi lepede povara nu cu mult deasupra pasului, creând o zonă de vegetaţie luxuriantă. Brizele de la sud, încărcate cu apă, nu reuşesc niciodată să ajungă la nord de Câmpiile Inundate, pentru a îmbăia ţinutul solului roşu. Câmpiile Îngheţate, după cum am spus, nu sunt vizitate niciodată, iar pe Câmpiile Pârjolite nu pătrund decât vânătorii şi cei nevoiţi să călătorească între coastele de est şi de vest, însă Câmpiile Inundate sunt locuite de câteva mii de ţărani care cultivă fructe exotice pentru orăşeni. Se zvoneşte că ploile constante le descompun sufletele, că nu au nicio formă de guvernare, iar datina noastră de negare-de-sine nu este păstrată cum se cuvine. Dacă m-aş putea furişa prin cordonul creat de inamicii mei la sud de acest

loc, m-aş afla acum în mijlocul lor, pentru a-i cunoaşte personal.

Câmpiile sunt flancate de două lanţuri montane imense: Huishtorii, la est, şi Threishtorii, la vest. Aceşti munţi pornesc din coasta de nord a Velada Borthanului, practic din ţărmurile Mării Polare de Nord, şi înaintează spre sud, curbându-se treptat spre interior; dacă nu ar fi separate de Pasul Stroin, cele două lanţuri s-ar uni nu departe de Golful Sumar. Sunt atât de înalte, încât opresc orice vânt. Prin urmare, versanţii continentali sunt sterpi, iar cei dinspre ocean se bucură de fecunditate.

În Velada Borthan, omenirea şi-a împărţit domeniul în cele două zone de coastă, între munţi şi oceane. Cam peste tot, solul e, în cel mai bun caz, uscat, astfel încât întâmpinăm greutăţi în procurarea hranei, iar viaţa este o luptă constantă împotriva foamei. Deseori se mai întreabă câte unul de ce înaintaşii noştri, la sosirea pe această planetă, în urmă cu atât de multe generaţii, au ales Velada Borthan ca loc de aşezare; agricultura ar fi fost mult mai uşor de practicat pe continentul vecin, Sumara Borthan, chiar şi mlăştinosul Dabis ar fi fost mai prielnic. Singura explicaţie care ni s-a dat a fost că strămoşii noştri erau harnici şi aprigi şi s-au temut ca nu cumva copiii lor să crească într-un mediu în care viaţa ar fi fost insuficient de aspră. Coastele Velada Borthanului nu erau nici de nelocuit, nici excesiv de confortabile; aşa că au fost numai bune. Cred că acesta e adevărul, căci cu siguranţă principala moştenire de la străbuni o reprezintă principiul conform căruia confortul este păcat şi uşurinţa, ticăloşie. Fratele meu liant, Noim, a remarcat la un moment dat că primii colonişti au ales Velada Borthan pentru că aici s-a întâmplat să aterizeze nava lor spaţială şi că, după ce au fost târâţi prin tot spaţiul, le-a lipsit energia de a mai călători pe un continent în căutarea unui cămin mai primitor. Eu mă îndoiesc de asta, dar ingeniozitatea ideii este tipică simţului ironic al fratelui meu liant.

Primii locuitori s-au aşezat pe coasta de vest, în locul numit acum Threish, adică Locul Legământului. S-au

înmulţit cu rapiditate şi din cauză că erau îndărătnici şi arţăgoşi s-au scindat devreme, fiecare grup ducându-se care încotro, pentru a trăi separat. Astfel au luat fiinţă cele nouă provincii de vest. Şi în ziua de azi se ceartă din cauza hotarelor.

În timp, resursele limitate ale vestului au fost epuizate şi emigranţii s-au îndreptat spre coasta de est. Nu era transport aerian pe vremea aceea, nu că acum ar fi prea dezvoltat; nu suntem un popor orientat spre mecanică şi nu deţinem resursele naturale care să ne servească drept combustibil. Astfel încât au mers spre est folosind maşini, sau ce or fi folosit drept vehicule pe atunci. Au fost descoperite cele trei trecători din Threishtor şi cei mai curajoşi au pătruns cu îndrăzneală în Câmpiile Pârjolite. Se cântă lungi epopei despre greutăţile pe care le-au înfruntat în aceste peregrinări. Să ajungă la Câmpii peste Threishtori a fost dificil, dar să ajungă de partea cealaltă a fost aproape imposibil, întrucât există o singură rută din ţinutul pământurilor roşii prin Huishtori potrivită pentru oameni, cea care trece prin Poarta Sallei, şi n-a fost uşor s-o găsească. Dar au găsit-o, s-au revărsat prin ea şi au fondat provincia mea, Salla. Când au început conflictele, unii au plecat în nord şi au întemeiat Glinul, iar mai târziu alţii s-au dus în sud şi s-au stabilit în binecuvântatul Manneran. Vreme de o mie de ani a fost suficient să existe doar trei provincii în est, până când, în urma unei noi dispute, prin anexarea unei porţiuni a Glinului şi a uneia a Sallei, s-a format micul, însă prosperul regat maritim al Krellului.

Au fost şi unii care nu s-au împăcat cu viaţa din Velada Borthan şi au pornit pe mare din Manneran, ridicând ancora pentru a se stabili în Sumara Borthan. Dar nu este nevoie să vorbească cineva despre ei într-o lecţie de geografie; voi avea multe de spus despre Sumara Borthan şi oamenii săi când voi începe să explic schimbările care s-au petrecut în viaţa mea.

Capitolul 7

Coliba acoperită cu şindrilă în care mă ascund acum este o dărăpănătură. Pereţii săi au fost ridicaţi cu nepăsare, iar acum sunt fisuraţi şi niciun unghi nu este drept. Vântul deşertului trece prin ea nestânjenit; pe pagină se vede un strat fin de nisip roşu, hainele îmi sunt tencuite cu el, până şi părul meu are o tentă roşcată. Creaturile Câmpiilor se târăsc nestingherite pe lângă mine: văd două mişunând pe podeaua de pământ chiar acum, o chestie cenuşie cu multe picioare cât degetul meu mare şi un şarpe greoi cu două cozi nu mai lung decât talpa mea. Vreme de câteva ore şi-au dat târcoale alene, de parcă îşi doresc să fie vrăjmaşi de moarte, dar nu pot decide care dintre ei să mănânce pe care. Companioni însetaţi şi pârjoliţi de soare.

Totuşi, nu ar trebui să batjocoresc acest loc. Cineva s-a ostenit să târască uneltele până aici pentru ca vânătorii sleiţi de puteri să aibă un adăpost în acest ţinut neprimitor. Cineva l-a încropit, fără dubiu cu mai multă afecţiune decât pricepere, şi l-a lăsat aici pentru mine şi îmi prinde bine. Poate că nu este o casă demnă de fiul unui septarh, dar am avut parte de destule palate şi nu mai simt nevoia zidurilor de piatră şi a tavanelor boltite. E linişte aici. Sunt departe de negustorii de peşte, de confesori, de comercianţii de vinuri şi de toţi ceilalţi ale căror strigăte răsună pe străzile oraşelor. Un om poate gândi, poate privi înăuntrul sufletului său şi poate vedea acţiunile care l-au modelat, le poate scoate la iveală şi le poate analiza pentru a ajunge să se cunoască. În lumea noastră ne este interzis prin datină să ne facem sufletele cunoscute altora, da, însă de ce nu a mai observat nimeni înaintea mea că aceleaşi datini, fără a intenţiona acest lucru, ne împiedică să ne cunoaştem pe noi înşine? Am păstrat zidurile sociale cuvenite dintre mine şi ceilalţi aproape toată viaţa şi abia când aceste ziduri au căzut am realizat că mă zidisem şi pe mine în afara mea. Dar aici, în Câmpiile Pârjolite, am avut

timp să meditez la aceste chestiuni şi să ajung la înţelegerea lor. Nu este locul pe care mi l-aş fi ales, totuşi nu sunt nefericit aici.

Nu cred că mă vor găsi pentru încă ceva vreme.

Acum începe să fie prea întuneric pentru a mai putea scrie. Voi sta în uşa colibei şi voi privi cum noaptea se rostogoleşte peste câmpii spre Huishtori. Poate că vor fi şoimi-cu-corn planând prin crepuscul, întorcându-se acasă după o vânătoare eşuată. Stelele vor scânteia. Schweiz a încercat mai demult să-mi arate soarele Pământului de pe un vârf de munte din Sumara Borthan, insistând că îl poate vedea şi rugându-mă să privesc cu atenţie de-a lungul liniei descrise de mâna cu care indica, dar cred că se juca cu mine. Cred că acel soare nu se poate vedea deloc din sectorul nostru de galaxie. Schweiz mi-a jucat multe feste cât am călătorit împreună şi probabil îmi va juca multe altele, în caz că ne vom mai întâlni vreodată, dacă va fi în viaţă.

Capitolul 8

Noaptea trecută mi s-a înfăţişat într-un vis sora mea liant Halum Helalam.

Cu ea nu voi mai putea face glume niciodată, fiindcă nu mă poate ajunge decât prin tunelul cu pereţi alunecoşi al viselor. Astfel, cât am dormit, mi-a strălucit în minte mai limpede decât orice stea care luminează acest deşert, dar trezirea mi-a adus doar ruşine şi tristeţe şi amintirea pierderii ei, care este de neînlocuit.

Halum cea din vis purta doar un văl translucid prin care i se întrezăreau sânii mici cu sfârcuri trandafirii, coapsele zvelte şi abdomenul plat, abdomenul unei femei care nu zămislise. Nu se îmbrăca aşa prea des, mai ales când şi-ar fi vizitat fratele-liant, dar aceasta era Halum din vis, desfrânată de sufletul meu agitat şi singuratic. Zâmbetul îi era cald şi delicat, iar ochii negri, strălucitori, sclipeau iubitori.

În vise, mintea cuiva trăieşte pe multe niveluri. Pe unul dintre ele eram un observator detaşat, plutind într-o ceaţă selenară undeva aproape de acoperişul colibei mele şi privind la corpul meu aflat în stare de somn. Pe un alt nivel adormisem. Sinele din vis care dormea nu percepuse prezenţa surorii mele, dar sinele din vis care observa era conştient, pe când eu, adevăratul visător, îmi dădeam seama de ambele niveluri şi realizam, de asemenea, că tot ceea ce vedeam nu era decât o închipuire. Inevitabil, avea loc o întrepătrundere a acestor grade de realitate, astfel încât nu puteam fi sigur cine era visătorul şi cine era cel visat, însă nici nu puteam fi sigur dacă Halum, cea care stătea în faţa mea înconjurată parcă de o aureolă, era mai degrabă o creaţie a imaginaţiei mele decât Halum în carne şi oase, cea pe care o cunoscusem.

— Kinnall, a şoptit, şi în visul meu mi-am imaginat că sinele din vis care dormea s-a trezit, ridicându-se în coate, apoi Halum a îngenuncheat lângă patul lui.

S-a aplecat până ce sânii i-au atins uşor pieptul păros al

bărbatului care eram eu. Într-o clipă de dezmierdare, şi-a pus buzele peste ale mele şi mi-a spus:

— Arăţi atât de obosit, Kinnall…

— Nu trebuia să vii aici.

— Ba da, pentru că aveai nevoie de una. Una a venit.

— Nu e drept. Să vii singură prin Câmpiile Pârjolite pentru a căuta pe cineva care ţi-a făcut numai necazuri…

— Liantul ce o înlănţuie pe una de tine este sacru.

— Ai suferit destul pentru acel liant, Halum.

— Una nu a suferit deloc, a spus şi mi-a sărutat fruntea asudată. Cum trebuie să suferi *tu,* ascunzându-te în acest loc sinistru.

— Nu este mai rău decât merită unul, i-am răspuns.

Chiar şi în vis i-am vorbit surorii mele în forma gramaticală politicoasă. Nu mi-a fost niciodată uşor să folosesc persoana întâi de faţă cu ea; cu siguranţă nu am folosit-o înainte de schimbarea mea, iar după, când nu mai aveam niciun motiv să fiu virtuos cu ea, tot nu am putut. Sufletul şi inima tânjeau să-i spună „eu”, dar buzele şi limba îmi erau ferecate de buna-cuviinţă.

— Meriţi mult mai mult decât această cocioabă, mi-a spus. Trebuie să te întorci din exil. Trebuie să ne călăuzeşti pe toţi, Kinnall, către un nou Legământ, un Legământ al iubirii, al încrederii reciproce.

— Unul se teme că nu a reuşit ca profet. Unul are îndoieli cu privire la însemnătatea continuării acestei trude.

— Totul ţi-a fost atât de străin, atât de nou, mi-a spus. Dar ai fost capabil să te schimbi şi să aduci schimbarea şi altora.

— Să aduc suferinţă altora şi unuia.

— Nu. Nu. Ceea ce ai încercat să faci era bine. Cum poţi renunţa acum? Cum te poţi resemna în faţa morţii? O lume întreagă are nevoie de eliberare, Kinnall.

— Unul este prins în cursă în acest loc. Capturarea unuia este inevitabilă.

— Deşertul este nemărginit. Te poţi furişa din calea lor.

— Deşertul este nemărginit, dar porţile sunt puţine şi

toate păzite. Nu este nicio scăpare.

A clătinat din cap, a zâmbit şi şi-a pus mâinile pe talia mea, insistând, cu o voce încărcată de speranţă:

— Te voi călăuzi eu până vei fi în siguranţă. Vino cu mine, Kinnall.

De pe buzele imaginarei Halum, răsunetul acelui „eu” şi al „mine”-lui ce i-a urmat s-a prăvălit asupra sufletului meu visător ca un potop de ţepuşe ruginite şi şocul auzirii acelor obscenităţi rostite de vocea ei suavă aproape că m-a trezit. Acest lucru îl mărturisesc pentru a clarifica faptul că încă nu sunt complet convertit la noul stil de a trăi, că reflexele educaţiei mele guvernează încă în cele mai adânci cotloane ale sufletului meu. În vise ne arătăm adevărata faţă şi reacţia mea, îngheţat de frică în faţa cuvintelor pe care le-am pus în gura Halumei din vis (pentru că cine altcineva ar fi putut s-o facă?), a fost revelatoare pentru atitudinile mele cele mai intime. Ceea ce a urmat a fost de asemenea revelator, dar într-o manieră mult mai puţin subtilă. Pentru a mă urni din pat, mâinile surorii mele mi-au alunecat pe corp, furişându-se prin pilozitatea încâlcită de pe pântece, şi degetele ei reci mi-au luat în primire sexul întărit. Instantaneu, inima mi-a bubuit, sămânţa a ţâşnit din mine şi pământul s-a înfoiat de parcă se despicau şesurile, iar Halum a scos un mic strigăt de spaimă. M-am întins spre ea, dar se îndepărta din ce în ce mai mult şi devenea din ce în ce mai imaterială şi într-o teribilă zguduire a planetei mi-a pierit din ochi şi a dispărut. Şi erau atât de multe lucruri pe care voiam să i le spun, atât de multe întrebări pe care aveam de gând să i le adresez. M-am trezit, ridicându-mă secvenţial din straturile visului. Mă aflam singur în colibă, evident, cu pielea lipicioasă de la izbucnire şi îngreţoşat de nemerniciile pe care le concepuse mintea mea infamă lăsată să colinde netulburată în timpul nopţii.

— Halum! am strigat. Halum, Halum, Halum!

Vocea mea a făcut cocioaba să se clatine, dar sora mea nu s-a întors. Mintea mea înceţoşată de somn pricepea lent adevărul că Halum cea care mă vizitase fusese doar o

himeră.

Însă noi, cei de pe Borthan, nu luăm în derâdere asemenea vedenii. M-am ridicat şi am ieşit din colibă în întunericul de afară, m-am plimbat în jurul ei târându-mi picioarele prin nisipul cald, în timp ce încercam să-mi găsesc scuze pentru născociri. Uşor-uşor, m-am liniştit şi mi-am revenit. Cu toate astea, am şezut în faţa uşii, fără somn, ceasuri întregi, până când primele degete verzi ale zorilor mi-au mângâiat fruntea.

Cu siguranţă vei fi de acord cu mine că un bărbat care a stat o vreme departe de femei, trăind în tensiunea pe care am experimentat-o de când mi-am găsit refugiu în Câmpiile Pârjolite, va avea în timpul somnului, din când în când, astfel de erupţii sexuale, fără să fie nimic neobişnuit în legătură cu ele. Trebuie să afirm, cu toate că nu am dovezile necesare pentru a o dovedi, că mulţi bărbaţi de pe Borthan dau frâu liber în somn dorinţelor pe care le simt faţă de sora-liant, fiindcă astfel de dorinţe sunt atât de ferm reprimate cât sunt treji. Mai mult, deşi Halum şi cu mine am împărtăşit intimităţi sufleteşti mult peste cele pe care bărbaţii le împărtăşesc în mod normal cu surorile lor liant, niciodată nu am dorit-o fizic şi nicio uniune de acest fel nu a avut loc. Aveţi încredere în cuvintele mele: în aceste pagini mărturisesc atât de multe fapte compromiţătoare fără să încerc să ascund ceva ruşinos, încât aş fi recunoscut dacă aş fi încălcat liantul Halumei. Aşadar, trebuie să mă credeţi că n-am făcut-o. Nu mă puteţi învinovăţi de păcate comise în vise.

Totuşi, m-am învinovăţit singur pe parcursul nopţii şi toată dimineaţa, şi doar acum, când mă purific aşternând evenimentul pe hârtie, se ridică întunericul din sufletul meu. Cred că ceea ce m-a deranjat în ultimele ore nu este atât de mult sordida fantezie sexuală, pentru care cred că până şi inamicii mei m-ar ierta, cât convingerea că sunt responsabil de moartea surorii mele, lucru pentru care nu mă pot ierta nici eu.

Capitolul 9

Probabil că ar trebui să spun că fiecare bărbat de pe Borthan, la fel şi fiecare femeie, este promis, la naştere sau imediat după, unui frate-liant şi unei surori-liant. Niciun membru al unui asemenea triplet nu poate fi înrudit prin sânge cu alt membru. Liantul este aranjat la scurt timp după zămislirea copilului şi este deseori subiectul unor negocieri complexe, căci de obicei fratele-liant şi sora-liant sunt mai apropiaţi unul de altul decât le este propria familie; prin urmare, un tată este dator să acţioneze cu atenţie în crearea legăturii.

Întrucât eram al doilea fiu al unui septarh, aranjarea liantului meu a fost o afacere la nivel înalt. Ar fi fost un gest democratic, dar şi nechibzuit, să fiu legat de copilul unui ţăran, fiindcă cineva trebuie să facă parte din aceeaşi categorie socială cu fraţii săi liant pentru ca o astfel de relaţie să fie profitabilă. Pe de altă parte, nu puteam fi legat de neamurile altui septarh, căci, la un moment dat, soarta ar fi putut să mă ridice pe tronul tatălui meu, iar un septarh nu trebuie să fie implicat în vreo legătură-liant cu casa regală a altui district, pentru a nu-şi îngrădi puterea de decizie. Era astfel necesar să se aranjeze pentru mine liant cu copii ai aristocraţiei, nu ai familiei regale.

Gestionarea proiectului a căzut în sarcina fratelui-liant al tatălui meu, Ulman Kotril; a fost ultima dată când mi-am ajutat tatăl fiindcă, la puţin timp după naşterea mea, a fost răpus de bandiţi din Krell. Pentru a găsi o soră-liant pentru mine, Ulman Kotril s-a dus în Manneran şi a obţinut liant cu copilul nenăscut al lui Segvord Helalam, Înaltul Justiţiar al Portului. Se stabilise că nou-născutul lui Helalam va fi de sex feminin; astfel fratele-liant al tatălui meu s-a întors în Salla şi a completat tripletul, încheind o înţelegere cu Luinn Condorit, un general al patrulei nordice, pentru fiul care urma să se nască.

Noim, Halum şi cu mine am venit pe lume în aceeaşi săptămână şi tatăl meu a oficiat în persoană ritualul

liantului. (Pe atunci eram cunoscuţi după numele de copil, desigur, dar trec peste asta pentru a simplifica lucrurile.) Ceremonia a avut loc în palatul septarhului, cu locţiitori îndeplinind rolurile lui Noim şi Halumei; ulterior, când am fost destul de mari pentru a putea călători, ne-am înnoit liantul în persoană, iar eu am mers în Manneran pentru a fi legat de Halum. De atunci am fost rareori despărţiţi. Segvord Helalam nu s-a împotrivit ca fiica lui să crească în Salla, sperând că va câştiga un mariaj strălucit cu vreun prinţ de la curtea tatălui meu. Însă avea să fie dezamăgit, căci Halum a intrat în mormânt nemăritată şi, după câte ştiu, fecioară.

Liantul ne îngăduie o mică scăpare de la solitudinea sufocantă în care se aşteaptă ca noi, cei de pe Borthan, să trăim. Trebuie să fi aflat până acum – chiar dacă tu, cel care citeşti asta, eşti străin de planeta noastră – că ne este de mult timp interzis, prin datină, să ne deschidem sufletele altora. A vorbi excesiv despre sine, credeau străbunii noştri, duce inevitabil la delăsare, autocompătimire şi compromiterea sinelui; aşa că suntem antrenaţi să fim retraşi faţă de alţii şi, pentru ca legăturile constrângătoare ale obiceiurilor noastre să fie mai dure, ni se interzice chiar folosirea unor cuvinte, cum ar fi „eu” sau „mine”, în vorbirea civilizată. Dacă avem probleme, le rezolvăm în tăcere; dacă avem ambiţii, le urmăm fără a ne exprima speranţele; dacă avem dorinţe, le dăm curs într-o manieră impersonală, dezinteresată. Există doar două excepţii de la aceste reguli severe: ne putem deschide sufletele în faţa confesorilor, care sunt funcţionari religioşi plătiţi pentru asta, şi putem, între anumite limite, să ne destăinuim în faţa rudelor-liant. Acestea sunt regulile Legământului.

Se permite încredinţarea a aproape oricărui secret unui frate-liant sau unei surori-liant, dar suntem învăţaţi să păstrăm normele de etichetă în timp ce o facem. De exemplu, oamenii decenţi consideră necorespunzătoare utilizarea persoanei întâi chiar şi în discuţiile purtate între rudele-liant. Nu se procedează niciodată astfel. Nu

contează cât de intimă este confesiunea, ea trebuie exprimată conform sintaxei acceptate şi nu prin vulgarităţile unui dezvăluitor-de-sine ordinar.

(În limba noastră, un *dezvăluitor-de-sine* este cineva care îşi expune sinele în faţa altora, prin asta înţelegându-se că îşi expune sufletul, nu trupul. Este considerat un act grosolan şi pedepsit prin excludere socială sau mai rău. Dezvăluitorii-de-sine folosesc pronumele cenzurate ale vocabularului vulgar, cum am făcut eu de-a lungul a ceea ce citiţi acum. Deşi cuiva îi este permis să-şi dezvăluie sinele faţă de rudele-liant, cineva nu este un dezvăluitor-de-sine decât dacă o face trâmbiţând stridente „eu"-uri şi „mine"-uri.)

De asemenea, suntem învăţaţi să menţinem o relaţie de reciprocitate cu rudele-liant. Adică nu le putem încărca cu propriile probleme fără a izbuti să le uşurăm de poverile lor. Aşa este politicos: relaţia fiind mutuală, putem să apelăm la ele dacă ne asigurăm că şi ele pot apela la noi. Copiii sunt deseori unilaterali în interacţiunile cu rudele-liant; cineva poate să-şi domine fratele-liant şi să pălăvrăgească la nesfârşit fără să-şi facă timp să asculte durerile celuilalt. Însă de obicei astfel de lucruri se rezolvă din vreme. Lipsa de interes pentru fratele-liant este considerată o încălcare a decenţei de neiertat; nu cunosc pe nimeni, nici măcar cel mai neputincios şi neîngrijit dintre noi, care să se facă vinovat de acest păcat.

Dintre toate restricţiile referitoare la liant, cea mai strictă este cea legată de relaţiile fizice dintre rudele-liant. În materie de sexualitate suntem în general destul de neîngrădiţi, acesta fiind singurul lucru pe care nu cutezăm să-l facem. Asta m-a lovit în modul cel mai dureros. Nu faptul că tânjeam după Noim, căci nu-mi stă în fire şi nici nu este un lucru des întâlnit printre noi; dar Halum a fost dorinţa sufletului meu şi nu mă putea alina niciodată nici ca amantă, nici ca nevastă. Am petrecut împreună nenumărate ore, ţinându-ne de mână şi împărtăşind lucruri pe care nu le-am fi putut dezvălui nimănui altcuiva, şi cât de uşor mi-ar fi fost să o trag lângă mine, să-i înlătur

îmbrăcămintea şi să vâr trupu-mi pulsând în al ei. Nu am vrut să încerc. Stăpânirea de sine nu mi-a slăbit o clipă; şi, sperând să supravieţuiesc destul cât să-ţi pot povesti, chiar şi după ce Schweiz şi poţiunea lui mi-au schimbat sufletul, tot am respectat sfinţenia trupului Halumei, cu toate că am reuşit să pătrund în ea într-un alt mod. Dar nu voi nega dorinţa faţă de ea. Cum nu voi putea uita nici şocul pe care l-am simţit în adolescenţă, când am aflat că dintre toate femeile Borthanului doar Halum, iubita mea Halum, îmi era interzisă.

Am fost extraordinar de apropiat de Halum în toate privinţele, în afară de cea fizică, şi ea a fost pentru mine sora-liant ideală: deschisă, darnică, iubitoare, calmă, radiantă, flexibilă. Era nu numai frumoasă – piele albă ca laptele, ochi negri şi păr închis la culoare, suplă şi graţioasă –, ci şi deosebită înăuntrul ei, căci avea sufletul blajin, mieros şi vioi, un melanj nemaipomenit de puritate şi înţelepciune. Gândindu-mă la ea, îmi imaginez o poiană într-o pădure de conifere ale căror vârfuri, înălţându-se unul lângă altul ca nişte săbii întunecate, ţâşnesc dintr-un aşternut de zăpadă proaspăt căzută, cu un pârâu scânteietor dansând printre bolovanii ce strălucesc în soare, un peisaj imaculat şi liniştit. Când eram în preajma ei mă simţeam câteodată stupid şi stângaci, un ditamai muntele de carne, cu un trup urât, păros şi muşchi puternici; însă Halum avea darul de a-mi arăta, cu o vorbă, un zâmbet sau o privire blândă, că eram nedrept faţă de mine când permiteam înfăţişării ei vesele, strălucitoare să mă facă să doresc să fiu delicat şi vesel ca o femeie.

Pe de altă parte, eram la fel de apropiat de Noim, deşi ne diferenţiam din multe puncte de vedere: el suplu, iar eu zdravăn, şiret, în timp ce eu eram direct, precaut şi calculat, iar eu nechibzuit, el mai degrabă pesimist, iar eu optimist. Cu el, dar şi cu Halum, m-am simţit de multe ori neîndemânatic, nu neapărat într-un mod fizic (căci, după cum v-am spus, sunt agil pentru un bărbat de dimensiunea mea), ci în ceea ce priveşte felul meu interior. Noim, mai ager decât mine, mai vioi, mai isteţ, dădea impresia că

saltă şi dansează când eu abia mă târâm şi totuşi mohorârea preponderentă a spiritului său îl făcea să pară mai profund decât mine şi în acelaşi timp mai însufleţit. Mă pot lăuda că Noim se uita la mine cu aceeaşi invidie cu care îl priveam şi eu. Era invidios pe puterea mea extraordinară şi, mai mult, mi-a mărturisit că se simte înspăimântat şi neînsemnat când se uită adânc în ochii mei.

— Unul vede sinceritate şi putere în ei şi devine conştient că deseori înşală, este leneş, necredincios, că comite zilnic zeci de lucruri rele şi că toate acestea îţi sunt la fel de fireşti cum ar fi să ai carne pe masă, a recunoscut el.

Trebuie să înţelegeţi că Halum şi Noim nu erau rude-liant unul altuia, fiind legaţi într-un mod mai îndepărtat prin relaţia lor comună cu mine. Noim avea o soră-liant proprie, o anume Thirga, şi Halum avea ca liant o fată din Manneran pe nume Nald. Prin astfel de legături, Legământul creează un lanţ care încastrează societatea noastră, căci Thirga avea la rândul ei o soră-liant şi Nald un frate-liant, fiecare fiind la rândul său liant şi aşa mai departe până la formarea unei înlănţuiri incomensurabile, dacă nu infinite. Evident, cineva intră des în contact cu rudele-liant ale propriilor rude-liant, dar nu are libertatea de a pretinde aceleaşi privilegii de la ei ca de la lianţii săi; i-am întâlnit frecvent pe Thirga lui Noim şi pe Nald a Halumei, la fel cum Halum l-a văzut pe Noim al meu şi Noim a văzut-o pe Halum, dar nu a fost niciodată mai mult decât o prietenie distantă între mine şi Thirga sau între mine şi Nald, pe când Noim şi Halum s-au apropiat imediat cu entuziasm reciproc. Într-adevăr, mi-am imaginat pentru o vreme că se vor căsători unul cu altul, lucru care era neobişnuit, însă nu ilegal. Noim a intuit totuşi că m-ar tulbura dacă fratele-liant şi sora-liant ar împărţi acelaşi pat şi a avut grijă ca prietenia să nu înflorească în acel gen de dragoste.

Halum doarme acum pentru eternitate sub o lespede din Manneran şi Noim a devenit un străin, poate chiar un

duşman, iar nisipul roşu al Câmpiilor Pârjolite îmi suflă în faţă în timp ce aştern aceste rânduri.

Capitolul 10

După ce fratele meu Stirron a devenit septarh în Salla am plecat, după cum ştiţi, în provincia Glin. Nu voi spune că *am fugit* în Glin, pentru că nimeni nu m-a constrâns explicit să-mi părăsesc tărâmul natal; să numim plecarea mea o dovadă de tact. Am plecat pentru a-l scuti pe Stirron de inevitabila condamnare la moarte, lucru care i-ar fi apăsat greu sufletul. O provincie nu-i poate găzdui în siguranţă pe ambii fii ai unui septarh defunct.

Glin a fost alegerea mea fiindcă se obişnuieşte ca exilaţii din Salla să meargă în Glin şi pentru că familia mamei mele deţinea bogăţie şi putere acolo. Am presupus, în mod eronat după cum aveam să aflu, că aş putea beneficia de vreun avantaj de pe urma acestei legături.

Când am părăsit Salla, mai aveam în jur de trei cicluri lunare până la vârsta de treisprezece ani. Acesta este la noi pragul bărbăţiei; ajunsesem aproape la înălţimea actuală, deşi atunci eram mult mai subţirel şi mult mai puţin vânjos decât aveam să devin în curând, iar barba începuse să mi se îndesească în ultima vreme. Cunoşteam câte ceva legat de istorie şi de guvernare, câte ceva din arta războiului, din meşteşugul vânatului şi aveam ceva pregătire în practicarea dreptului. Trecusem deja prin patul a cel puţin zece fete şi de trei ori experimentasem, rapid, zbuciumul dragostei. Am urmat Legământul întreaga viaţă; sufletul îmi era neîntinat şi eram împăcat cu zeii noştri şi cu străbunii mei. Cred că mă vedeam pe atunci deschis, cutezător, capabil, onorabil şi rezistent, cu lumea întreagă desfăşurată în faţa mea precum un drum luminos către un viitor care putea fi modelat după bunul-plac. Perspectiva celor treizeci de ani îmi spune că acel tânăr care a părăsit Salla era deopotrivă naiv, sincer, visător, prea zelos, înrădăcinat în tradiţii şi cu o gândire prea simplă: un tânăr cât se poate de comun de fapt, care ar fi putut la fel de bine să cureţe peşte într-un sat de pescari dacă nu ar fi avut marele noroc de a se fi născut

prinţ.

Anotimpul plecării mele a fost toamna timpurie, după o primăvară în care întreaga Salla l-a jelit pe tatăl meu şi o vară în care întreaga Salla l-a aclamat pe fratele meu. Recolta fusese săracă – nimic neobişnuit în Salla, unde ogoarele oferă mai degrabă prundiş decât roade – şi Cetatea Sallei era sufocată de fermieri faliţi ce sperau să primească ceva din dărnicia noului septarh. Un văl de zăpuşeală atârna peste Capitală zi după zi şi deasupra-i zăceau primii nori grei ai toamnei, plutind ca programaţi dinspre marea de est. Străzile erau prăfuite; copacii începuseră să-şi lase frunzele să cadă timpuriu, la fel şi maiestuoşii arbuşti pyracantha cu fructe roşii din jurul palatului septarhului; bălegarul vitelor fermierilor înfunda şanţurile de scurgere. Acestea erau de rău augur pentru Salla la începutul domniei unui septarh şi am considerat că sosise momentul plecării. Curând după încoronare, Stirron a devenit irascibil şi unii dintre consilierii de stat au fost încarceraţi. Eram încă preţuit la Curte, menajat şi măgulit, acoperit în haine de blană, mi se făcuseră promisiuni că voi primi titluri şi moşii în munţi, dar pentru cât timp? Stirron era tulburat de sentimentul de vinovăţie că el moştenise Tronul, iar eu nu aveam nimic, drept care mă trata curtenitor. Însă imediat ce vara secetoasă ar fi trecut lăsând loc unei ierni dure în care oamenii s-ar fi confruntat cu foametea, balanţa s-ar fi înclinat în defavoarea mea; pizmuindu-mă pentru lipsa oricărei responsabilităţi, s-ar fi putut chiar năpusti asupra mea. Am studiat temeinic analele caselor regale. Astfel de lucruri se întâmplaseră.

Aşa că m-am pregătit pentru o plecare grabnică. Doar Noim şi Halum ştiau de planurile mele. Am adunat puţinele lucruri de care nu doream să mă despart, printre acestea numărându-se un inel ceremonial lăsat prin testament de tatăl meu, vesta preferată de vânătoare din piele galbenă şi un pandantiv cu dublu medalion ce conţinea portretele surorii şi fratelui meu liant; mi-am abandonat toate cărţile, căci cineva poate procura cărţi oriunde s-ar duce, şi nu am luat nici măcar cornul şoimului ce mi-a ucis tatăl, trofeu

expus pe unul dintre pereţii dormitorului meu din palat. Pe numele meu aveam o sumă de bani destul de mare şi am gestionat-o într-o manieră pe care am considerat-o foarte iscusită. Totul se afla într-un depozit din Banca Regală a Sallei. Mai întâi, timp de mai multe zile, am transferat grosul fondurilor mele către cele şase bănci mai mici din provincie. Aceste conturi erau comune cu Halum şi Noim. Halum a mers mai departe şi a efectuat retrageri, cerând ca banii să fie viraţi către Banca Comercială şi Maritimă a Manneranului, în contul tatălui ei, Segvord Helalam. Dacă am fi fost interceptaţi în cursul acestor transferuri, Halum ar fi urmat să declare că tatăl ei a avut dificultăţi financiare şi a solicitat un împrumut pe termen scurt. Odată ce bunurile mele se aflau în siguranţă în Manneran, Halum l-a rugat pe tatăl ei să facă un nou transfer, de această dată către un cont în numele meu din Banca Legământului din Glin. În acest mod sinuos am reuşit să-mi transfer banii din Salla în Glin fără a trezi suspiciuni din partea oficialilor Trezoreriei noastre, care ar fi putut să se întrebe de ce un prinţ al domeniului îşi expedia patrimoniul în provincia rivală din nord. Însă planul avea o mare hibă: dacă Trezoreria ar fi devenit îngrijorată în legătură cu fluxul de capital către Manneran, ar fi chestionat-o pe Halum şi l-ar fi anchetat pe tatăl ei, iar adevărul că Segvord prospera în continuare şi nu ar fi avut nevoie de acest „împrumut” ar fi ieşit la iveală, ceea ce ar fi dus la întrebări suplimentare şi probabil la deconspirarea mea. Dar manevrele mi-au trecut neobservate.

La final, am mers la fratele meu pentru a-i cere permisiunea de a părăsi Capitala, după cum dicta eticheta de la Curte.

A fost o problemă tensionată, căci onoarea nu îmi permitea să-l mint pe Stirron, însă nu îndrăzneam să-i spun adevărul. Am petrecut ore nenumărate cu Noim pentru a repeta înşelătoria. Nu eram un bun învăţăcel în ceea ce privea tertipurile; Noim a blestemat, a plâns şi şi-a plesnit mâinile de supărare de fiecare dată când reuşea să se

furişeze prin garda mea cu câte o întrebare scrutătoare.

— Pur şi simplu nu ţi-a fost menit să fii mincinos, mi-a spus cu disperare.

— Nu, acesta nu a fost niciodată menit să fie mincinos, am fost de acord.

Stirron m-a primit într-o sală de audienţe, o încăpere întunecată, cu pereţi de piatră aspră şi ferestre înguste, folosită în principal pentru întâlnirile cu liderii comunităţilor săteşti. Nu cred că a intenţionat să mă insulte în vreun fel; cred că era doar locul în care se întâmpla să fie când mesagerul meu i-a adus la cunoştinţă că doresc o întrevedere. Era după-amiaza; afară ploua abundent; într-un turn îndepărtat al palatului, dangătele îi chemau pe ucenici şi sunetul greu al clopotului străbătea zidurile. Stirron era îmbrăcat formal: o robă voluminoasă din blană cenuşie, care-l proteja de furtună, moletiere din lână roşie şi ghete înalte din piele verde. Purta la cingătoare spada Legământului, la pieptar masivul şi scânteietorul pandantiv al funcţiei, pe degete inele ale diverselor ranguri şi, dacă nu mă înşală memoria, mai avea în jurul antebraţului drept un simbol al puterii. Doar coroana lipsea dintre însemnele regale. În ultimul timp, l-am văzut destul de des pe Stirron înveşmântat în acest fel, la ceremonii şi întruniri de stat, dar să îl găsesc acoperit de atâtea embleme într-o după-amiază obişnuită mi s-a părut aproape caraghios. Atât de nesigur era, încât simţea nevoia să se încarce cu toate chestiile astea, pentru a se convinge că este într-adevăr septarh? Simţea că trebuie să-şi impresioneze fratele mai mic? Sau, într-un mod copilăresc, aceste ornamente îi plăceau pur şi simplu? Nu contează care era motivul, dar lăsa să se vadă o slăbiciune în caracterul lui, o nebunie interioară. Mă mira foarte mult că mi se părea mai degrabă nostim decât grozav. Poate că răzvrătirea mea absolută a început în momentul în care l-am întâlnit pe Stirron în toată splendoarea şi a trebuit să fac eforturi pentru a-mi stăpâni râsul.

Jumătatea de an de septarhie îşi lăsase amprenta asupra lui. Faţa îi era palidă şi pleoapa stângă îi atârna, presupun

că din cauza epuizării. Ţinea buzele strânse şi avea o postură rigidă, cu un umăr mai sus decât celălalt. Deşi doar doi ani ne despărţeau ca vârstă, mă simţeam ca un băiat pe lângă el şi mă minunam de urmele pe care responsabilităţile funcţiei le pot lăsa pe chipul unui tânăr. Părea să fi trecut secole de când eu şi Stirron râdeam împreună în dormitoarele noastre şi şopteam toate cuvintele interzise şi ne dezbrăcăm de haine pentru a ne compara trupurile adolescentine ce începuseră să se maturizeze. Acum îi ofeream reverenţe formale truditului meu frate regal, încrucişând braţele deasupra pieptului, flexând genunchii şi plecând capul în timp ce murmuram:

— Lordule Septarh, lungă fie-ţi viaţa!

Stirron era destul de bărbat cât să îmi abată formalitatea cu un zâmbet frăţesc. Mi-a oferit o recunoaştere cum se cuvine a salutului, da, braţele ridicate cu palmele orientate către exterior, dar apoi a transformat-o într-o îmbrăţişare, a traversat degrabă camera şi m-a luat în braţe. Era totuşi ceva artificial în gestul lui, de parcă studiase cum să arate căldură fratelui său, şi am fost eliberat îndată. S-a îndepărtat de mine, şi-a întors privirea spre fereastra alăturată, iar primele cuvinte pe care mi le-a spus au fost:

— O zi înfiorătoare. Un an oribil.

— Coroana apasă greu, Lordule Septarh?

— Ai permisiunea să-i spui fratelui tău pe nume.

— Ţi se citeşte încordarea pe faţă, Stirron. Poate că prea pui la inimă problemele Sallei.

— Oamenii sunt înfometaţi, mi-a spus. Să fie ăsta un lucru neînsemnat?

— Oamenii au fost dintotdeauna înfometaţi, i-am răspuns. Dar dacă septarhul se consumă cu grija lor…

— Destul, Kinnall. Îndrăzneşti prea mult.

Nu mai avea nimic frăţesc în ton; îşi ascundea cu greu iritarea pe care i-am produs-o. Era vădit înfuriat că până şi eu i-am observat oboseala, cu toate că el a fost cel care a început discuţia noastră cu lamentări. Conversaţia devenise prea intimă. Starea nervilor lui Stirron nu era

treaba mea, nu era rolul meu să-i ofer susţinere; avea un frate-liant pentru asta. Încercarea mea de bunăvoinţă era nepotrivită şi insuficientă.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat cu duritate.

— Permisiunea Lordului Septarh de a pleca din Capitală.

S-a răsucit din dreptul ferestrei şi s-a încruntat către mine. Privirea sa, indiferentă până în acest moment, a devenit dură. Stirron mă privea parcă nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Să pleci? Să pleci unde?

— Unul doreşte să-şi acompanieze fratele-liant, Noim, către frontiera nordică, i-am răspuns cât de dulce am reuşit. Noim vizitează comandamentul tatălui său, generalul Luinn Condorit, pe care nu l-a văzut anul acesta de la încoronarea domniei tale şi unul a fost rugat să-l însoţească în călătoria spre nord, din prietenie şi dragoste de liant.

— Când ar urma să pleci?

— Cu voia septarhului, peste trei zile.

— Şi pentru o şedere cât de lungă?

Stirron practic lătra aceste întrebări către mine.

— Până la căderea primei zăpezi.

— Prea mult. Prea mult.

— Unul ar putea lipsi atunci o durată mai scurtă, am spus.

— Chiar trebuie să pleci?

Genunchiul drept începuse să-mi tremure. M-am chinuit să rămân calm.

— Stirron, socoteşte că unul nu a părăsit Cetatea Sallei nici măcar o zi de când ai luat în primire tronul. Socoteşte că unul nu poate fi îndreptăţit să-i ceară fratelui-liant să călătorească fără tihnă prin dealurile nordice.

— Socoteşte că eşti succesorul principalei septarhii a Sallei şi dacă vreo nenorocire se abate asupra fratelui tău cât timp eşti în nord, dinastia noastră e pierdută, a spus Stirron.

Răceala din vocea lui şi ferocitatea cu care m-a interogat cu un moment în urmă îmi provocaseră panică. S-ar opune

oare plecării mele? Mintea mea febrilă a inventat o groază de motive pentru ostilitatea lui. Ştia despre transferurile mele de fonduri şi se gândise că aveam să dezertez în Glin; sau şi-a imaginat că Noim şi cu mine şi tatăl lui Noim împreună cu trupele lui vom declanşa o răzmeriţă în nord, scopul fiind să mă pună pe mine pe tron; sau deja aranjase să fiu arestat şi eliminat, dar încă nu era momentul potrivit pentru asta şi nu dorea să mă lase să ajung prea departe înainte să mă înşface; sau… însă nu trebuie să înmulţesc ipotezele. Suntem oameni suspicioşi, cei de pe Borthan, şi nimeni nu este mai puţin încrezător decât acel ce poartă o coroană. Dacă Stirron nu avea să mă lase să plec din Capitală şi părea că nu ar face-o, atunci trebuie să o fac pe furiş şi asta s-ar putea să nu izbutesc.

— Nicio nenorocire nu este întrevăzută, Stirron, şi, chiar dacă ar fi aşa, nu ar fi o corvoadă să mă întorc din nord în cazul în care ţi s-ar întâmpla ceva. Te temi atât de serios de uzurpare?

— Unul se teme de tot, Kinnall, şi nu lasă nimic la voia întâmplării.

A început apoi să îmi ţină o prelegere despre prudenţa necesară, ambiţiile celor aflaţi în jurul Tronului, numind câţiva lorzi ca posibili trădători dintre cei pe care i-aş fi considerat stâlpii de rezistenţă ai regatului. Pe măsură ce vorbea şi depăşea cu mult stricteţea Legământului exprimându-şi nesiguranţa în faţa mea, am văzut cu uimire ce om chinuit, terifiat devenise fratele meu în scurtul timp de la preluarea septarhiei; şi am realizat, de asemenea, că nu îmi va fi acordată permisiunea să plec. A ţinut-o aşa, foindu-se în timp ce vorbea, frecând talismanele autorităţii sale, de câteva ori ridicând sceptrul de la locul lui pe o străveche masă cu tăblie de lemn, mergând până la fereastră şi înapoi, schimbându-şi tonalitatea, când stridentă, când gravă, ca şi cum căuta cele mai bune rezonanţe septarhice. Mă temeam pentru el. Era un om de dimensiuni considerabile şi la acea vreme, mult mai masiv la corp şi mai puternic decât mine, şi întreaga viaţă l-am venerat şi m-am modelat după chipul lui; şi iată-l acum

înfricoşat, comiţând păcatul de *a-mi dezvălui asta.* Să-l fi îngenuncheat oare aceste câteva cicluri lunare de putere absolută? Era singurătatea septarhiei într-atât de îngrozitoare pentru el? Pe Borthan ne naştem singuri, trăim singuri şi murim singuri; de ce ar fi purtarea unei coroane cu mult mai dificilă decât purtarea poverilor pe care ni le administrăm singuri în fiecare zi? Stirron mi-a povestit despre uneltirile asasinilor şi despre revolta care mocnea printre fermierii care umpluseră oraşul şi chiar a sugerat că moartea tatălui nostru nu a fost un accident. Am încercat să mă conving că un şoim-cu-corn ar putea fi antrenat să ucidă un anumit om dintr-un grup de treisprezece, dar nu am reuşit să accept ideea. Părea că responsabilităţile regale îl înnebuniseră pe Stirron. Mi-am amintit atunci de un duce care în urmă cu câţiva ani l-a supărat pe tatăl meu şi care, timp de o jumătate de an, a fost încarcerat şi torturat în fiecare zi. A intrat în închisoare o personalitate distinsă şi mândră, iar la ieşire era atât de dărâmat, încât, fără a băga de seamă, şi-a spurcat hainele cu propriile excremente. Cât de curând va fi Stirron adus în această situaţie? Poate era mai bine, am cugetat, că refuza să îmi acorde permisiunea de a pleca, deoarece ar fi fost mai nimerit să rămân în Capitală, să-i iau locul dacă starea lui s-ar fi înrăutăţit mai presus de leac.

Dar m-a uluit finalul discursului său incoerent; căci îl purtase de-a lungul camerei, către un iatac împodobit cu lanţuri de argint care se legănau, şi la sfârşit, apucând brusc lanţurile înmănuncheate şi smulgând din locaşuri o duzină dintre ele, a pivotat pe loc pentru a se uita la mine şi a striga cu voce spartă:

— Făgăduieşte, Kinnall, că te vei întoarce din nord la timp pentru a participa la nunta regală!

În acel moment m-am blocat. În ultimele câteva minute începusem să fac planuri bazate pe faptul că voi rămâne în Cetatea Sallei; acum am aflat că pot pleca, dar nu mai eram sigur că ar fi trebuit, judecând după înrăutăţirea stării lui Stirron. Şi apoi a cerut o promisiune de

întoarcere rapidă din partea mea. Cum i-aş fi putut oferi septarhului o astfel de promisiune fără a-l minţi, un păcat pe care nu eram pregătit să-l comit? Până acum, tot ceea ce îi spusesem era adevărat, chiar dacă doar o parte a adevărului; chiar *intenţionam* să călătoresc în nord cu Noim pentru a-şi vizita tatăl, *voiam* să rămân în nordul Sallei până la prima zăpadă a iernii. Cum aş fi putut totuşi stabili o dată fixă pentru revenirea mea în Capitală?

Fratele meu urma să se căsătorească, de acum în patruzeci de zile, cu cea mai tânără fiică a lui Bryggil, septarhul districtului de sud-est al Sallei. Era o alianţă ingenioasă. În ceea ce privea ordinea tradiţională de întâietate, Bryggil ocupa al şaptelea loc, cel mai mic în ierarhia septarhilor Sallei, dar acum, că tatăl meu se dusese, era cel mai vârstnic, mai abil şi mai respectat dintre cei şapte. A combina şiretenia şi statutul lui Bryggil cu prestigiul câştigat de Stirron prin virtutea rangului său de prim-septarh însemna a consolida dinastia familiei noastre pe tron. Şi fără niciun dubiu că în scurt timp fiii vor ieşi mărşăluind din măruntaiele fiicei lui Bryggil, despovărându-mă de poziţia de moştenitor de drept; fertilitatea ei trebuie să fi fost probată prin testele necesare şi despre Stirron nici nu încape discuţie, din moment ce împrăştiase deja o turmă de bastarzi pe tot cuprinsul Sallei. Ca frate al septarhului, urma să am de îndeplinit anumite roluri ceremoniale la nuntă.

Uitasem cu desăvârşire de nuntă. Dacă m-aş fi furişat din Salla înainte să aibă loc, mi-aş fi rănit fratele într-un fel care m-ar fi întristat. Dar dacă rămâneam aici, la cât de instabilă era starea lui Stirron, nu aveam nicio garanţie că aveam să fiu un om liber în ziua nunţii sau chiar că-mi rămâne capul pe umeri. La fel cum nu avea niciun rost să merg în nord cu Noim dacă făgăduiam să mă întorc în patruzeci de zile. Era o decizie grea: să-mi amân plecarea şi să-mi asum riscul înfruntării capriciilor regale ale fratelui meu sau să plec ştiind că luam asupra mea ruşinea de a încălca un legământ faţă de septarh.

Legământul ne învaţă că trebuie să primim cu braţele

deschise dilemele, fiindcă ne întărim caracterul dacă ne batem capul cu probleme imposibil de rezolvat. În acest caz, evenimentele şi-au bătut joc de învăţămintele morale nobile ale Legământului. În timp ce mă codeam, cuprins de chin, am auzit soneria telefonului; Stirron a înşfăcat receptorul, a plesnit securizatorul şi a ascultat timp de cinci minute o trăncăneală nedesluşită, faţa întunecându-i-se şi ochii devenindu-i tot mai învăpăiaţi. După ceva timp, a întrerupt contactul şi s-a holbat la mine de parcă îi eram străin.

— În Spoksa au început să mănânce carnea de pe cei morţi, a bolborosit. Dansează demonic pe pantele Kongoroiului în speranţa că vor găsi mâncare. Nebunie! Nebunie!

Şi-a încleştat pumnii şi s-a repezit spre fereastră, şi-a închis ochii şi cred că o vreme a uitat de prezenţa mea. Apoi a sunat din nou telefonul. Stirron s-a întors brusc, ca şi cum fusese înjunghiat, şi a pornit spre maşinărie. Observând că stăteam neclintit lângă uşă, şi-a fluturat mâinile nerăbdător către mine şi a spus:

— Du-te, hai! Du-te cu fratele tău liant, oriunde te-ai duce. Provincia asta! Foametea asta! Tată, tată, tată!

A smuls receptorul. La despărţire am dat să fac o reverenţă, dar Stirron mi-a făcut furios semn să plec, trimiţându-mă dezlegat de orice datorie şi liber către graniţele domeniului său.

Capitolul 11

Noim şi cu mine am pornit la drum, trei zile mai târziu, împreună cu un grup de servitori. Vremea era urâtă, căci uscăciunea verii nu făcuse loc doar norilor cenuşii, grei şi mohorâţi ai toamnei, ci şi unor mostre a ploilor torenţiale de iarnă.

— Veţi muri mucegăiţi înainte să vedeţi Glinul. Asta dacă nu vă înecaţi în noroiul de pe Marea Şosea a Sallei, ne-a spus Halum voioasă.

În seara plecării a stat cu noi acasă la Noim, dormind separat, după cum cerea datina, în cămăruţa de la mansardă, şi ni s-a alăturat la micul dejun, când făceam ultimele pregătiri. Niciodată nu arătase mai încântător; în acea dimineaţă arbora o frumuseţe scânteietoare, care străbătea ca o torţă într-o peşteră întunericul de nepătruns al răsăritului mohorât. Crescuse în ochii mei aşa de mult probabil fiindcă urma să dispară din viaţa mea pentru o durată necunoscută de timp şi fiind conştient de pierderea pe care mi-am pricinuit-o singur i-am amplificat farmecul. Era înveşmântată într-o rochie din plasă aurită pe sub care purta doar o mantie din voal ce îi acoperea trupul gol, iar acest trup, unduindu-se încoace şi încolo sub acoperământul subţire, stârnea în mine gânduri ce mă umpleau de ruşine. Halum se afla, de câţiva ani, în floarea feminităţii; începuse deja să mă mire că încă nu se căsătorise. Cu toate că eram toţi trei de aceeaşi vârstă, ea se descătuşase din copilărie înaintea noastră, cum fac fetele de obicei, ajungând să o consider mai mare decât noi pentru că de un an avusese sâni şi scurgerea lunară, pe când Noim şi cu mine n-aveam încă păr pe obraji sau pe corp. Şi deşi o ajunsesem din urmă în ceea ce priveşte maturitatea fizică, tot era mai matură în comportament decât mine sau fratele meu liant, avea vocea modulată mai molcom, ţinuta mai sigură şi îmi era imposibil să alung părerea că ne era sora mai mare care trebuie să accepte un peţitor cât mai grabnic pentru a nu deveni trecută şi

acră în feciorie; eram absolut convins că Halum avea să se căsătorească în timp ce mă ascundeam în Glin, iar gândul că un străin plin de sudoare avea să însămânţeze copii între coapsele ei m-a îngreţoşat într-o asemenea măsură încât mi-am întors faţa de la ea la masă şi m-am împleticit până la fereastră pentru a înghiţi cu poftă aerul umed în plămânii mei agitaţi.

— Nu te simţi bine? mă întrebă Halum.

— Unul simte o oarecare tensiune, soră-liant.

— Cu siguranţă că nu poate fi vorba despre vreun pericol. Septarhul ţi-a acordat permisiunea să mergi în nord.

— Nu există vreun document care să ateste asta, sublinie Noim.

— Eşti fiul unui septarh! ţipă Halum. Ce păzitor al drumurilor ar îndrăzni să-şi bată joc de tine?

— Exact, am spus. Nu există niciun motiv de teamă. Unul simte doar o senzaţie de nesiguranţă. Unul începe o nouă viaţă, Halum, am schiţat eu un zâmbet firav. E timpul să plec.

— Mai staţi puţin, m-a rugat Halum.

Dar nu am mai zăbovit. Servitorii ne aşteptau în stradă. Maşinile erau pregătite. Halum ne-a îmbrăţişat, l-a strâns în braţe întâi pe Noim, apoi pe mine, căci eu eram cel ce avea să nu se mai întoarcă, lucru care cerea o despărţire mai îndelungată. Când m-a luat în braţe, am fost năucit de intensitatea cu care s-a avântat: buzele ei peste ale mele, abdomen peste abdomen, sânii ei striviţi de pieptul meu. Ridicată pe vârfuri, se străduia să-şi apese trupul în al meu şi pentru o clipă am simţit-o tremurând până când am început şi eu să tremur. Nu era un sărut de soră şi cu siguranţă nu unul de soră-liant; era sărutul pasional al unei mirese care îşi trimite tânărul soţ la un război din care ştie că nu se va mai întoarce. M-am simţit ars de vâlvătaia bruscă a Halumei. M-am simţit ca şi cum fusese smuls un văl şi de parcă o Halum pe care nu o mai cunoscusem se aruncase asupra mea, una mistuită de nevoile trupeşti, una pe care nu o deranja să-şi dezvăluie foamea interzisă

pentru trupul unui frate-liant. Sau doar mi-am imaginat aceste lucruri? Mi s-a părut că pentru o clipă îndelungată Halum nu s-a mai ţinut în frâu şi le-a permis braţelor şi buzelor să-mi transmită adevărul despre sentimentele ei; dar nu i-am putut răspunde la rândul meu – m-am antrenat prea bine în menţinerea atitudinii cuvenite faţă de sora-liant a unuia – şi am fost distant şi rece când am îmbrăţişat-o. Ba chiar cred c-am împins-o puţin, şocat de obrăznicia ei. Însă, după cum spuneam, e posibil să nu fi existat niciun fel de obrăznicie în afara celei din mintea mea surescitată, ci doar o suferinţă reală la despărţire. În orice caz, avântul a părăsit-o brusc pe Halum; strângerea i-a slăbit şi mi-a dat drumul, părând abătută şi descurajată, de parcă o respinsesem brutal fiind atât de formal, în timp ce ea era atât de implicată.

— Hai odată, a spus Noim nerăbdător şi, încercând cumva să salvez situaţia, i-am ridicat mâna Halumei şi i-am atins uşor palma rece cu palma mea, am zâmbit stingherit, iar ea a zâmbit şi mai stingherită şi poate că am fi îngăimat câteva cuvinte, dar Noim m-a apucat de braţ şi m-a condus nepăsător afară pentru a-mi începe călătoria departe de meleagurile natale.

Capitolul 12

Înainte de a părăsi Cetatea Sallei am insistat să-mi deschid sufletul în faţa unui confesor. Nu plănuisem să o fac şi Noim a fost iritat că mi-am făcut timp pentru asta; dar m-a cuprins o dorinţă arzătoare de alinare religioasă când ne apropiam de periferia Capitalei. Călătoream de aproape o oră. Ploaia s-a înteţit şi rafale puternice de vânt o izbeau de parbrizele maşinilor noastre, aşa că eram nevoiţi să conducem prudent. Străzile pietruite erau alunecoase. Noim şofa una dintre maşini, iar eu stăteam posac lângă el; cealaltă, cu servitorii noştri, ne urma îndeaproape. Era dis-de-dimineaţă şi oraşul încă dormea. Fiecare stradă pe care treceam era pentru mine o operaţie chirurgicală, fiindcă o bucată din viaţa-mi era smulsă odată cu ea: uite complexul palatului, uite turnurile Casei Justiţiei, acolo marile clădiri cenuşii, pătrăţoase ale Universităţii, acolo casa zeilor în care tatăl meu regesc m-a iniţiat în Legământ, acolo Muzeul Omenirii pe care l-am vizitat atât de des cu mama pentru a mă uita la comorile dintre stele. Făcând ture prin distinsul cartier rezidenţial de pe marginea Canalului Skangen, am iscodit chiar şi casa bogat împodobită a Ducelui de Kongoroi. În cearşafurile de mătase ale frumoasei lui fiice mi-am pierdut virginitatea, într-o băltoacă lipicioasă, cu puţini ani în urmă. În acest oraş mi-am trăit întreaga viaţă şi s-ar putea să nu-l mai văd niciodată; zilele din trecut se duceau ca pământul tristelor ferme din Salla sub cuţitele ploilor iernii. Ştiam din copilărie că într-o zi fratele meu va fi septarh şi acest oraş nu va mai avea un loc pentru mine, însă cu toate acestea am refuzat să accept, spunându-mi că nu se va întâmpla prea curând, poate nu se va întâmpla niciodată. Dar tatăl meu zăcea în sicriu, fratele meu era îndoit sub cumplita greutate a coroanei sale, iar eu fugeam din Salla înainte ca viaţa să-mi fi început cu adevărat. Mă apucase o asemenea stare de autocompătimire încât nu îndrăzneam să vorbesc nici cu Noim, deşi la ce foloseşte

un frate-liant dacă nu la descărcarea sufletului cuiva? Şi când conduceam pe străzile desfundate din Oraşul Vechi al Sallei, nu departe de zidurile oraşului, am zărit o casă a zeilor dărăpănată şi i-am spus lui Noim:

— Opreşte aici, la colţ. Unul trebuie să intre pentru a se destăinui pe sine.

Noim, irascibil, nu a dorit să piardă timpul cu asta şi a condus în continuare.

— I-ai interzice unuia dreptul divin? l-am întrebat răstit şi doar atunci, mocnind de supărare, a oprit maşina şi a dat cu spatele pentru a mă lăsa în dreptul casei zeilor.

Faţada vechii clădiri se cojea. Inscripţia de lângă uşă era ilizibilă, iar trotuarul din faţa casei era crăpat şi înclinat. Oraşul Vechi al Sallei are o vechime mai mare de o mie de ani; unele clădiri au fost locuite permanent de la întemeierea oraşului, deşi majoritatea lor se află acum în ruine, căci viaţa districtului s-a stins efectiv în momentul în care unul dintre septarhii medievali a decis să-şi mute Curtea la palatul nostru de acum, în vârful Dealului Skangen, mult mai la sud. În cursul nopţii, Oraşul Vechi al Sallei prinde viaţă odată cu căutătorii de plăceri care beau fără măsură vinul albastru în cabarete de la subsoluri, dar la această oră înceţoşată era un loc macabru. Ziduri albe de piatră mă înconjurau din toate părţile. În Salla, ferestrele sunt înguste, iar aici sunt doar nişte fante. Mă întrebam dacă această casă a zeilor are un dispozitiv de scanare funcţional care să semnaleze sosirea mea. Se întâmpla să aibă. Când m-am apropiat, uşa casei s-a deschis brusc pe jumătate şi m-a întâmpinat un om sfrijit ce purta roba confesorilor. Era urât, desigur. Cine a văzut vreodată un confesor chipeş? Este o profesie a celor dezagreabili. Acesta avea pielea verzuie, ciupită de vărsat de vânt, un rât ca de cauciuc drept nas şi un ochi acoperit de albeaţă: tipic pentru îndeletnicirea lui. S-a uitat suspect la mine şi, judecând după neîncrederea afişată, părea că regretă că deschisese uşa.

— Pacea tuturor zeilor fie cu tine! i-am spus. Iată aici unul care are nevoie de abilităţile tale.

S-a uitat la costumul meu scump, vesta de piele şi bijuteriile masive, mi-a examinat statura şi fala şi evident a dedus că eram vreun tânăr aristocrat bătăuş venit să agite spiritele în mahala.

— E prea de dimineaţă, mi-a spus stânjenit. Ai venit prea devreme pentru alinare.

— Nu poţi refuza alinarea unui suferind.

— E prea devreme.

— Hai, lasă pe cineva să intre. Ai în faţă un suflet chinuit.

A cedat, după cum ştiam că trebuie să facă, şi, vădit încurcat, m-a primit. Înăuntru trona duhoarea descompunerii. Lemnăria veche era impregnată de igrasie, draperiile erau mucegăite şi mobila fusese roasă de insecte. Lumina era chioară. Nevasta confesorului, la fel de urâtă ca el, pândea din umbră. M-a călăuzit până la capela lui, o cameră mică şi năduşită separată de restul casei, şi m-a lăsat îngenuncheat în faţa oglinzii îngălbenite şi crăpate cât timp a aprins el lumânările. S-a înveşmântat, apoi a venit lângă mine.

A spus cât e onorariul. Am rămas cu gura căscată.

— Şi jumătate e prea mult, i-am spus.

L-a redus cu o cincime. Când am refuzat din nou, mi-a spus să caut preot în altă parte, dar eu nu m-am ridicat şi, cu părere de rău, a coborât preţul serviciilor sale cu încă puţin. Tot era probabil de cinci ori mai mult decât le cerea oamenilor din Oraşul Vechi al Sallei pentru acelaşi serviciu, însă ştia că am bani şi, gândindu-mă la Noim, care clocotea în maşină, nu mi-am mai permis să mă tocmesc.

— S-a făcut, i-am spus.

Mi-a adus apoi contractul. Am menţionat că noi, cei de pe Borthan, suntem oameni prudenţi; am menţionat şi în ce măsură ne bizuim pe contracte? Cuvântul unui om este vorbă în vânt. Înainte ca un soldat să se culce cu o prostituată, cei doi stabilesc mai întâi termenii acordului şi îi pun pe hârtie. Confesorul mi-a dat un formular standard, în care-mi promitea că tot ce am spus va fi tăinuit în cel

mai strict secret, el fiind un simplu intermediar între mine şi zeul ales, iar eu, la rândul meu, mă angajam că nu îl voi face pe duhovnic responsabil în vreun fel de ceea ce a aflat despre mine, că nu îl voi chema ca martor în vreun proces sau pentru a-mi dovedi alibiul într-o acuzare et caetera et caetera. Am semnat. A semnat şi el. Am făcut schimb de exemplare şi i-am dat banii.

— Ce zeu vrei să invoci? m-a întrebat.

— Zeul care îi protejează pe călători, i-am spus.

Nu le spunem zeilor noştri pe nume cu voce tare.

A aprins o lumânare de culoarea potrivită – roz – şi a pus-o lângă oglindă. Prin asta se înţelegea că zeul ales îmi va asculta cuvintele.

— Priveşte-ţi chipul, mi-a spus confesorul. Priveşte-te în ochi.

M-am uitat în oglindă. Pentru că ne ferim de vanitate, nu obişnuim să ne examinăm feţele decât la aceste ocazii religioase.

— Deschide-ţi sufletul acum, a poruncit duhovnicul. Lasă-ţi durerea, visurile, foamea şi grijile să iasă la iveală.

— Este fiul unui septarh cel ce fuge din ţara sa de baştină, am început şi confesorul a sărit ca fript, fulgerat de vestea pe care o aflase.

Deşi nu mi-am luat ochii de la oglindă, am bănuit că era ocupat să citească semnătura de pe contract.

— Frica de propriul frate, am continuat, îl mână peste hotare, dar pleacă cu inima grea.

Am continuat în acelaşi ton ceva vreme. Confesorul rostea interjecţiile obişnuite de fiecare dată când şovăiam, smulgându-mi cuvintele folosindu-se de abilităţile sale profesionale, şi în curând nu a mai fost nevoie să-mi moşească vorbele, căci acestea se revărsau nestingherite. I-am spus cât de aproape am fost de a-l minţi pe Stirron; am mărturisit că voi rata nunta regală şi îl voi răni pe fratele meu făcând asta; am admis comiterea unor păcate mici referitoare la îngâmfare de genul celor comise zilnic de toată lumea.

Confesorul a ascultat.

Îi plătim să asculte şi să nu facă nimic altceva în afară de a asculta, până când suntem purificaţi. În acest fel funcţionează credinţa noastră. Le ridicăm din noroi pe aceste broaşte râioase, le instalăm în casele zeilor şi le cumpărăm răbdarea cu banii noştri. Este permis sub Legământ să-i spunem orice unui duhovnic, fie şi aiureli, fie şi un catalog ruşinos de pofte înăbuşite şi mizerii ascunse. Avem voie să plictisim un confesor cum nu avem dreptul să o facem cu rudele-liant pentru că este obligaţia lui contractuală să stea şi să asculte răbdător tot ce spunem despre noi. Nu trebuie să ne întrebăm ce probleme are confesorul, nici care este părerea lui despre noi şi nici dacă nu ar fi mai fericit făcând altceva. Are o vocaţie şi încasează un onorariu, deci trebuie să-i asculte pe cei ce au nevoie de el. Era o vreme când credeam că este un aranjament miraculos de benefic, să avem duhovnici ca să ne putem elibera inimile de durere. Mult prea târziu mi-am dat seama că să-ţi deschizi inima înaintea unui confesor nu oferă mai multă mângâiere decât să faci dragoste cu propria mână: sunt moduri mai bune de a iubi, sunt căi mai fericite de confesare.

Dar nu ştiam asta atunci, aşa că stăteam pe vine lângă oglindă primind cea mai bună vindecare pe care banii mi-o puteau oferi. Orice rămăşiţă de rău mai aveam în suflet a ieşit la suprafaţă, silabă urmând lin după silabă, în modul în care curge licoarea dulce când cineva înţeapă extremităţile cu spini ale copacilor-de-carne respingători şi noduroşi care cresc lângă Golful Sumar. Pe măsură ce vorbeam, lumânările m-au atras în vraja lor şi prin pâlpâirea lor am fost atras în suprafaţa curbă a oglinzii, astfel încât fusesem scos din mine; duhovnicul era doar o pată în întuneric, ireal şi neimportant, eu vorbeam acum direct cu zeul călătorilor care urma să mă vindece şi să mă trimită mai departe pe drumul meu. Şi am crezut asta aievea. Nu voi spune că mi-am imaginat literalmente un loc divin în care toate zeităţile aşteaptă să fie chemate să ne slujească, dar aveam pe atunci o concepţie abstractă şi metaforică despre religia noastră prin care îmi părea, în

felul ei, la fel de concretă ca mâna mea dreaptă.

Şuvoiul meu de cuvinte a încetat şi confesorul nu a mai făcut nicio încercare de reluare a efuziunii. A murmurat frazele de iertare a păcatelor. Isprăvisem. A stins între două degete fitilul lumânării zeieşti şi s-a ridicat pentru a-şi lepăda roba. Încă stăteam îngenuncheat, vlăguit şi pierdut în visare. Mă simţeam purificat, eliberat de balastul şi de molozul de pe suflet, şi, în feeria momentului, eram aproape inconştient de mizeria din jurul meu. Capela era un loc mistic şi confesorul era înflăcărat de frumuseţe divină.

— Sus, mi-a zis, înghiontindu-mă cu vârful sandalei. Afară. Hai, valea la treburile tale.

Sunetul vocii sale sparte a curmat toată minunea. M-am ridicat, scuturându-mi capul pentru a alunga proaspăta beatitudine, în timp ce confesorul aproape că mă împingea pe coridor. Bărbatul acela urât nu se mai temea de mine, cu toate că eram fiul unui septarh şi l-aş fi putut ucide cu un scuipat, căci îi spusesem despre laşitatea mea, despre pofta interzisă pentru Halum, despre firea mea zgârcită, aflarea defectelor mele dezonorându-mă în faţa lui: niciun om proaspăt purificat nu poate inspira respect confesorului său.

Ploaia se înteţise când am părăsit clădirea. Noim stătea cu fruntea lipită de manşa direcţională. Şi-a ridicat capul şi, încruntat, a arătat spre încheietură pentru a-mi semnala că am pierdut prea mult timp în casa zeilor.

— Te simţi mai bine acum, că ţi-ai golit vezica? a întrebat.

— Poftim?

— Ai tras o pişare din tot sufletul?

— O expresie respingătoare.

— Unul huleşte când răbdarea îi este pusă la încercare.

A lovit cu piciorul demarorul şi ne-am continuat drumul. În scurt timp, eram lângă străvechile ziduri ale Cetăţii Salla, în faţa Uşii Glinului, splendida deschidere împodobită cu turnuri, păzită de patru războinici cu mutre acre adormiţi în uniformele leoarcă. Nu ne-au acordat

nicio atenţie. Noim a intrat pe poartă pe lângă un semn ce ne ura bun venit pe Marea Şosea a Sallei. Cetatea Sallei se pierdea în urma noastră cu repeziciune; ne grăbeam spre nord, spre Glin.

Capitolul 13

Marea Şosea a Sallei trece prin unul dintre cele mai prospere districte agricole, bogata şi mănoasa Câmpie a Nandului, udată în fiecare primăvară de râurile Sallei de Vest. La vremea aceea, septarhul districtului Nand era un zgârcit notoriu şi din cauza avariţiei sale drumul era într-o stare foarte proastă, aşa că, după cum preconizase Halum în glumă, ne aflam în mare dificultate în timp ce ne bălăceam prin noroiul care înfunda drumul. Ne-am bucurat să ne încheiem socotelile cu Nandul şi să intrăm în Salla de Nord, unde terenul este un amestec de piatră şi de nisip, iar oamenii trăiesc hrănindu-se cu buruieni şi cu ceea ce pescuiesc din mare. Maşinile sunt privelişti neobişnuite în Salla de Nord şi de două ori săteni înfometaţi au aruncat cu pietre după noi, fiindcă simpla noastră trecere prin teritoriul lor năpăstuit li se părea insultătoare. Dar cel puţin nu mai era noroi.

Trupele tatălui lui Noim erau staţionate în extremitatea Sallei de Nord, pe malul de jos al Râului Huish. Acesta este cel mai mare dintre râurile Velada Borthanului. Începe ca o sumedenie de pâraie neînsemnate ce şiroiesc în jos pe versanţii estici ai Huishtorilor, în partea de nord a Sallei de Vest; aceste pâraie se unesc, în dealurile de sub munţi, într-un torent rapid, tulbure şi tumultuos, care zoreşte printr-un canion îngust de granit marcat de şase cascade mari, ca nişte trepte. Apărând din acele cascade violente în şesul aluvionar, Huishul continuă mai liniştit cursul spre nord-est, spre mare, lăţindu-se din ce în ce mai mult pe câmpie şi despicându-se în cele din urmă astfel încât, în punctul cel mai lat al deltei sale, se dăruieşte oceanului prin opt guri. Meandrele învolburate din vest ale Huishului trasează graniţa dintre Salla şi Glin; în liniştita extremitate estică separă Glinul de Krell.

Niciun pod nu traversează râul pe întreaga sa lungime şi unul s-ar putea gândi că nu e nevoie ca malurile să fie întărite împotriva invadatorilor. Dar în istoria Sallei s-a

întâmplat deseori ca oamenii Glinului să traverseze Huishul cu barca pentru a purta război şi la fel de des noi, cei din Salla, am plecat să pustiim Glinul; şi nici consemnările referitoare la prietenia dintre Glin şi Krell nu sunt mai vesele. În consecinţă, pe întreaga lungime a râului apar avanposturi militare, iar generali ca Luinn Condorit îşi petrec întreaga viaţă scrutând ceţurile de peste ape cu gândul la posibilitatea unui atac.

Am petrecut puţin timp la tabăra tatălui lui Noim. Generalul nu semăna mult cu Noim, fiind un om masiv, cu trăsături grosolane, a cărui faţă, erodată de vârstă şi de frustrare, arăta ca o hartă topografică a bolovănoasei Salla de Nord. Niciodată în ultimii cincisprezece ani nu a existat vreo încleştare semnificativă de-a lungul hotarului pe care l-a păzit şi cred că această trândăvie l-a făcut să devină neprietenos: vorbea puţin, se încrunta des, transforma orice frază într-un mormăit şi se retrăgea rapid în propriile-i visuri. Trebuie să fi fost visurile de război; nu există dubiu că nu se putea uita către râu fără să-şi dorească ca acesta să roiască de bărcile de asalt ale Glinului. Din moment ce cu siguranţă şi pe partea Glinului patrulează oameni asemenea lui, este un miracol că trupele de graniţă nu îşi violează reciproc hotarul din simplă plictiseală, o dată la câţiva ani, implicând provinciile noastre într-un conflict lipsit de sens.

Ne-am plictisit foarte mult acolo. Noim era legat prin obligaţie filială să îl caute pe tatăl său, dar nu aveau ce discuta împreună, iar pentru mine generalul era un străin. Îi spusesem lui Stirron că aveam să stau cu tatăl lui Noim până la căderea primei zăpezi şi m-am ţinut de cuvânt, dar din fericire nu a fost o vizită prea lungă; iarna vine devreme în nord. În a cincea zi petrecută acolo au început să cadă primii fulgi şi am fost dezlegat de promisiunea autoimpusă.

Feriboturi, pendulând între terminalele din trei locuri, leagă Salla de Glin, mai puţin în vreme de război. Noim m-a condus către cel mai apropiat terminal în zorii negri ai unei zile oarecare, ne-am îmbrăţişat solemn şi ne-am luat

rămas-bun. I-am spus că îi voi trimite adresa mea, odată ce voi avea una în Glin, pentru a mă ţine la curent cu întâmplările din Salla. Mi-a promis să aibă grijă de Halum. Am vorbit puţin şi despre când aveam să ne vedem din nou toţi trei; poate că mă vor vizita în Glin anul viitor, poate că vom merge tustrei în vacanţă în Manneran. Am făcut aceste planuri cu puţină convingere în glas.

— Această zi a despărţirii nu ar trebui să vină niciodată, a spus Noim.

— Despărţirile sunt urmate de reuniri, i-am spus nepăsător.

— Ai fi putut să ajungi la o înţelegere cu fratele tău, Kinnall.

— Nu a existat niciodată speranţă pentru aşa ceva.

— Stirron a vorbit cu drag despre tine. Să fi fost oare nesincer?

— Deocamdată, chiar îi sunt drag. Dar în curând îi va deveni incomod să aibă un frate care să locuiască lângă el, apoi jenant şi în cele din urmă imposibil. Un septarh doarme cel mai bine când prin preajmă nu există niciun potenţial rival cu sânge albastru.

Sirena feribotului a dat semnalul de plecare.

Am strâns braţul lui Noim şi ne-am luat rămas-bun din nou, grăbiţi. Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost:

— Când îl vei vedea pe septarh, spune-i că fratele lui îl iubeşte.

Apoi m-am îmbarcat.

Traversarea a fost foarte rapidă. După mai puţin de o oră m-am pomenit pe solul străin al Glinului. Autorităţile de la imigrări m-au inspectat grăbit, dar s-au muiat la vederea paşaportului meu roşu-aprins, semnalându-mi locul în rândul nobilimii, cu o dungă aurie ce demonstra că fac parte din familia septarhului. Am primit imediat viza, valabilă pentru o şedere nedeterminată. Oficialii de genul ăsta sunt bârfitori; nu încape îndoială că erau deja la telefon în secunda în care i-am părăsit, dându-le de veste guvernanţilor lor că un prinţ al Sallei era în ţară şi presupun că nu mult mai târziu această informaţie

ajunsese la urechile reprezentanţilor diplomatici ai Sallei din Glin, care urmau să o transmită fratelui meu, spre neplăcerea lui.

Peste drum de clădirea vămii am dat peste o filială a Băncii Legământului din Glin şi am schimbat banii din Salla în moneda nordicilor. Cu noile fonduri am închiriat un şofer care să mă ducă până în Capitală, căreia i se spune Glain, cale de o jumătate de zi la nord de graniţă.

Drumul era îngust şi sinuos şi traversa provincia pustie pe unde atingerea iernii smulsese de mult frunzele din copaci, iar nămeţi de zăpadă murdară mărgineau şoseaua. Glin este o provincie îngheţată. A fost colonizată de oameni puritani care au considerat că viaţa e prea uşoară în Salla şi dacă ar fi rămas acolo s-ar fi îndepărtat de Legământ; nereuşind să-i convingă pe înaintaşii noştri să adopte un stil de viaţă evlavios, au plecat, traversând Huishul pe plute, şi s-au mutat în nord. Oameni duri, într-un ţinut dur; oricât de sărăcăcioasă ar fi fost agricultura în Salla, era de două ori mai neroditoare în Glin, unde se trăieşte în principal din pescuit, din produse de artizanat, din tranzacţii comerciale şi din piraterie. Dacă mama mea nu ar fi provenit din Glin, nu l-aş fi ales niciodată ca destinaţie a exilului. Nu că aş fi câştigat ceva de pe urma legăturilor familiale.

Capitolul 14

Căderea nopţii m-a găsit în Glain. Este un oraş împrejmuit de ziduri, asemenea capitalei Sallei, dar în rest destul de diferit. Cetatea Sallei deţine putere şi maiestuozitate; clădirile sunt construite din blocuri mari de piatră solidă, bazalt negru şi granit trandafiriu din carierele din munţi şi străzile sunt largi şi copleşitoare, îngăduind panorame generoase şi promenade splendide. În afara obiceiului nostru de a avea ferestre înguste, Cetatea Sallei este primitoare, iar arhitectura trâmbiţează lumii cutezanţa şi independenţa cetăţenilor ei. În schimb, Glainul oferă privirii un spectacol hidos.

Glain este construit din cărămidă galbenă, murdară, dichisită pe alocuri cu gresie roz, jalnică şi sărăcăcioasă, care se descompune dacă o împungi cu degetul. Nu are străzi, ci alei; casele se înghesuie una în alta de parcă le e teamă ca nu cumva vreun intrus să se strecoare între ele dacă lasă garda jos. Un bulevard din Glain nu ar impresiona un şanţ din Salla. Însă arhitecţii Glainului au creat un oraş potrivit doar pentru o naţie de confesori din moment ce totul este înclinat, strâmb, asimetric şi grosolan. La finalul unui voiaj diplomatic ce i-a purtat paşii prin Glain, fratele meu mi-a descris locul, dar am pus vorbele lui aspre pe seama patriotismului; acum am văzut că Stirron fusese prea blând.

Nici oamenii din Glain nu erau mai agreabili decât oraşul lor. Într-o lume unde suspiciunea şi secretul sunt virtuţi divine, unul se aşteaptă să găsească o lipsă acută de şarm; totuşi, i-am găsit pe glaineni virtuoşi peste măsură. Haine întunecate, încruntări întunecate, suflete întunecate, inimi mici şi închise. Până şi vorba le reflectă izolarea spiritului. Limba Glinului este aceeaşi cu cea a Sallei, dar nordicii au un accent pronunţat, retezând silabele şi alterând vocalele. Nu asta a fost ceea ce m-a frapat, ci sintaxa lor de ştergere a sinelui. Şoferul meu, care nu era orăşean, aşadar părea aproape prietenos, m-a

lăsat la han, unde, a presupus el, voi fi tratat cu amabilitate. Am intrat şi am spus:

— Unul doreşte o cameră pentru această noapte, poate şi pentru încă câteva zile.

Hangiul s-a uitat la mine cu răutate, de parcă spusesem „eu vreau o cameră” sau ceva la fel de declasat. Ulterior am aflat că până şi perifraza noastră uzuală de politeţe pare prea vanitoasă în ochii nordicilor; nu trebuia să spun „unul doreşte o cameră”, ci mai degrabă să întreb „este vreo cameră disponibilă?” La un restaurant nu este potrivit să spui „unul va mânca asta şi asta”, ci „acestea sunt felurile care au fost alese”. Şi aşa mai departe, modificând orice într-o formă pasivă îngreunată pentru a ocoli păcatul de a recunoaşte existenţa propriului sine. Ca preţ pentru ignoranţa mea, hangiul mi-a dat cea mai proastă cameră şi m-a taxat de două ori tariful normal. Vorbirea m-a dat de gol ca fiind un om din Salla; de ce ar fi curtenitor? Dar la semnarea contractului pentru găzduirea peste noapte a trebuit să-i arăt paşaportul, care l-a lăsat fără cuvinte, realizând că este gazda unui prinţ venit în vizită; s-a înmuiat considerabil şi m-a întrebat dacă doresc să-mi trimită în cameră o sticlă de vin sau o damă de companie. Am acceptat vinul, dar am refuzat fata, căci eram foarte tânăr şi speriat peste măsură de bolile care s-ar fi putut ascunde în vintre străine. În acea noapte am stat singur în cameră şi m-am uitat cum se îneacă fulgii de zăpadă într-un canal aflat sub fereastră, simţindu-mă de atunci mai izolat de omenire decât m-am mai simţit vreodată.

Capitolul 15

S-a scurs mai mult de o săptămână înainte să-mi găsesc curajul de a apela la rudele mamei mele. Am cutreierat oraşul ore întregi în fiecare zi, cu mantia înfăşurată strâns, împotriva vântului, minunându-mă de urâţenia a tot ceea ce priveam, oameni şi clădiri deopotrivă. Am găsit Ambasada Sallei şi m-am fâţâit pe lângă ea, nedorind să intru, ci doar să mă bucur de legătura pe care clădirea turtită şi mohorâtă o avea cu ţinutul meu natal. Am cumpărat o grămadă de cărţi prost tipărite şi am stat să citesc târziu în noapte pentru a învăţa câte ceva despre provincia mea adoptivă: aveam o istorie a Glinului, un ghid al oraşului Glain şi un interminabil poem epic legat de întemeierea primelor aşezări la nord de Huish şi multe altele. Mi-am înecat singurătatea în vin – nu vinul Glinului, căci nu se face niciun strop aici, ci mai degrabă vinul dulce-auriu al Manneranului, care este importat în butoaie gigantice. Am dormit prost. Într-o noapte am visat că Stirron a murit ca urmare a unui atac vascular cerebral şi că începuseră căutările pentru mine. De câteva ori am văzut în timpul somnului şoimul-cu-corn străpungându-l mortal pe tatăl meu; e un vis care încă mă bântuie, venind de două-trei ori pe an. Am scris scrisori lungi către Halum şi Noim, apoi le-am rupt în bucăţi pentru că duhneau a autocompătimire. I-am scris una lui Stirron, implorându-l să mă ierte pentru că fugisem, dar am rupt-o şi pe aceea. Când totul părea fără rost, l-am rugat pe hangiu să-mi facă rost de o prostituată. Mi-a trimis o fată slăbănoagă, cu un an sau doi mai mare decât mine, cu sâni mari şi ciudaţi care se bălăbăneau ca două baloane umflate.

— Se spune că eşti un prinţ din Salla, a spus ea sfios, întinzându-se pe jos şi depărtându-şi coapsele. Fără să-i răspund, m-am pus deasupra ei şi am pătruns-o, mărimea organului meu făcând-o să scâncească de frică şi de plăcere deopotrivă, şi a început să-şi bâţâie şoldurile atât de sălbatic, încât sămânţa a ţâşnit din mine în mai puţin de

o secundă. M-am înfuriat pe mine pentru asta şi mi-am revărsat mânia pe ea, smulgându-mă de lângă fată şi urlând:

— Cine ţi-a spus să începi să te mişti? Eu nu eram pregătit să te mişti. Eu nu voiam s-o faci!

A fugit dezbrăcată din camera mea, mai îngrozită cred de obscenităţile mele decât de mânia mea. Nu mai spusesem niciodată „eu” în faţa unei femei. Dar era doar o târfă, până la urmă. M-am spălat timp de o oră după asta. În naivitatea mea, m-am temut ca hangiul să nu mă dea afară pentru că vorbisem atât de vulgar cu fata, însă nu mi-a spus nimic. Nici măcar în Glin unul nu trebuie să fie politicos cu târfele.

Mi-am dat seama că simţisem un fel de plăcere ciudată când îi strigasem cuvintele acelea. M-am abandonat unor bizare reverii, în care mi-am imaginat-o pe curva cu sâni mari goală în patul meu în timp ce tronam peste ea strigând „Eu! Eu! Eu! Eu! Eu!” Asemenea fantezii aveau puterea de a-mi face masculinitatea să se ridice mândră. M-am gândit să merg la un confesor pentru a mă lecui de gândul impur, dar în loc să fac asta, două nopţi mai târziu i-am cerut hangiului încă o târfă şi cu fiecare împingere a corpului meu am strigat în gând „Eu! Pe mine! Eu! Pe mine!”

În acest fel mi-am cheltuit moştenirea în capitala puritanului Glin, cu târfe, băutură şi hoinăreală. Când duhoarea lâncezelii mele a început să mă deranjeze, am pus timiditatea deoparte şi m-am dus să-mi văd rudele.

Mama mea fusese fiica unui prim-septarh al Glinului; el era mort, la fel şi fiul şi succesorul lui; acum, fiul fiului său, Truis, nepotul mamei mele, ocupa tronul. Mi se părea prea îndrăzneţ din partea mea să caut trecere direct la vărul meu regal. Truis al Glinului ar pune în balanţă problemele de stat şi cele de rudenie şi s-ar putea să nu dorească să-l ajute pe fratele fugar al primului septarh al Sallei, de frică să nu creeze neînţelegeri între el şi Stirron. Dar aveam o mătuşă, Nioll, sora mai mică a mamei mele, care venise des în Cetatea Sallei când trăia mama mea şi care mă

îndrăgise când eram copil; oare nu m-ar ajuta?

Ea înrudise puterea cu puterea. Soţul ei era marchizul de Huish, care avea o influenţă considerabilă la curtea septarhului şi – pentru că în Glin nu era considerat dizgraţios pentru nobilime să se implice în comerţ – controla cea mai bogată agenţie comercială a provinciei. Astfel de agenţii sunt asemănătoare băncilor, dar de altă speţă; ele împrumută bani tâlharilor, negustorilor şi lorzilor industriei, doar că la cursuri falimentare şi întotdeauna preluând o parte din antreprizele pe care le susţin; astfel îşi introduc tentaculele în sute de organizaţii şi obţin o influenţă imensă în treburile comerciale. În Salla, aceste agenţii au fost interzise în urmă cu o sută de ani, dar în Glin ele prosperă aproape ca un al doilea guvern. Nu îndrăgeam deloc sistemul, totuşi preferam să mă alătur lui decât să cerşesc.

După câteva întrebări adresate hangiului, am aflat cum să ajung la palatul marchizului. Conform standardelor glainene, era o clădire impresionantă, compusă din trei aripi care se încrucişau lângă un lac artificial limpede precum cristalul, în sectorul de oraş dedicat aristocraţilor. Nu am încercat să mă strecor înăuntru; venisem pregătit cu un bilet care să o informeze pe marchiză că nepotul ei Kinnall, fiul septarhului din Salla, se afla cazat la un anume han din Glain şi dorea să fie primit în audienţă. M-am întors în cameră şi am aşteptat. A treia zi, hangiul, cu ochii bulbucaţi de evlavie, a bătut în uşă pentru a-mi spune că am un vizitator cu livreaua marchizului de Huish. Nioll trimisese o maşină după mine; am fost dus la palatul ei, care era mult mai luxos pe dinăuntru decât pe afară, şi am fost primit într-un salon măreţ, tapetat în mod ingenios cu oglinzi aranjate în unghiul potrivit una faţă de alta pentru a da impresia de infinit.

Îmbătrânise foarte mult în cei şase-şapte ani scurşi de când o văzusem ultima oară, însă uimirea mea în faţa părului ei albit şi a feţei ridate a dispărut înaintea surprinderii ei legată de transformarea mea dintr-un copilaş într-o namilă de bărbat într-un timp atât de scurt.

Ne-am îmbrăţişat după obiceiul Glinului, lipindu-ne vârfurile degetelor; şi-a prezentat condoleanţele pentru moartea tatălui meu şi scuzele pentru absenţa de la încoronarea lui Stirron; apoi m-a întrebat ce mă aduce în Glin şi i-am explicat, dar nu a părut deloc surprinsă. Îmi propusesem să rămân aici? Da, i-am spus. Şi cum aveam să mă întreţin? Lucrând în agenţia soţului ei, am explicat, dacă se poate să obţin un post acolo. Nu a reacţionat ca şi cum ambiţia mea i se păruse nerealistă, ci doar m-a întrebat dacă aveam competenţe care să mă recomande în faţa marchizului. I-am răspuns că fusesem instruit în codul legal din Salla (fără a preciza cât de incompletă era pregătirea mea) şi că aş putea valorifica legăturile agenţiei cu acea provincie; de asemenea, am spus că am legături de liant cu Segvord Helalam, Înalt Justiţiar al Portului Manneran, şi că aş putea sluji firma şi în afacerile cu Manneranul; în ultimul rând, am subliniat că eram tânăr, puternic şi ambiţios şi m-aş fi dedicat întru totul servirii intereselor agenţiei, în avantajul amândurora. Aceste afirmaţii au părut bine primite de mătuşa mea şi mi-a promis să aranjeze un interviu cu marchizul în persoană. Am părăsit palatul foarte încântat de perspectivele mele.

Câteva zile mai târziu, am primit vorbă la han că va trebui să mă prezint la birourile agenţiei. Însă interviul nu era cu marchizul de Huish; urma să mă întâlnesc cu unul dintre administratorii lui, un anume Sisgar. Ar fi trebuit să interpretez asta ca pe un semn. Omul acesta era alunecos de parcă era uns cu ulei, cu o faţă lipsită de barbă şi sprâncene şi cu un cap chel care arăta ca şi cum era cernit şi o robă verde-închis care era în acelaşi timp potrivit de austeră şi subtil de ostentativă. M-a întrebat pe scurt despre instruire şi experienţă anterioară, scoţând la iveală din vreo zece întrebări că deţineam puţin din prima şi deloc din a doua; dar mi-a expus neajunsurile într-o manieră amabilă şi am presupus că, în ciuda neştiinţei mele, originile alese şi rudenia cu marchizul îmi vor obţine un post. Am fost însă profund dezamăgit. Începusem să nutresc aspiraţii de ascensiune până într-o poziţie de înaltă

responsabilitate în această agenţie când am auzit ca prin vis cuvintele lui Sisgar:

— Sunt vremuri de restrişte, după cum desigur domnia ta înţelege, şi este regretabil că ne solicitaţi într-o perioadă când este necesar să ne reducem cheltuielile. Avantajele angajării dumneavoastră sunt nenumărate, totuşi problemele sunt grave. Marchizul doreşte să ştiţi că oferirea serviciilor dumneavoastră a fost foarte apreciată şi speră să vă includă în firmă când condiţiile economice o vor permite.

M-a condus afară din birou zâmbindu-mi deferent şi făcând multe plecăciuni. Eram deja în stradă când mi-am dat seama de lovitura pe care tocmai o primisem. Nu îmi puteau oferi nimic, nici măcar o funcţie amărâtă de asistent într-un oficiu din vreun sat. Cum se putea una ca asta? Aproape că am năvălit înapoi având de gând să strig:

— Faceţi o greşeală. Aveţi de-a face cu vărul septarhului vostru aici. Îl respingeţi pe nepotul marchizului!

Dar ştiau aceste lucruri şi totuşi îmi închiseseră uşile în nas. Când i-am dat telefon mătuşii mele pentru a-mi exprima revolta, am aflat că plecase peste hotare pentru a petrece iarna în înfrunzitul Manneran.

Capitolul 16

Mi-am dat seama până la urmă ce se întâmplase. Mătuşa mea îi vorbise marchizului despre mine, iar acesta se sfătuise cu septarhul Truis, care, concluzionând că l-ar pune într-o poziţie dificilă faţă de Stirron dacă-mi oferea orice fel de funcţie, îi recomandase marchizului să mă refuze. În furia mea m-am gândit să mă duc direct la Truis pentru a protesta, dar am realizat imediat cât de inutil ar fi şi din moment ce protectoarea mea, Nioll, plecase pur şi simplu din Glin pentru a se descotorosi de mine, ştiam că nu am nicio speranţă în acest sens. Eram singur în Glain la venirea iernii, lipsit de orice rang sau post în acest loc străin, obârşia mea nobilă fiind mai mult decât nefolositoare.

Au urmat lovituri mai puternice.

Într-o dimineaţă am mers la Banca Legământului din Glin ca să scot bani pentru cheltuielile de întreţinere şi am aflat că contul meu fusese închis la cererea Marelui Trezorier al Sallei, care investiga posibilitatea unui transfer ilegal de capital din provincie. Făcând scandal şi fluturându-mi paşaportul regal peste tot, am reuşit să extrag destui bani cât să-mi ajungă de mâncare şi cazare pentru şapte zile, dar restul economiilor mele erau pierdute, fiindcă nu mai aveam putere pentru tot felul de contestaţii şi manevre care ar fi putut să deblocheze banii.

Pe urmă am fost vizitat la han de un diplomat al Sallei, un şacal de subsecretar de stat care mi-a amintit, cu multe plecăciuni şi formule de respect, că nunta fratelui meu va avea loc în curând şi că se aştepta ca eu să mă întorc pentru a îndeplini rolul de purtător de inel. Fiind conştient că n-aveam să mai părăsesc Cetatea Sallei niciodată dacă intram pe mâinile lui Stirron, i-am explicat că afaceri urgente mă obligau să rămân în Glain în perioada nunţii şi am stăruit să-i fie transmise septarhului cele mai sincere păreri de rău. Subsecretarul a primit toate acestea cu bunăvoinţa tipică profesiei, dar nu mi-a fost greu să

detectez licărirea sălbatică de plăcere din spatele măştii sale; îmi cumpăram necazuri, îşi spunea, şi era bucuros să mă ajute să închei contractul.

În a patra zi de la acest eveniment, hangiul a venit să-mi spună că nu mai puteam sta la el pentru că paşaportul îmi fusese anulat şi nu mai aveam un statut legal în Glin.

Era imposibil. Un paşaport regal, ca al meu, este oferit pe viaţă şi are valabilitate în orice provincie din Velada Borthan, cu excepţia vremurilor de război, iar acum nu era niciun război între Salla şi Glin. Hangiul a ridicat din umeri la auzul cuvintelor mele; mi-a arătat înştiinţarea primită de la poliţie prin care i se ordona să-l evacueze pe străinul ilegal şi mi-a sugerat să mă adresez biroului potrivit din cadrul serviciilor civile glinene în cazul în care am vreo obiecţie, fiindcă nu era de competenţa lui să mă ajute. Am considerat imprudentă lansarea unui astfel de apel. Mi s-a părut absurd să depun plângere şi, dacă mi-aş fi făcut apariţia la vreun birou guvernamental, erau şanse mari să fiu arestat imediat şi îmbrâncit peste Huish, în braţele lui Stirron.

Prevăzând că un asemenea arest reprezenta desfăşurarea de evenimente cea mai probabilă, m-am întrebat cum pot să mă feresc de agenţii guvernamentali. Simţeam acut lipsa surorii-liant şi a fratelui-liant, căci cui altcuiva puteam cere ajutorul şi sfatul? În Glin nu exista nimeni căruia să-i pot spune „unul este înfricoşat, unul este în mare pericol, unul doreşte ajutorul tău”. Sufletele tuturor ridicaseră ziduri împotriva mea prin tradiţia neînduratoare. În întreaga lume existau doar două persoane pe care le puteam considera confidentele mele, însă acestea se aflau la mare depărtare. Trebuia să-mi găsesc singur izbăvirea.

Mă voi ascunde, am decis. Hangiul mi-a oferit câteva ore în care să mă pregătesc. Mi-am ras barba, am schimbat pelerina regală cu zdrenţele închise la culoare ale altui chiriaş aproape cât mine de înalt şi am aranjat amanetarea inelului meu de ceremonie. Lucrurile rămase le-am îndesat într-o legătură ce-avea să-mi servească drept cocoaşă şi

am ieşit din han şchiopătând, cu un ochi strâns închis şi cu gura strâmbată mult într-o parte. Dacă a fost o deghizare care ar fi putut păcăli pe cineva, n-aş putea spune; din fericire, nu m-a aşteptat nimeni să mă aresteze şi, urâţit în acest mod, am reuşit să ies din Glain, sub o ploaie măruntă şi rece care în curând s-a transformat în zăpadă.

Capitolul 17

În faţa porţii de nord-vest a oraşului (căci acolo m-au purtat paşii), un camion greoi a trecut huruind pe lângă mine şi cauciucurile i s-au rostogolit printr-o băltoacă de noroi pe jumătate îngheţat, stropindu-mă din plin. M-am oprit să curăţ de pe moletiere mizeria aceea rece; camionul s-a oprit şi şoferul a coborât exclamând:

— E pricină de cerut iertare. N-am intenţionat să te stropesc.

Această curtoazie m-a surprins atât de tare, încât m-am îndreptat la înălţimea mea normală şi am renunţat la grimasa care îmi urâţea chipul. Era limpede că şoferul mă crezuse un bătrân plăpând şi încovoiat; şi-a manifestat uimirea faţă de transformarea mea şi a râs cu poftă. Nu ştiam ce să spun. În tăcerea mea uluită, mi-a zis:

— Dacă ai nevoie sau dorinţă, e loc pentru unul să călătorească.

În mintea mea a încolţit o minunată fantezie: urma să mă conducă către coastă, unde m-aş fi îmbarcat pe un vas comercial spre Manneran şi în acel tărâm tropical vesel m-aş fi lăsat la mila tatălui surorii mele liant, scăpând de această hărţuială.

— În ce direcţie mergi? l-am întrebat.

— Spre vest, către munţi.

S-a zis cu Manneranul. Am acceptat voiajul oricum. Nu mi-a prezentat niciun contract de definire a obligaţiilor, dar am trecut peste asta. Preţ de câteva minute nu am vorbit; mă mulţumeam să ascult zgomotul produs de roţi pe drumul înzăpezit şi să mă gândesc la distanţa care creştea între mine şi poliţiştii din Glain.

— Străin, nu-i aşa? a spus în cele din urmă.

— Întocmai.

Temându-mă să nu fie dat vreun semnal de alarmă pentru un om din Salla, am decis cu întârziere să adopt vorba molatică a locuitorilor din sud, pe care o învăţasem de la Halum, sperând că va ajunge să creadă că nu i-am

vorbit iniţial cu accent de Salla.

— Călătoreşti cu un băştinaş din Manneran care găseşte iarna voastră un lucru străin şi apăsător.

— Ce te-a adus în nord? m-a întrebat.

— Soluţionarea testamentului mamei unuia. Era o femeie din Glain.

— Şi te-au slujit bine avocaţii?

— Banii ei s-au topit în mâna lor şi n-a mai rămas nimic.

— Povestea obişnuită. Eşti strâmtorat, nu-i aşa?

— Sărac lipit, am recunoscut.

— Da, da, unul înţelege situaţia în care te afli, pentru că unul a fost şi el în aceeaşi situaţie. Cred că se poate face ceva pentru tine.

Am realizat din frazarea lui, din faptul că nu folosise construirea pasivă glineană, că şi el trebuie să fi fost din altă ţară. Întorcându-mă pentru a-l privi în ochi, am spus:

— Are unul dreptate că şi tu eşti din altă parte?

— E adevărat.

— Accentul tău nu este familiar. Vreo provincie vestică?

— O, nu, nu.

— Deci nu din Salla?

— Manneran, a spus şi a pufnit într-un râs sănătos, apoi mi-a acoperit ruşinea şi confuzia spunând: Îţi iese bine accentul, prietene. Dar nu mai e nevoie să depui efort.

— Unul nu aude manneraneană în vocea ta, m-am bâlbâit.

— Unul a trăit mult timp în Glin, a spus, şi vocea unuia este o supă de inflexiuni.

Nu am reuşit să-l păcălesc, dar nici nu a făcut vreo încercare de a-mi afla identitatea şi părea să nu îi pese cine aş putea fi sau de unde vin. Am vorbit o vreme nestingheriţi. Mi-a spus că deţine o fabrică de cherestea în vestul Glinului, sus, la jumătatea coastei Huishtorilor, unde cresc copacii-de-miere cu ace galbene; înainte să fi ajuns prea departe, îmi oferea o slujbă de tăietor de lemne în tabăra lui. Remuneraţia era proastă, a zis, dar unul respira aer curat acolo, nu vedeai niciodată oficiali guvernamentali, iar paşapoartele şi actele de identitate nu

aveau importanţă.

Desigur că am acceptat. Tabăra lui era pitoresc amplasată deasupra unui lac de munte sclipitor care nu îngheţa niciodată, căci era alimentat de un pârâu cald al cărui izvor se spunea că este situat adânc sub Câmpiile Pârjolite. Colosalele piscuri acoperite de gheaţă ale Huishtorilor erau suspendate deasupra noastră şi nu departe se afla Poarta Glinului, pasul prin care se trece din Glin în Câmpiile Pârjolite, traversând o porţiune aspră din Câmpiile Îngheţate. Avea în slujba lui o sută de oameni, grosolani şi cu limbaj obscen, strigând întruna, lipsiţi de ruşine, „eu” şi „pe mine”, dar erau oameni muncitori şi oneşti, iar eu nu mai fusesem niciodată până atunci în preajma unora ca ei. Planul meu era să petrec iarna aici, să-mi economisesc salariul şi să plec spre Manneran când strângeam bani pentru călătorie. Ceva veşti din lumea de afară ajungeau în tabără din când în când şi am aflat astfel că autorităţile glinene căutau un anumit prinţ tânăr din Salla despre care se credea că înnebunise şi rătăcea pe undeva prin Glin; septarhul Stirron dorea ca nefericitul să fie adus degrabă în patria lui, pentru îngrijirea medicală de care avea nevoie cu disperare. Am bănuit că şoselele şi porturile vor fi monitorizate şi de aceea mi-am prelungit şederea în munţi şi peste primăvară, apoi, grija adâncindu-mi-se, am stat şi peste vară. În cele din urmă, am petrecut acolo ceva mai mult de un an.

A fost o perioadă care m-a schimbat într-o foarte mare măsură. Am muncit din greu, doborând copacii uriaşi pe orice fel de vreme, înlăturându-le crengile, apoi alimentam fabrica de cherestea, o zi lungă, obositoare şi rece, dar seara aveam vin fiert din belşug şi la fiecare zece zile un pluton de femei aduse dintr-un orăşel învecinat pentru amuzamentul nostru. Greutatea mi-a crescut cu încă jumătate, numai masă musculară, şi m-am tot înălţat până când l-am depăşit pe cel mai înalt tăietor din tabără şi se făceau glume pe seama staturii mele. Barba mi se îndesise şi unghiurile feţei mele se schimbaseră pe măsură ce forma bucălată a tinereţii mă părăsea. Mi-au plăcut mai

mult tăietorii decât curtenii în jurul cărora îmi petrecusem zilele în trecut. Puţini dintre ei erau în stare să citească şi nu ştiau nimic despre etichetă, dar erau oameni veseli şi degajaţi care se simţeau bine în pielea lor. N-aş vrea să vă imaginaţi că erau cu inima deschisă şi obişnuiau să facă schimb de confidenţe doar fiindcă vorbeau cu „eu" şi „mine"; păstrau Legământul din acest punct de vedere şi poate că în legătură cu anumite lucruri erau chiar mai secretoşi decât oamenii educaţi. Păreau totuşi să aibă sufletul mai însorit decât cei care vorbesc în pasive şi pronume impersonale şi probabil că şederea mea în mijlocul lor a plantat în mine sământa subversiunii, înţelegerea erorii fundamentale a Legământului pe care pământeanul Schweiz avea s-o cultive până la înflorire.

Nu le-am dezvăluit nimic despre rangul sau originea mea. Puteau vedea şi singuri, după cât de netedă îmi era pielea, că nu prea făcusem munci grele şi modul în care vorbeam era cel puţin un semn distinctiv al unui om educat, dacă nu de obârşie înaltă. Dar nu le-am spus nimic despre trecutul meu şi nici n-am fost întrebat. Tot ceea ce am spus a fost că provin din Salla, din moment ce accentul mă trăda oricum ca fiind sallan; m-au asigurat că nu trebuie să vorbesc despre trecutul meu. Angajatorul, cred, şi-a dat seama demult că eu eram prinţul fugar pe care îl căuta Stirron, însă nu m-a întrebat niciodată în legătură cu asta. Pentru prima oară în viaţa mea, atunci, am avut o identitate separată de statutul meu regal. Am încetat să fiu lordul Kinnall, al doilea fiu al septarhului, şi eram doar Darival, tăietorul uriaş de lemne din Salla.

De pe urma acelei transformări am învăţat multe. Nu jucasem niciodată rolul unui tânăr nobil fudul şi bătăuş; a fi al doilea născut insuflă o anumită modestie până şi într-un aristocrat. Cu toate acestea, nu am putut să nu mă simt deosebit de oamenii de rând. Mi se oferise totul, mi se făcuseră plecăciuni, fusesem servit şi cocoloşit; bărbaţii îmi vorbeau curtenitor şi făceau gesturi formale de respect chiar şi când eram copil. Eram totuşi fiul unui septarh, carevasăzică un rege, căci septarhii sunt conducători

ereditari şi fac astfel parte din ritualul de succesiune a regilor omenirii, o filieră care datează din zorile colonizării Borthanului şi dinainte, înapoi printre stele până la Pământul însuşi, până la dinastiile pierdute şi uitate ale naţiunilor lui străvechi, finalmente până la căpeteniile mascate şi pictate care tronau în peşterile preistorice. Şi eu făceam parte din descendenţa aceasta, un om cu sânge albastru, cumva superior prin împrejurarea naşterii privilegiate. Dar în această tabără de tăietori de lemne din munţi am ajuns să înţeleg că regii nu sunt altceva decât oameni ridicaţi pe un piedestal. Nu zeii îi ung, ci mai degrabă voinţa oamenilor, tot aceasta putându-i lipsi de rangul înalt; dacă Stirron ar fi fost înlăturat de o insurecţie şi în locul lui ar fi devenit septarh confesorul dezgustător din Oraşul Vechi al Sallei, nu ar fi fost el introdus în această succesiune mistică de regi, iar Stirron şi cu mine făcuţi praf şi pulbere? Şi nu ar deveni atunci fiii acelui duhovnic mândri de sângele lor, asemenea mie, cu toate că tatăl lor fusese, o mare parte din viaţă, un nimeni, iar bunicul lor chiar mai puţin? Ştiu, ştiu, înţelepţii ar spune că sărutul zeilor s-a abătut asupra acelui confesor, înălţându-l pe el şi progeniturile lui şi sfinţindu-i pentru totdeauna, însă eu, în timp ce doboram copaci pe coastele Huishtorilor, am văzut regalitatea cu mai multă claritate şi fiind eu însumi izgonit în urma unor evenimente am realizat că nu eram altceva decât un om între oameni şi că asta fusesem dintotdeauna. Ceea ce reuşeam să devin depindea de înzestrarea mea naturală şi de ambiţie, nu de rangul întâmplător.

Atât de satisfăcătoare a fost această revelaţie şi atât de mult se schimbase percepţia de sine, încât şederea mea în munţi nu mi se mai părea un exil, ci mai degrabă o vacanţă. Visul meu de a fugi către o viaţă comodă în Manneran m-a părăsit şi, chiar şi după ce strânsesem mai mult decât suficient să-mi plătesc drumul până în acel ţinut, mi-am dat seama că nu-mi mai doream să plec. Nu doar frica de arest mă ţinuse printre tăietorii de lemne, ci şi dragostea pentru aerul rece şi curat din Huishtori,

pentru noua mea meserie dificilă şi pentru oamenii necioplіţi, dar autentici, printre care trăiam. Am rămas, aşadar, şi în timpul verii şi al toamnei, întâmpinând venirea iernii fără a avea de gând să plec.

Mi-ar fi plăcut să rămân acolo, însă am fost nevoit să caut refugiu în altă parte. Într-o după-amiază de iarnă nespus de tristă, cu cerul ca fierul şi cu ameninţarea unui viscol stând deasupra noastră ca un pumn, au adus târfele din oraş pentru noaptea noastră de zbenguială şi de această dată s-a aflat printre ele o nou-venită a cărei voce trăda ţinutul ei natal ca fiind Salla. Am auzit-o imediat ce femeile au intrat vesele în salonul de distracţii şi m-aş fi furişat afară, dar m-a observat şi a ţipat fără întârziere:

— Uite, acolo! Cu siguranţă acela este prinţul nostru dispărut.

Am râs şi am încercat să conving pe toată lumea că era beată sau nebună, dar obrajii mei stacojii m-au dat de gol şi pădurenii s-au uitat la mine cu alţi ochi. Un prinţ? Un prinţ? Aşa să fi fost? Au şuşotit între ei înghiontindu-se şi făcând cu ochiul. Dându-mi seama de primejdia în care mă aflam, am solicitat femeia pentru mine şi am tras-o la o parte, iar când am rămas singuri am încercat s-o conving că se înşela:

— Nu sunt prinţ, i-am spus, ci doar un simplu tăietor de lemne.

Nu voia să audă.

— Lordul Kinnall a defilat la procesiunea funerară a septarhului, mi-a spus, şi aceasta l-a privit cu aceşti ochi. Şi tu eşti el!

Cu cât protestam mai mult, cu atât devenea mai convinsă. Nu era loc de schimbare în mintea ei. Chiar şi când ne-am îmbrăţişat, era atât de copleşită de veneraţie la gândul că i se dăruia fiului unui septarh, încât vintrele ei au rămas uscate şi i-am provocat durere când am penetrat-o.

Târziu în acea noapte, când petrecerea luase sfârşit, patronul meu a venit la mine, solemn şi tulburat.

— Una dintre fete a spus lucruri stranii despre tine în

această seară. Dacă are dreptate, eşti în pericol, căci la întoarcerea în satul ei va răspândi zvonul şi destul de curând va veni aici poliţia.

— Unul trebuie să fugă? l-am întrebat.

— Alegerea îţi aparţine. Sunt încă valabile avertismentele referitoare la acest prinţ; dacă tu eşti el, nimeni de aici nu te poate proteja de autorităţi.

— Atunci unul trebuie să fugă. În zori.

— Acum, a spus. Cât timp fata e aici şi doarme.

Mi-a pus în mână bani valabili în Glin, cu mult mai mult decât îmi datora; mi-am strâns puţinele bunuri şi am ieşit împreună. Era o noapte fără lună şi vântul iernii bătea nemilos. În lumina stelelor am văzut lucirea unei ninsori uşoare. Patronul m-a condus în linişte în josul versantului, după satul dintre dealuri de unde veniseră târfele, şi apoi de-a lungul unui drum dintr-o fundătură pe care am mers timp de câteva ore. În zori ne aflam în Glinul central-sudic, nu tocmai departe de Râul Huish. A oprit, în sfârşit, într-un sat numit Klaek, format din mici case din piatră mărginite de largi câmpuri înzăpezite. Lăsându-mă în camion, a intrat în prima căsuţă şi a ieşit, după o clipă, însoţit de un om zbârcit care a revărsat un torent de instrucţiuni şi gesticulări; cu ajutorul îndrumărilor am găsit drumul spre locul pe care îl căuta patronul meu, casa unui fermier pe nume Stumwil. Acest Stumwil avea părul blond, era cam cât mine de înalt, cu ochi albaştri spălăciţi şi un zâmbet umil. Poate că era vreo rubedenie de-a patronului meu sau, mai degrabă, avea o datorie la el – nu am întrebat. În orice caz, a acceptat cu dragă inimă cererea lui şi m-a acceptat drept chiriaş. M-a îmbrăţişat şi a pornit prin zăpada care începea să se aştearnă; nu l-am mai văzut niciodată. Sper ca zeii să fi fost binevoitori cu el, aşa cum a fost el cu mine.

Capitolul 18

Căsuţa avea o singură încăpere, împărţită în mai multe zone separate de draperii subţiri. Stumwil a atârnat o nouă perdea, mi-a dat paie pentru saltea şi colţul meu a fost gata. Eram şapte sub acel acoperiş: Stumwil şi cu mine, nevasta lui Stumwil, o ţărancă trudită despre care aş fi putut crede că este mama lui, trei dintre copiii lor – doi băieţi care mai aveau câţiva ani până la maturitate şi o fată în plină adolescenţă – şi sora-liant a fetei, care locuia cu ei în acel an. Erau oameni veseli, inocenţi şi de încredere. Cu toate că nu ştiau nimic despre mine, m-au adoptat imediat ca membru al familiei, un unchi necunoscut întors pe neaşteptate dintr-o călătorie îndepărtată. Nu m-am aşteptat să fiu acceptat atât de uşor. La început, am pus acest lucru pe seama vreunei obligaţii prin care fostul meu patron i-a legat de mine, dar nu a fost aşa. Amabilitatea lor indiscutabilă era cât se poate de naturală. Mâncam la masa lor; stăteam printre ei în jurul focului lor; luam parte la jocurile lor. La fiecare cinci nopţi, Stumwil umplea cu apă fierbinte o vană uriaşă, adâncă, pentru toată familia, şi eu mă îmbăiam odată cu ei, câte doi sau trei dintre noi în acelaşi timp, deşi mă stânjenea să mă ating de trupurile durdulii ale fiicei lui Stumwil şi prietenei ei. Presupun că aş fi putut-o avea pe fiică sau pe prietena ei, dacă aş fi dorit, însă m-am ferit de ele, crezând că seducerea lor ar fi contrară regulilor ospitalităţii. Mai târziu, când am înţeles mai multe despre ţărani, am realizat că de fapt abstinenţa mea fusese o încălcare a ospitalităţii, pentru că fetele erau la vârsta potrivită şi cu siguranţă dornice, iar eu le-am desconsiderat. Dar am aflat toate astea abia după ce părăsisem casa lui Stumwil. Acum, fetele acelea au copii mari. Presupun că între timp m-au iertat pentru lipsa mea de galanterie.

Plăteam o taxă pentru găzduire şi ajutam la treburile casnice, deşi în timpul iernii nu prea era nimic de făcut în afară de deszăpezire şi întreţinerea focului. Niciunul dintre

ei nu s-a arătat curios în legătură cu identitatea sau cu trecutul meu. Nu mi-au adresat nicio întrebare şi cred că nicio întrebare nu le-a încolţit vreodată în minte. Şi nici ceilalţi săteni nu şi-au băgat nasul, cu toate că m-au cercetat atent, aşa cum ar fi făcut-o cu orice străin.

Ziarele ajungeau doar ocazional în acest sat, iar cele care ajungeau treceau din mână în mână până când le citeau toţi, apoi erau depozitate la vinăria din capul străzii principale. Le-am consultat acolo, o arhivă de fragmente pătate şi zdrenţuite, şi am luat la cunoştinţă, cât de mult am putut, de evenimentele ultimului an. Am aflat că nunta fratelui meu Stirron avusese loc în perioada prevăzută şi se desfăşurase conform programului deja stabilit, bucurându-se de fastul cuvenit; figura lui uscăţivă şi îngrijorată se vedea pe o bucată neclară, împroşcată cu grăsime, de ziar vechi şi lângă el se afla mireasa-i radioasă, dar nu am reuşit să-i disting trăsăturile. Exista tensiune între Glin şi Krell asupra drepturilor de pescuit într-o zonă disputată a coastei şi muriseră oameni în hărţuielile de la graniţă. Îl compătimeam pe generalul Condorit, al cărui sector de strajă se afla aproape la capătul opus al hotarului Glin-Krell şi care trebuie să fi pierdut distracţia de a implica cumva şi Salla în schimbul de focuri. Un monstru marin de zece ori cât lungimea unui om, cu solzi aurii, fusese zărit în Golful Sumar de un grup de pescari manneraneni care juraseră solemn în Capela de Piatră că povestea lor este adevărată. Primul-septarh din Threish, un tâlhar sângeros dacă e să dai crezare zvonurilor care circulă despre el, abdicase şi trăia într-o casă a zeilor din munţii din vest, nu departe de Pasul Stroin, servind ca duhovnic pentru pelerinii care aveau ca destinaţie Manneranul. Acestea erau ştirile. Nu am găsit nicio referire la mine. Probabil că Stirron nu mai era interesat să fiu capturat şi adus înapoi în Salla.

Prin urmare, era posibil să nu mai fiu în pericol dacă încercam să plec din Glin.

Oricât de dornic eram să scap din acea provincie geroasă unde propriul meu neam mă repudiase şi doar

străinii îmi arătaseră afecţiune, erau două motive care mă împiedicau. În primul rând, voiam să stau cu Stumwil până când îl puteam ajuta cu semănatul din primăvară, ca mulţumire pentru bunătatea lui şi a familiei sale. În al doilea rând, nu doream să pornesc într-o călătorie atât de primejdioasă fără a mă confesa, de teamă ca nu cumva, în urma unui incident, sufletul meu să ajungă la zei încă plin de otravă. Acest sat, Klaek, nu avea un confesor propriu, ci depindea pentru mângâiere de duhovnicii itineranţi care treceau ocazional prin provincie. În timpul iernii, aceşti drumeţi treceau foarte rar, aşadar, vrând-nevrând, nu m-am confesat de la sfârşitul verii, când un membru al acestei confrerii a vizitat fabrica de cherestea. Simţeam nevoia să-mi descarc sufletul.

Sfârşitul iernii a fost marcat de o furtună de zăpadă care a îmbrăcat fiecare crenguţă cu o pojghiţă de gheaţă, iar imediat a venit dezgheţul. Întreaga lume s-a topit. Klaek era înconjurat de oceane de noroi. Un confesor care conducea o maşină de teren veche a venit până la noi prin această mare alunecoasă şi s-a instalat într-o baracă, făcând afaceri profitabile printre săteni. Am fost la el în a cincea zi a vizitei sale, când cozile erau mai mici, şi mi-am uşurat sufletul preţ de două ore, necruţându-l de niciun detaliu, nici de adevărul despre identitatea mea, nici de teoria mea subversivă despre regalitate şi nici de obişnuitele murdării, pofte reprimate şi mândrii. Fusese o porţie mult mai mare, evident, decât se aştepta să primească un duhovnic de la ţară şi părea că se înfoaie pe măsură ce vorbeam; la final, tremura la fel de tare ca mine şi abia mai putea articula cuvintele. M-am întrebat unde merg confesorii pentru a se despovăra de toate păcatele şi durerile pe care le absorb de la clienţi. Le este interzis să discute cu oamenii de rând despre orice au aflat în confesional; aveau oare confesori ai confesorilor, servitori ai servitorilor cărora le puteau transmite ceea ce nu puteau spune nimănui altcuiva? Nu pricepeam cum poate suporta un duhovnic, de-a lungul unei zile, o asemenea încărcătură emoţională.

Cu sufletul curăţat, n-aveam decât să aştept până la vremea semănatului şi nu mai era mult până atunci. Perioada de cultivare în Glin e scurtă; se însămânţează înainte ca puterea iernii să fi slăbit de tot, pentru ca seminţele să prindă fiecare rază de soare a primăverii. Stumwil a aşteptat până când a fost sigur că dezgheţul nu va fi urmat de o ultimă ninsoare, apoi, când pământul era încă o mlaştină însetată, el şi familia lui au ieşit pe câmp să planteze grâu, ierburi aromate şi ciulini-albaştri.

Obiceiul era să se meargă la plantare dezbrăcat. În prima dimineaţă, ieşind din căsuţa lui Stumwil, i-am văzut pe vecini mergând goi către brazde, copii, părinţi şi bunici despuiaţi până la piele, cu saci de seminţe aruncaţi pe umeri, un alai de genunchi noduroşi, burţi lăsate, sâni fleşcăiţi şi fese zbârcite, un spectacol grotesc înveselit, ici-colo, de trupurile netede şi ferme ale celor tineri. Crezând că visez cu ochii deschişi, am observat că Stumwil, soţia şi fiica lui se dezbrăcaseră şi îmi făceau semne să fac acelaşi lucru. Şi-au luat sacii şi au ieşit din casă. Cei doi fii mai mici au alergat după ei, lăsându-mă cu sora-liant a fiicei lui Stumwil, care dormise prea mult şi abia apăruse. Şi-a lepădat şi ea hainele; avea un trup suplu şi vioi, sâni mici şi semeţi cu sfârcuri întunecate şi coapse zvelte şi bine modelate. În timp ce-mi dădeam jos hainele, am întrebat-o:

— Cum se face că toată lumea iese afară dezbrăcată pe o vreme atât de geroasă?

— Noroiul îi face să alunece şi e mai uşor să speli pielea goală decât hainele, mi-a explicat.

Era destul adevăr în spusele ei, căci semănatul era un spectacol comic, ţăranii patinând în nămolul înşelător la fiecare al zecelea pas făcut. Cădeau pe şolduri sau în fund şi se ridicau mânjiţi de noroi; era o chestiune de pricepere să apuci gâtul sacului în timp ce te răsturnai, astfel încât preţioasele seminţe să nu se împrăştie. Am căzut şi eu ca toţi ceilalţi, prinzând mişcarea destul de repede, şi era într-adevăr plăcut să aluneci, căci noroiul avea o textură plăcută, voluptuoasă. Aşa că am mărşăluit în continuare, împleticindu-ne şi clătinându-ne, râzând şi cântând,

punând seminţele în solul moale şi rece, toţi fiind acoperiţi, din cap până-n picioare, cu nămol. Am tremurat groaznic la plecare, dar în curând am fost încălzit de râsete şi de căzături, iar când ziua de lucru a luat sfârşit ne-am strâns în faţa căsuţei lui Stumwil, dezbrăcaţi de haine şi lipsiţi de ruşine, şi ne-am stropit unul pe altul cu găleţi cu apă pentru a ne curăţa. Mi se părea perfect logic să prefere să-şi expună pieile mai degrabă decât hainele trudei unei asemenea zile, însă de fapt explicaţia fetei fusese incorectă; am aflat de la Stumwil, în cursul săptămânii, că goliciunea era o chestiune religioasă, un semn de umilinţă în faţa zeilor recoltei şi nimic altceva.

În opt zile am terminat semănatul. Într-a noua, urându-i lui Stumwil şi alor lui o recoltă îmbelşugată, mi-am luat tălpăşiţa din satul Klaek şi am început drumeţia către coastă.

Capitolul 19

În prima zi, un vecin de-al lui Stumwil m-a dus spre est cu căruţa. Am mers pe jos, mare parte dintr-a doua zi, am găsit o modalitate de a mă deplasa într-a treia şi a patra şi am mers din nou pe jos într-a cincea şi a şasea. Aerul era rece, dar în el se simţea cântecul primăverii, căci mugurii înfloreau şi păsările se întorceau. Am ocolit oraşul Glain, care ar fi putut fi periculos pentru mine, şi, fără niciun fel de evenimente de care să-mi amintesc, mi-am croit drum grabnic către Biumar, principalul port şi al doilea oraş ca populaţie din Glin.

Părea un loc mai drăguţ decât Glainul, deşi nu era nici pe departe frumos: o întindere cenuşie şi soioasă a unui oraş supradimensionat, înghesuit lângă un ocean cenuşiu şi ameninţător. În prima mea zi acolo am fost informat că toate serviciile pentru pasageri dintre Glin şi provinciile din sud fuseseră suspendate cu trei cicluri lunare înainte, din cauza piraţilor care operau din Krell, căci Glin şi Krell se aflau, neoficial, în război. Singura cale de a ajunge în Manneran era, după câte se părea, pe uscat via Salla şi nu doream deloc asta. Eram descurcăreţ totuşi. Am făcut rost de o cameră într-o tavernă din apropierea docurilor şi am petrecut câteva zile trăgând cu urechea la bârfele marinarilor. Serviciile pentru pasageri or fi fost suspendate, dar am descoperit că navigaţia comercială nu era, întrucât prosperitatea Glinului depindea de ea; convoaie de vase comerciale, puternic înarmate, funcţionau după programul obişnuit. Un marinar şchiop, care stătea în aceeaşi tavernă cu mine, mi-a spus, când vinul albastru al Sallei l-a uns îndeajuns, că un convoi comercial de acest gen urma să plece într-o săptămână şi că el deţinea o slujbă la bordul uneia dintre nave. M-am gândit ca în ajunul plecării să-l îmbăt şi să-i împrumut identitatea, cum se face în poveştile cu piraţi ale copilăriei, dar mi-a venit în minte o metodă mai puţin impresionantă: am cumpărat documentele lui de îmbarcare. Suma pe care

i-am oferit-o a fost mai mare decât ce ar fi câştigat îmbarcându-se către Manneran şi înapoi, aşa că a acceptat fericit să-mi ia banii şi să mă lase să plec în locul lui. Am petrecut o noapte lungă de beţie discutând despre îndatoririle sale de pe navă, fiindcă nu ştiam nimic despre marinărie. La ivirea zorilor tot nu ştiam nimic, dar mă gândisem la câteva moduri în care puteam mima o oarecare competenţă.

* * *

Am urcat fără probleme la bordul vasului, o ambarcaţiune eoliană joasă plină ochi cu bunuri glinene. Verificarea documentelor s-a făcut superficial. Mi-am luat în primire cabina, m-am instalat şi m-am prezentat la datorie. Am reuşit să duc la bun sfârşit în jur de jumătate din treburile pe care m-au pus să le fac în primele câteva zile, prin imitare şi practicare; pe celelalte le-am făcut doar de mântuială şi în curând camarazii mei au realizat că sunt un cârpaci, dar nu m-au spus ofiţerilor. Un soi de loialitate plutea peste clasa de jos. Încă o dată mi-am dat seama că perspectiva mea sumbră despre omenire fusese înflorită peste măsură de copilăria petrecută printre aristocraţi; aceşti marinari, ca tăietorii de lemne, ca ţăranii, erau uniţi de un fel de sentiment de tovărăşie binevoitoare pe care nu o întâlnisem niciodată în rândurile celor mai apropiaţi de Legământ. Au făcut în locul meu îndatoririle pe care nu puteam să le fac singur şi eu i-am scutit de treburile plictisitoare la care mă pricepeam, astfel că totul a decurs bine. Frecam punţile, curăţăm filtrele şi petreceam ore nenumărate manevrând tunurile împotriva atacurilor piraţilor. Dar am trecut fără incidente pe lângă ţărmul împânzit de piraţi al Krellului şi ne-am furişat cu uşurinţă în josul coastei Sallei, care era deja înverzită de primăvară.

* * *

Prima noastră escală a fost la Cofalon, principalul port al Sallei, pentru cinci zile de comerţ. Eram îngrijorat, pentru că nu ştiusem că era planificată vreo oprire în ţinutul meu natal. M-am gândit iniţial să spun că sunt bolnav şi să mă

refugiez sub punte cât stăteam în Cofalon; pe urmă m-am gândit c-ar fi o dovadă de laşitate, spunându-mi că, dacă vrea să îşi păstreze bărbăţia, un bărbat trebuie să înfrunte frecvent pericolele. Astfel, am purces cu îndrăzneală la băut şi desfrâu în oraş, împreună cu camarazii mei, convins că trecerea timpului mi-a schimbat destul înfăţişarea şi că nimeni nu s-ar aştepta să-l găsească pe fratele pierdut al Lordului Stirron în hainele grosolane ale unui marinar, într-un oraş cum e acesta. Riscul meu fusese încununat de succes: am fost netulburat toate cele cinci zile. Din ziare şi din auzite am aflat tot ce am putut despre evenimentele petrecute în Salla în cursul anului şi jumătate scurs de la plecarea mea. Stirron, din câte am înţeles, era privit de popor ca un cârmuitor bun. A reuşit în timpul iernii să scoată provincia din foamete cumpărând în termeni favorabili un surplus de hrană de la Manneran şi fermele noastre avuseseră noroc de atunci. Taxele scăzuseră. Oamenii erau mulţumiţi. Soţia lui Stirron născuse un băiat, Lordul Dariv, care era acum urmaşul primei-septarhii, şi încă un fiu era pe drum. Despre Lordul Kinnall, fratele septarhului, nu se menţiona nimic; fusese uitat de parcă nu existase niciodată.

Am făcut şi alte escale în josul coastei, câteva în sudul Sallei, câteva în Manneranul de Nord. Şi am ajuns devreme la acel mare port din colţul de sud-est al continentului nostru, oraşul sacru al Manneranului, capitala provinciei care poartă acelaşi nume. Manneran avea să fie locul în care viaţa mea o lua de la început.

Capitolul 20

Provincia Manneran a fost favorizată de zei. Aerul e blând şi plăcut, încărcat tot anul de mireasma florilor. Iarna nu ajunge atât de departe în sud şi manneranenii, când doresc să vadă zăpadă, merg ca turişti pe piscurile Huishtorilor şi privesc uimiţi stratul ciudat şi rece de alb care se preschimbă în apă pe alte meleaguri. Marea caldă care mărgineşte Manneranul la est şi la sud oferă destulă mâncare pentru a hrăni jumătate din populaţia continentului, iar la sud-vest se află Golful Sumar, cu şi mai multe roade. În Manneran a fost rareori război, ţinând cont că este apărat de popoarele ţinuturilor de vest de un scut de munţi şi de ape şi separat de vecinul din nord, Salla, de imensul torent al Râului Woyn. Am încercat când şi când să invadăm Manneranul pe apă, dar niciodată siguri că vom fi încununaţi de succes, cum nici nu am avut vreun succes; când Salla intră serios într-un război, întotdeauna vrăjmaşul este Glinul.

Şi oraşul Manneran a fost probabil binecuvântat de zei. Sălaşul său este cel mai bun bazin portuar natural din întregul Velada Borthan, un golf adânc, încadrat de două degete de uscat de-o parte şi de alta, care ţâşnesc unul spre altul în aşa fel încât nu este nevoie de niciun dig şi vasele stau ancorate cu uşurinţă. Acest port este o sursă valoroasă pentru prosperitatea provinciei. Constituie legătura principală dintre provinciile de est şi cele de vest, întrucât schimburile comerciale terestre sunt minime de-a lungul continentului din pricina obstacolelor naturale ale Câmpiilor Pârjolite. Pe de altă parte, pentru că planeta noastră nu are combustibili naturali, cel puţin din câte ştim noi, traficul aerian este inexistent. Aşadar, vapoarele celor nouă provincii de vest călătoresc spre est prin Strâmtoarea Sumar către Portul Manneran şi vapoarele din Manneran fac drumuri regulate către coasta de vest. Apoi manneranenii comercializează bunurile vestice în Salla, Glin şi Krell cu propriile vapoare, bucurându-se de

profiturile obişnuite ale intermedierilor. Portul Manneran este singurul loc de pe lumea noastră unde se amestecă oameni din toate cele treisprezece provincii şi unde toate cele treisprezece steaguri pot fi văzute laolaltă; şi acest comerţ înfloritor varsă un potop nemărginit de bogăţie în cuferele manneranenilor. În plus, districtele din interiorul regiunii sunt bogate şi fertile, chiar până la versanţii Huishtorilor, care la această latitudine nu sunt îngheţaţi decât pe piscuri. Fermele din Manneran obţin două-trei recolte pe an şi prin Pasul Stroin manneranenii au acces la Câmpiile Inundate şi la toate straniile şi valoroasele fructe şi mirodenii produse acolo. Nu e de mirare, în consecinţă, că aceia care iubesc luxul îşi încearcă norocul în Manneran.

De parcă norocul nu le este de ajuns, manneranenii au convins lumea că ei trăiesc în cel mai sacru loc de pe Borthan şi îşi înmulţesc veniturile prin întreţinerea unor sanctuare sfinte care funcţionează ca nişte magneţi pentru pelerini. Ai zice că Threishul, aflat pe coasta de vest, unde s-au aşezat prima dată înaintaşii noştri şi unde a fost conceput Legământul, reprezintă un loc de pelerinaj fără egal. Într-adevăr, există un soi de sanctuar în Threish, vizitat de vesticii prea săraci pentru a călători până în Manneran. Dar Manneranul s-a consacrat ca sfânt printre sfinţi. Este cea mai tânără dintre provinciile noastre, cu excepţia regatului secesionist Krell; totuşi, printr-o demonstraţie a credinţei interioare şi o publicitate energică, Manneranul a reuşit să devină sacru. E totuşi ironic, întrucât, dintre toţi locuitorii celor treisprezece provincii, manneranenii respectă cel mai puţin Legământul; traiul lor tropical i-a înmuiat întrucâtva şi îşi deschid sufletele unul în faţa altuia într-o măsură care le-ar asigura ostracizarea ca dezvăluitori-de-sine în Glin sau Salla. Cu toate acestea, au Capela de Piatră, unde se spune că au fost înfăptuite miracole autentice şi că zeii s-au înfăţişat în carne şi oase cu doar şapte sute de ani în urmă şi unde oricine speră că în Ziua Numelui copilul său îşi va primi numele de adult. Oameni din toate colţurile

continentului vin la acest festival, spre marele profit al hotelierilor manneraneni. Până şi eu mi-am primit numele de adult în Capela de Piatră.

Capitolul 21

Când am ancorat în Manneran şi docherii erau ocupaţi cu descărcarea navei noastre, mi-am luat leafa şi am părăsit vasul pentru a intra în oraş. M-am oprit la capătul debarcaderului pentru a lua o viză temporară de la ofiţerii manneraneni de la imigrări.

— Cât timp veţi sta în oraş? am fost întrebat şi am răspuns amabil că aveam de gând să petrec printre ei trei zile, cu toate că aveam de gând să mă stabilesc în acel loc pentru tot restul vieţii.

Mai fusesem de două ori în Manneran: o dată când abia ieşisem din pruncie, pentru a fi legat de Halum, şi o dată când aveam şapte ani, de Ziua Numelui. Amintirile mele despre oraş se limitau la configuraţii vagi şi întâmplătoare de culori: nuanţele de roz pal, verde şi albastru ale clădirilor, masele de verde-închis ale vegetaţiei luxuriante, negrul interiorului solemn al Capelei de Piatră. Pe măsură ce mă îndepărtam de ţărm, acele culori m-au bombardat din nou şi imagini strălucitoare din copilărie mi-au licărit în faţa ochilor copleşiţi. Manneran nu e construit din piatră, aşa cum sunt oraşele noastre nordice, ci mai degrabă dintr-un fel de ipsos artificial pe care îl pictează în tente deschise, pastelate, astfel încât fiecare zid şi faţadă cântă cu voioşie şi tremură ca o perdea în bătaia soarelui. Era o zi senină şi razele de lumină ţopăiau jucăuş peste tot, de parcă străzile erau în flăcări, forţându-mă să-mi feresc ochii de puterea lor. Am fost năucit şi de complexitatea străzilor. Arhitecţii manneraneni se bazează în mare măsură pe ornamente; clădirile sunt împodobite cu balcoane bogat decorate cu fier forjat, caneluri fanteziste, ţigle viu colorate şi draperii ţipătoare. În consecinţă, ochiul nordic priveşte la prima vedere o zăpăceală monstruoasă, care se dizolvă treptat într-o panoramă graţioasă. Sunt plante cât vezi cu ochii: copaci de-o parte şi de alta a străzilor, viţe revărsându-se din jardiniere, flori ţâşnind din ghivecele de pe trotuare şi indicii ale vegetaţiei bogate în

curţile retrase ale caselor. Efectul creat este rafinat şi sofisticat, o întrepătrundere a junglei luxuriante şi a texturilor urbane disciplinate. Manneran este un oraş extraordinar, subtil, senzual şi înfloritor.

Amintirile din copilărie nu mă pregătiseră pentru căldură. O ceaţă aburindă învăluia străzile. Aerul era umed şi greoi. Aveam senzaţia că pot atinge căldura, că o pot înşfăca şi că o pot stoarce ca pe apa din atmosferă. Ploua cu fierbinţeală şi eu eram îmbibat în ea. Purtam o uniformă gri, aspră şi grea, ediţia standard de iarnă de pe navele comerciale glinene, dar aceasta era o dimineaţă toridă de primăvară în Manneran; douăzeci de paşi în acea umiditate sufocantă şi eram gata să-mi rup hainele ponosite şi să merg dezbrăcat.

Am aflat adresa lui Segvord Helalam, tatăl surorii mele liant, dintr-o carte de telefon. Am luat un taxi şi am mers acolo. Helalam locuia în afara oraşului, într-o suburbie înfrunzită şi răcoroasă, cu case somptuoase şi lacuri scânteietoare; un zid înalt de cărămidă îi ocrotea proprietatea de privirile trecătorilor. Am sunat la poartă şi am aşteptat să fiu scanat. Taxiul a aşteptat şi el, de parcă şoferul ştia cu siguranţă că urma să fiu întors din drum. O voce din interiorul casei, un majordom, fără îndoială, m-a chestionat prin intermediul scanerului şi i-am răspuns:

— Kinnall Darival al Sallei, frate-liant al fiicei Înaltului Justiţiar Helalam, doreşte să apeleze la tatăl surorii lui liant.

— Lordul Kinnall este mort, am fost informat cu răceală. Nu sunteţi decât un impostor.

Am sunat din nou.

— Scanează asta şi judecă dacă el este mort, i-am spus ţinând în dreptul maşinăriei paşaportul meu regal, pe care îl ascunsesem atât de mult timp. Înaintea ta se află Kinnall Darival şi nu îţi va fi bine dacă îi refuzi accesul către Înaltul Justiţiar.

— Paşapoartele pot fi furate. Pot fi falsificate.

— Deschide poarta!

N-am primit niciun răspuns. Am sunat şi a treia oară şi

de această dată majordomul nevăzut mi-a spus că va chema poliţia dacă nu aveam să plec imediat. Şoferul taxiului meu, parcat chiar peste drum, a tuşit politicos. Nu luasem în calcul una ca asta. Trebuia să mă întorc în oraş, să mă cazez undeva şi să-i scriu lui Segvord Helalam că aş vrea să-l întâlnesc, oferindu-i dovezi că sunt viu?

Din fericire, am fost cruţat de aceste neplăceri. O maşină neagră, mare şi luxoasă, de genul celor folosite doar de cei mai înalţi aristocraţi, s-a apropiat şi din ea a coborât Segvord Helalam, Înaltul Justiţiar al Portului Manneran. Era la apogeul carierei sale şi se comporta cu o eleganţă maiestuoasă: un bărbat scund, dar bine proporţionat, cu un cap delicat, faţă roşie, cu păr alb şi o privire ce emana putere şi fermitate. Ochii săi de un albastru intens scânteiau ca focul şi nasul lui părea un cioc imperial, însă prin zâmbetul cald şi binevoitor reuşea să înlăture impresia de cruzime. Era recunoscut în Manneran ca fiind un om înţelept şi cumpătat. M-am îndreptat imediat spre el, strigând bucuros „Tată-liant!” Răsucindu-se în loc, s-a uitat la mine cu uluire şi doi tineri impunători care fuseseră cu el în maşină s-au poziţionat între mine şi Înaltul Justiţiar de parcă mă crezuseră asasin.

— Gărzile tale de corp se pot relaxa, am spus. Nu reuşeşti să-l recunoşti pe Kinnall al Sallei?

— Lordul Kinnall a decedat anul trecut, a răspuns iute Segvord.

— Aceasta este o veste supărătoare pentru însuşi Kinnall, i-am zis.

M-am îndreptat, reluând ţinuta princiară pentru întâia dată de la plecarea mea din oraşul Glain, şi am gesticulat către protectorii Înaltului Justiţiar cu o asemenea vehemenţă încât au cedat terenul, retrăgându-se în lateral. Segvord m-a cercetat cu atenţie. Mă văzuse ultima oară la încoronarea fratelui meu; trecuseră doi ani de atunci şi ultima urmă de blândeţe copilărească dispăruse de pe chipul meu. Anul de doborât copaci îmi întărise trupul, iarna petrecută printre fermieri îmi asprise faţa şi săptămânile de marinărie îşi lăsaseră şi ele amprente

puternice: eram soios şi neîngrijit, cu părul încâlcit şi barba zburlită. Privirea lui Segvord a pătruns treptat prin aceste transformări până când s-a convins de identitatea mea; apoi, pe neaşteptate, s-a repezit către mine, îmbrăţişându-mă cu atâta fervoare încât aproape mi-am pierdut echilibrul. Mi-a strigat numele şi eu l-am strigat pe al lui; apoi poarta s-a deschis şi Segvord Helalam mi-a făcut semn să intru. Nobilul palat crem se ridica înaintea mea, ţinta tuturor rătăcirilor şi eforturilor mele.

Capitolul 22

Am fost condus către o cameră frumoasă şi mi s-a spus că urma să fie a mea. Au venit două servitoare, care au smuls de pe mine ţinuta de marinar, apoi m-au escortat, chicotind întruna, către o uriaşă cadă faianţată, unde m-au îmbăiat şi parfumat, mi-au tuns părul şi barba şi m-au lăsat să le ating cu vârfurile degetelor. Mi-au adus haine dintr-o ţesătură fină, de un soi pe care nu l-am mai purtat de când mă aflam la Curte, diafane, albe şi răcoroase. Şi mi-au oferit bijuterii, un set de trei inele – am aflat mai târziu – cu o aşchie din podeaua Capelei de Piatră şi un pandantiv sclipitor, un cristal-de-copac din ţinutul Threish atârnat pe un şnur de piele. Într-un final, după câteva ore de lustruire, am fost socotit demn de a fi prezentat Înaltului Justiţiar. Segvord m-a primit în biroul lui, care era de fapt o sală măreaţă demnă de palatul unui septarh, în care trona precum un cârmuitor. Îmi aduc aminte că mă cam deranja pretenţiozitatea lui, pentru că nu numai că nu avea sânge regal, dar provenea din pătura de jos a aristocraţiei manneranene şi nu avusese niciun fel de statut până când numirea în postul de înalt funcţionar i-a deschis drumul spre faimă şi bogăţie.

Am întrebat fără întârziere despre sora mea liant Halum.

— Îi merge bine, mi-a spus, cu toate că sufletul ei a fost împovărat de veştile despre presupusa ta moarte.

— Unde se află acum?

— În vacanţă, în Golful Sumar, pe o insulă pe care avem o vilă.

Am simţit un fior.

— Este căsătorită?

— Spre regretul tuturor celor care o cunosc, nu este.

— Are pe cineva, totuşi?

— Nu, răspunse Segvord. Pare că preferă castitatea. Desigur, este foarte tânără. Când se va întoarce, poate ai putea vorbi cu ea, s-o faci să înţeleagă că e timpul să-şi caute un soţ, pentru că acum îşi poate găsi un lord

atrăgător. Peste câţiva ani, fecioarele tinere vor avea prioritate în faţa ei.

— Cât de curând se va întoarce din această insulă?

— În orice moment, spuse Înaltul Justiţiar. Cât de uimită va fi să te găsească aici!

L-am rugat să-mi povestească despre împrejurările morţii mele. A răspuns că în urmă cu doi ani sosise vestea, că înnebunisem şi că rătăceam în Glin, lipsit de ajutor şi delirând. Segvord mi-a zâmbit de parcă-mi spunea că ştia prea bine care fuseseră motivele plecării mele din Salla şi că nu fusese nimic nebunesc în decizia mea.

— Apoi, mi-a spus, s-a auzit că Lordul Stirron a trimis agenţi în Glin după tine, ca să fii adus înapoi pentru tratament. La acea vreme, Halum s-a temut groaznic pentru siguranţa ta. Şi în cele din urmă, vara trecută, unul dintre miniştrii fratelui tău a declarat că ai plecat să cutreieri Huishtorii glineni în miezul iernii şi te-ai pierdut în zăpezi, într-un viscol căruia nimeni nu i-ar fi putut supravieţui.

— Dar evident că trupul Lordului Kinnall nu a fost recuperat în lunile calde ale anului trecut şi a fost lăsat să putrezească în Huishtori în loc să fie adus înapoi în Salla pentru o înmormântare cum se cuvine.

— Nu au fost veşti despre găsirea trupului, nu.

— Atunci e limpede, am spus, că trupul Lordului Kinnall s-a trezit primăvara şi a călătorit prin lume într-o paradă fantomatică, văzându-şi de drum spre sud, iar acum, într-un final, s-a prezentat la uşa Înaltului Justiţiar al Portului Manneran.

— O fantomă sănătoasă, râse Segvord.

— Dar şi obosită.

— Ce ţi s-a întâmplat în Glin?

— O perioadă friguroasă din toate punctele de vedere.

I-am povestit despre umilinţa la care m-au supus rudele mamei mele, despre şederea în munte şi tot restul. Auzind acestea, a dorit să afle care erau planurile mele în Manneran; i-am răspuns că n-aveam alte planuri decât să-mi găsesc o ocupaţie onorabilă şi să am succes, să mă

căsătoresc şi să trăiesc liniştit la casa mea, de vreme ce Salla avea porţile închise pentru mine şi Glin nu mă atrăgea. Segvord m-a aprobat cu seriozitate şi mi-a spus că biroul său avea disponibil, chiar în acel moment, un post de funcţionar. Slujba nu era bine remunerată şi nu se bucura de mult prestigiu. Era absurd să-i ceri unui prinţ din linia regală a Sallei să o accepte, dar era totuşi muncă cinstită, cu şanse rezonabile de promovare, şi îmi putea folosi drept sprijin cât timp mă obişnuiam cu stilul de viaţă manneranean. Din moment ce mă gândisem la o astfel de oportunitate încă de la început, i-am spus fără întârziere c-aş lucra bucuros pentru el, fără să iau în seamă sângele regal, din moment ce toate astea rămăseseră în urma mea, isprăvite şi în fond închipuite.

— Ce va reuşi să ajungă unul aici, am declamat sobru, va depinde în totalitate de meritele unuia, nu de rangul purtat, nici de influenţele acestuia.

Ceea ce era desigur doar vorbărie goală: în loc să negociez naşterea mea privilegiată, urma să profit aici de pe urma liantului cu fiica Înaltului Justiţiar al Portului Manneran, o legătură creată exclusiv în urma obârşiei mele elevate, deci unde era meritul în toată asta?

Capitolul 23

Căutătorii se apropie de mine pe zi ce trece. Ieri, în timpul unei plimbări lungi prin această zonă a Câmpiilor Pârjolite, am găsit, cale bună spre sud de aici, urma proaspătă a unei maşini adânc imprimată în crusta uscată şi fragilă de nisip roşu. Şi în această dimineaţă, plimbându-mă alene prin locul în care se adună şoimii-cu-corn – atras acolo de vreun impuls sinucigaş probabil? –, am auzit un zumzăit pe cer şi m-am uitat în sus pentru a vedea trecând pe deasupra un avion militar al Sallei. Nu se văd des vehicule zburătoare pe aici. A coborât în picaj şi a descris cercuri, în felul şoimului-cu-corn, dar m-am ascuns după o movilă şi cred că am scăpat nevăzut.

S-ar putea să mă înşel în ceea ce priveşte aceste intruziuni, iar maşina să fi fost doar a vreunui grup de vânători în trecere prin regiune, avionul doar într-un zbor de antrenament. Dar nu cred. Dacă există vânători pe aici, pe mine mă vânează. Laţul se va strânge în jurul meu. Trebuie să încerc să scriu mai repede şi să fiu mai concis; mi-au rămas atâtea lucruri pe care vreau să le spun şi mă tem să nu fiu întrerupt înainte de a termina. Stirron, mai dă-mi câteva săptămâni!

Capitolul 24

Înaltul Justiţiar al Portului este unul dintre funcţionarii supremi ai Manneranului. El deţine jurisdicţie asupra tuturor relaţiilor comerciale din Capitală; dacă apar dispute între comercianţi, sunt rezolvate în tribunalul lui şi prin tratat are autoritate asupra cetăţenilor oricărei provincii, în aşa fel încât un căpitan de vas din Glin sau Krell, un sallan sau un vestic, când se înfăţişează în faţa Înaltului Justiţiar, se supune verdictului fără drept de apel la tribunalele din patria sa. Acesta era rolul de bază al Înaltului Justiţiar, dar, dacă nu ar fi decât un arbitru al gâlcevilor mercantile, nu ar deţine măreţia pe care o are. Oricum, de-a lungul secolelor i-au intrat în atribuţii şi alte responsabilităţi. Doar el poate reglementa fluxul vaselor străine în port, oferind permise de trafic comercial pentru un anumit număr de nave glinene pe an, atâtea din Threish, atâtea din Salla. Prosperitatea a douăsprezece provincii depinde de hotărârile lui. Prin urmare, este curtat de septarhi, acoperit de daruri, respectat şi preamărit, în speranţa că va permite unui ţinut sau altuia să suplimenteze navele în anul următor. Înaltul Justiţiar este, deci, filtrul economic al Velada Borthanului, deschizând şi închizând piaţa de desfacere după bunul său plac; face asta nu după toane, ci după aprecierea fluxului şi a refluxului de bogăţie pe cuprinsul continentului; aşadar, rolul pe care îl are în societatea noastră este unul esenţial.

Postul nu constituie obiectul eredităţii, dar numirea se face pe viaţă şi un Înalt Justiţiar nu poate fi înlăturat decât în urma unor proceduri complicate şi aproape imposibile de punere sub urmărire penală. Aşa se face că un Înalt Justiţiar capabil, cum e Segvord Helalam, poate deveni mai puternic în Manneran decât însuşi primul-septarh. Septarhia Manneranului este în declin în orice caz; două dintre cele şapte scaune nu au mai fost ocupate în ultimii o sută şi ceva de ani şi ocupanţii celorlalte cinci au cedat

atât de mult din autoritatea lor funcţionarilor civili, încât au ajuns puţin mai mult decât figuri ceremoniale. Primul-septarh încă deţine o brumă de măreţie, dar trebuie să se consulte cu Înaltul Justiţiar al Portului în toate problemele de interes economic şi Înaltul Justiţiar s-a încâlcit atât de mult în maşinăria de guvernare a Manneranului, încât e greu de spus cu exactitate cine este conducătorul şi cine funcţionarul de stat.

În a treia mea zi în Manneran, Segvord m-a luat la tribunalul său pentru a-mi da în primire noua slujbă. Eu, care am fost crescut într-un palat, am fost uimit să văd sediul Tribunalului Portului; ceea ce m-a impresionat n-a fost opulenţa sa (fiindcă nu era vorba de aşa ceva), ci dimensiunea. Am văzut o clădire lată, din cărămidă gălbuie, înaltă de patru etaje, îndesată şi masivă, care părea să ocupe întreaga lungime a ţărmului la două cvartale spre interior de la debarcader. Înăuntrul său, la pupitre uzate din birouri cu tavan înalt, se aflau armate de funcţionari trudiţi care mutau hârtii şi ştampilau chitanţe, iar sufletul mi s-a cutremurat la gândul că acesta va fi modul în care îmi voi petrece zilele. Segvord m-a purtat prin clădire într-un marş fără sfârşit, primind omagiul angajaţilor în timp ce trecea pe lângă birourile lor; se oprea pe ici, pe colo pentru a saluta pe cineva, pentru a se uita întâmplător peste un raport pe jumătate terminat, pentru a examina un panou pe care, aparent, erau trasate mişcările fiecărui vas aflat la trei zile distanţă de Manneran. În cele din urmă, am intrat într-un apartament grandios, departe de vacarmul şi de agitaţia de mai devreme. Aici prezida Înaltul Justiţiar însuşi. Arătându-mi o cameră răcoroasă, mobilată splendid, învecinată cu biroul lui judecătoresc, Segvord mi-a spus că aici urma să lucrez eu.

Contractul pe care l-am semnat era asemănător celui al unui confesor: juram să nu dezvălui nimic din ceea ce aş fi putut afla în cursul îndatoririlor mele, cu riscul unor sancţiuni groaznice. Tribunalul Portului mi-a promis angajare pe viaţă, creşteri salariale periodice şi diverse

privilegii în legătură cu care prinţii nu-şi fac griji în mod normal.

Am descoperit rapid că nu urma să fiu un funcţionar umil, cu degetele pătate de cerneală. După cum mă prevenise Segvord, salariul era mic şi rangul în ierarhia birocratică aproape inexistent, dar responsabilităţile s-au dovedit a fi destul de mari; de fapt, eram secretarul lui personal. Toate rapoartele confidenţiale destinate Înaltului Justiţiar urmau să treacă mai întâi prin biroul meu. Sarcina mea era să le pun deoparte pe cele lipsite de importanţă şi să pregătesc rezumate ale celorlalte, toate în afara celor pe care le socoteam de cea mai înaltă importanţă, care ajungeau la el în formă completă. Dacă Înaltul Justiţiar era filtrul economic al Velada Borthanului, eu aveam să fiu filtrul filtrului, căci avea să citească doar ceea ce îi puneam la dispoziţie şi să ia deciziile bazându-se pe ceea ce îi ofeream eu. Îndată ce acest lucru mi-a fost clar, mi-am dat seama că Segvord mă plasase pe calea ce ducea spre o putere considerabilă în Manneran.

Capitolul 25

Am aşteptat cu nerăbdare revenirea Halumei din insula din Golful Sumar. Nu am avut de peste doi ani nici soră-liant, nici frate-liant, iar confesorii nu le pot lua locul; tânjeam să stau până târziu în noapte cu Halum sau cu Noim, ca pe vremuri, deschizându-ne sufletele unul altuia. Noim era undeva prin Salla, am presupus, dar nu ştiam unde, şi Halum, cu toate că ni se spusese că trebuia să sosească din clipă-n clipă din vacanţă, nu a apărut în prima mea săptămână petrecută în Manneran, nici în a doua. Într-o zi oarecare din cursul celei de-a treia săptămâni am părăsit mai devreme biroul Tribunalului, simţindu-mă rău din cauza umidităţii şi a stării de încordare în care am lucrat odată cu preluarea funcţiei, şi am fost condus la moşia lui Segvord. Intrând în curtea principală, în drumul spre camera mea, am zărit în capătul îndepărtat o fată înaltă şi zveltă, care smulgea dintr-o plantă agăţătoare o floare aurie pentru părul ei negru, lucios. Nu i-am văzut faţa, dar după formă şi ţinută n-am mai avut niciun dubiu în legătură cu ea. Am strigat bucuros „Halum!” şi m-am grăbit de-a lungul curţii. Însă fruntea ei încruntată, buzele încleştate şi privirea rece şi distantă mi-au stopat avântul. Ce însemna acea expresie? Era într-adevăr Halum – ochi întunecaţi, nas fin şi mândru, bărbie fermă, pomeţi îndrăzneţi –, însă chipul ei îmi părea străin. Puteau doi ani s-o schimbe atât de mult pe sora mea liant? Diferenţele principale dintre Halum pe care mi-o aminteam şi femeia pe care o priveam în acea clipă erau subtile, diferenţe de expresie, o ridicare a sprâncenei, o contracţie a nărilor, o strâmbare a gurii, de parcă întregul ei suflet se transformase. Existau, de asemenea, diferenţe minore ale trăsăturilor, observate pe măsură ce m-am apropiat, dar acestea puteau fi atribuite trecerii timpului sau scăpărilor memoriei mele. Bătăile inimii s-au accelerat, degetele au început să-mi tremure şi m-a cuprins o uşoară stare de confuzie. M-aş fi dus la ea să o îmbrăţişez, însă m-am

temut că este ceva în neregulă cu transformările ei.

— Halum? am întrebat nesigur, cu gâtul uscat.

— Încă nu a ajuns.

O voce ca zăpada căzând pe pământ, mai tăioasă decât a Halumei, mai rezonantă, mai rece.

Eram înmărmurit. Tânăra semăna destul de mult cu Halum pentru a-i fi soră geamănă! Ştiam de o singură soră a ei, pe atunci un copil căruia încă nu îi crescuseră sânii. Nu era posibil ca ea să-mi fi tăinuit întreaga viaţă existenţa unei surori gemene sau a unei surori puţin mai mari. Dar asemănările erau extraordinare şi răscolitoare. Am citit că pe vechiul Pământ existau căi de a face din substanţe chimice fiinţe artificiale care ar fi putut păcăli chiar şi o mamă sau un iubit prin asemănarea lor cu o persoană reală şi în clipa aceea puteam fi convins că procedeul ajunsese până la noi, de-a lungul secolelor, peste abisul întunericului, şi că această falsă Halum din faţa mea era o imagine sintetică diavolesc de inteligentă a surorii mele liant reale.

— Iartă această eroare prostească. Unul te-a confundat cu Halum, i-am spus.

— Se întâmplă des.

— Eşti vreo rudă de-ale ei?

— Fiică a fratelui Înaltului Justiţiar Segvord.

A spus că o cheamă Loimel Helalam. Halum nu-mi vorbise niciodată despre această verişoară, iar dacă o făcuse nu-mi aduceam aminte. Cât de straniu că-mi ascunsese existenţa acestei oglindiri! I-am spus numele meu şi Loimel l-a recunoscut ca fiind al fratelui-liant al Halumei, despre care era evident că auzise destule; şi-a relaxat uşor postura şi o parte din răceala care o înconjura s-a topit. În ceea ce mă priveşte, trecusem peste şocul descoperirii că cea pe care o credeam Halum era altcineva şi începusem să o agreez pe Loimel, fiindcă era frumoasă, atrăgătoare şi – spre deosebire de Halum – disponibilă. Puteam, dacă mă uitam la ea pieziş, să-mi imaginez că era într-adevăr Halum şi am reuşit chiar să mă amăgesc să-i accept vocea ca fiind vocea surorii mele liant. Am străbătut

împreună curtea şi am vorbit. Am aflat că Halum urma să vină acasă în acea seară şi că Loimel se afla aici pentru a organiza în onoarea ei o primire cordială; am aflat şi unele lucruri despre Loimel, căci, în stilul nechibzuit al multor manneraneni, îşi păzea intimitatea mai puţin riguros decât ar face-o un nordic. Mi-a spus vârsta ei: un an mai mult decât Halum (şi decât mine). Mi-a spus că era necăsătorită, punând capăt de curând unei logodne lipsite de perspective cu un prinţ dintr-o veche, dar, din nefericire, scăpătată familie din aristocraţia manneraneană. Mi-a explicat că seamănă cu Halum fiindcă mama ei era vară cu mama Halumei, tatăl ei frate cu cel al Halumei şi, cinci minute mai târziu, când mergeam ţinându-ne de braţ, a insinuat cu neruşinare că de fapt Înaltul Justiţiar violase patul conjugal al fratelui său mai mare cu mult timp în urmă, astfel încât ea era mai degrabă soră vitregă cu Halum decât verişoară. Şi mi-a mai spus multe alte lucruri…

Nu puteam să mă gândesc decât la Halum, Halum, Halum, Halum. Loimel exista pentru mine doar ca o reflexie a surorii mele liant. La o oră după ce ne-am cunoscut, Loimel şi cu mine ne aflam în dormitorul meu şi când rochia a căzut de pe ea mi-am spus că şi pielea Halumei trebuie să fie la fel de catifelată, că sânii Halumei trebuie să semene cu aceştia, că coapsele Halumei sunt la fel de fine, că şi sfârcurile Halumei se întăresc în acelaşi fel când degetul unui bărbat le atinge uşor. Am stat apoi dezbrăcat lângă Loimel şi am pregătit-o pentru dragoste cu multe mângâieri iscusite. Gemea, îşi arcuia şoldurile şi ţipa, am acoperit-o cu trupul meu, dar cu o clipă înainte de penetrare m-a fulgerat un gând, „E interzis! Îţi este interzis să te culci cu sora-liant”, şi dorinţa mi-a dispărut instantaneu. A fost doar o stânjeneală trecătoare: privindu-i chipul, mi-am spus hotărât că aceasta e Loimel, nu Halum, şi bărbăţia mi s-a revigorat şi trupurile noastre s-au unit. Din păcate, aveam să fiu din nou umilit. În momentul penetrării, mintea mea trădătoare a spus „Pătrunzi în carnea Halumei” şi corpul meu la fel de

trădător a răspuns cu o explozie instantanee a pasiunii. Cât de complicat ne sunt înlănţuite vintrele de raţiune şi ce lucru delicat este când ne împreunăm cu o femeie în timp ce ne prefacem că este alta! M-am prăbuşit peste Loimel în ruşine şi dezgust, ascunzându-mi faţa în pernă; dar ea, deja mult excitată, s-a zvârcolit sub mine până când ne-am regăsit vigoarea şi de această dată am purtat-o până la extazul dorit.

În acea seară, sora mea liant Halum s-a întors din vacanţa petrecută în Golful Sumar şi a plâns de fericire când a văzut că sunt în viaţă. În momentul în care s-a aşezat lângă Loimel am fost şi mai uluit de asemănarea lor: talia Halumei era mai subţire, sânii Loimelei mai mari, dar astfel de diferenţe se regăsesc şi la surori adevărate. În majoritatea privinţelor, trupurile celor două femei păreau să fi fost definite de acelaşi şablon. Cu toate astea, am observat şi o diferenţă profundă, dar subtilă, vizibilă în principal în priviri, prin care, după spusele poemului, străluceşte lumina interioară a sufletului. Aura emanată de Halum era delicată ca primele raze molatice de soare ivite prin ceaţa unei dimineţi de vară; ochii Loimelei radiau o scânteiere mai rece, mai aspră, cea a unei după-amiezi mohorâte de iarnă. Uitându-mă când la o fată, când la cealaltă, am formulat o rapidă judecată intuitivă: „Halum este dragoste pură şi Loimel este sine pur”. Dar am bătut în retragere din faţa acelui verdict din clipa în care a apărut. Nu o cunoşteam pe Loimel; nu o văzusem să fie altfel decât deschisă şi generoasă; nu aveam niciun drept să o desconsider în acest mod.

Cei doi ani în care nu am văzut-o nu au îmbătrânit-o pe Halum cât au şlefuit-o, aducându-i frumuseţea la strălucire maximă. Pielea ei arămie şi cămaşa scurtă, albă, o făceau să arate ca o statuie din bronz; unghiurile feţei erau mai ascuţite decât fuseseră, conferindu-i o alură delicată de şarm aproape băieţesc; se mişca cu graţie, de parcă plutea. Casa era plină de oameni pe care nu îi cunoşteam, invitaţi la petrecerea organizată cu ocazia întoarcerii acasă a lui Halum, şi după prima noastră îmbrăţişare a fost luată

de lângă mine, fiind lăsat în compania Loimelei. Dar spre sfârşitul serii am pretins dreptul de liant şi am luat-o pe Halum în camera mea, spunând:

— Avem de recuperat doi ani de tăcere.

Gândurile se învălmăşeau haotic în mintea mea: cum îi puteam spune tot ceea ce mi se întâmplase, cum puteam afla de la ea ceea ce făcuse, totul în prima năvală de cuvinte? Nu-mi puteam ordona gândurile. Ne-am aşezat faţă în faţă, la o distanţă formală, Halum pe patul în care, cu doar câteva ore în urmă, mă culcasem cu vara ei, prefăcându-mă în sinea mea că era Halum. Am făcut schimb de zâmbete uşor forţate.

— De unde ar putea unul să înceapă? am spus, iar Halum, în aceeaşi clipă, a rostit exact aceleaşi cuvinte. Asta ne-a făcut să râdem şi a risipit tensiunea. Apoi mi-am auzit propria voce întrebând, fără a face vreun preambul, dacă Halum era de părere că Loimel m-ar fi acceptat ca soţ.

Capitolul 26

Loimel şi cu mine am fost cununaţi de Segvord Helalam în Capela de Piatră, în toiul verii, după luni întregi de ritualuri pregătitoare şi de purificări. Am urmat tradiţia la cererea tatălui Loimelei, un om foarte evlavios, şi zi după zi am îngenuncheat şi am oferit conţinutul complet al sufletului meu unui anume Jidd, cel mai cunoscut şi costisitor confesor din Manneran. Când am isprăvit cu asta, Loimel şi cu mine am plecat în pelerinaj către cele nouă sanctuare ale Manneranului şi mi-am tocat micul salariu pe lumânări şi tămâie. Am îndeplinit şi arhaicul ritual cunoscut sub numele Revelaţia, în cadrul căruia am mers în zori pe o plajă izolată, însoţiţi de Halum şi de Segvord, şi, protejaţi de un baldachin minuţios construit, ne-am dezvăluit formal goliciunea unul altuia, astfel încât niciunul dintre noi să nu poată susţine ulterior că am pornit în mariaj ascunzându-ne defectele.

Ceremonia uniunii a fost un eveniment grandios, cu muzicieni şi cântăreţi. Fratele meu liant, Noim, convocat din Salla, mi-a servit drept cavaler de jurământ şi a săvârşit legarea prin inele. Primul-septarh al Manneranului, un bătrân palid precum ceara, a luat parte la nuntă, la fel cum a făcut şi majoritatea nobilimii locale. Am primit daruri de o valoare imensă. Printre ele se afla un vas aurit încrustat cu pietre preţioase străine, confecţionat pe o altă planetă şi trimis nouă de către fratele meu Stirron împreună cu un mesaj cordial care exprima regretul că afacerile de stat îi cer să rămână în Salla. Din moment ce ignorasem nunta lui, nu eram surprins c-o ignora pe a mea. Ceea ce m-a surprins a fost tonul prietenos al scrisorii. Nefăcând nicio referinţă la circumstanţele dispariţiei mele din Salla, dar bucuros că veştile referitoare la moartea mea se dovediseră false, Stirron mi-a oferit binecuvântarea lui şi mi-a adresat invitaţia de a veni împreună cu mireasa mea, cât de curând puteam, într-o vizită ceremonială în Capitala lui. După câte

se părea, aflase că intenţionam să mă stabilesc permanent în Manneran, nefiind astfel un rival pentru tronul lui; aşadar, se putea gândi din nou la mine cu afecţiune.

M-am întrebat deseori, şi după toţi aceşti ani încă mă întreb, de ce m-a acceptat Loimel. Tocmai refuzase un prinţ de pe meleagurile sale din cauza faptului că era sărac: şi iată-mă pe mine, tot un prinţ, dar unul exilat şi chiar mai sărac. De ce m-ar fi luat? Pentru şarmul meu de peţitor? Nu deţineam aşa ceva; eram încă tânăr şi neîndemânatic. Pentru perspectivele mele de putere şi de bogăţie? Pe atunci, acele perspective erau neînsemnate. Pentru aspectul meu fizic agreabil? Cu certitudine aveam aşa ceva, dar Loimel era prea isteaţă pentru a se căsători având ca motivaţie doar umerii laţi şi muşchii mei puternici; pe lângă asta, prima noastră îmbrăţişare amoroasă lăsase să se vadă stângăcia mea ca amant şi în cele ce au urmat am reuşit rareori să-mi îmbunătăţesc performanţele. Am dedus în final că erau două motive pentru care Loimel m-a acceptat ca soţ. Primul, pentru că era singură şi tulburată după dizolvarea angajamentului anterior, căutând primul refugiu disponibil, s-a oprit asupra mea deoarece eram puternic, atrăgător şi pro veneam din familia regală. Al doilea, fiindcă Loimel o invidia pe Halum în toate privinţele şi ştia că prin căsătoria cu mine ar fi intrat în posesia singurului lucru pe care Halum nu ar fi putut să-l aibă niciodată.

Motivul pentru care i-am cerut mâna Loimelei nu necesită o investigare profundă pentru a fi descoperit. Halum era cea pe care o iubeam; Loimel era copia ei; Halum îmi era interzisă, aşa încât m-am căsătorit cu Loimel. Privind-o pe Loimel, eram liber să-mi imaginez că o priveam pe Halum. Strângând-o în braţe pe Loimel, îmi puteam spune că o strâng în braţe pe Halum. Când m-am oferit ca soţ Loimelei nu am simţit niciun fel de dragoste pentru ea şi aveam motive să cred că s-ar putea să nici n-o plac; totuşi, eram atras către ea ca spre cel mai apropiat substitut al dorinţei mele reale.

Căsătoriile încheiate din motive ca ale Loimelei şi ale

mele nu o duc bine deseori. A noastră a mers prost; am început ca străini şi ne-am distanţat din ce în ce mai mult cu cât am împărţit mai mult acelaşi pat. Adevărul era că mă căsătorisem cu o fantezie tăinuită, nu cu o femeie. Dar trebuie să ne ghidăm mariajele prin lumea realităţii şi în acea lume soţia mea era Loimel.

Capitolul 27

Între timp, în funcţia mea de la Tribunalul Portului m-am străduit să onorez slujba pe care tatăl meu liant mi-o oferise. O stivă imensă de rapoarte şi memorandumuri ajungea zilnic pe biroul meu; am încercat în fiecare zi să decid care merită atenţia Înaltului Justiţiar şi care trebuie ignorate. Iniţial, fireşte, nu aveam niciun criteriu de selecţie. Segvord m-a ajutat totuşi, la fel cum au făcut-o şi mulţi dintre funcţionarii mai vechi ai Tribunalului, care au fost inspiraţi să vadă că aveau mai mult de câştigat prin a-mi fi de ajutor decât prin a încerca să împiedice inevitabila mea ascensiune. M-am familiarizat însă repede cu ceea ce aveam de făcut şi înainte ca în Manneran să înceapă căldura deplină a verii îmi îndeplineam cu încredere îndatoririle, de parcă îmi petrecusem ultimii douăzeci de ani făcând asta.

Cele mai multe dintre dosarele supuse spre examinare Înaltului Justiţiar nu aveau niciun rost. M-am deprins repede să detectez dintr-o inspecţie sumară documentele lipsite de importanţă, deseori uitându-mă la o singură pagină. Redactarea era grăitoare: am observat că un om care nu se poate exprima clar în scris nu are probabil gânduri care să merite atenţie. Stilul este omul. Dacă limba vorbită este prea greoaie şi apăsată, sunt şanse mari ca şi mintea autorului să fie la fel. Aşadar, care este valoarea judecăţilor lui asupra modului în care funcţionează Tribunalul Portului? O minte necioplită şi banală oferă percepţii necioplite şi banale. A trebuit să fac o amplă muncă de redactare eu însumi, rezumând rapoartele prost întocmite, astfel că orice aş fi deprins referitor la arta literară poate fi atribuit anilor petrecuţi în serviciul Înaltului Justiţiar. Şi stilul meu reflectă omul din spatele condeiului, căci mă ştiu serios, zelos, preţuind gesturile curtenitoare şi predispus la a comunica probabil mai mult decât vor ceilalţi să afle; toate aceste trăsături le regăsesc în proza mea. Are minusurile ei, dar sunt

mulţumit de ea; eu am minusurile mele, dar sunt mulţumit de mine.

În scurt timp, am conştientizat că cel mai puternic om din Manneran era de fapt o marionetă ale cărei sfori le trăgeam eu. Decideam personal ce cazuri să trateze Înaltul Justiţiar, alegeam solicitările pentru permisiuni deosebite pe care le citea, îi ofeream rezumatele pe baza cărora se bazau verdictele lui. Segvord nu-mi îngăduise întâmplător să dobândesc atâta putere. Era necesar ca cineva să sorteze toate documentele primite şi până la sosirea mea în Manneran această îndeletnicire căzuse în sarcina unui comitet alcătuit din trei persoane, toate cu ambiţii de a-i lua cândva locul lui Segvord. Temându-se de acei oameni, Segvord a aranjat ca ei să fie promovaţi în poziţii care să le ofere mai mult prestigiu, dar în care să aibă mai puţine responsabilităţi. Apoi m-a strecurat pe mine în locul lor. Singurul său fiu murise în copilărie; prin urmare, mie mi-a acordat întregul lui sprijin. Din dragoste pentru Halum, a decis cu luciditate să facă dintr-un prinţ sallan fără adăpost una dintre figurile dominante ale Manneranului.

Se ştia foarte bine, mulţi şi-au dat seama de asta cu mult înaintea mea, cât de important aveam să fiu. Prinţii prezenţi la nunta mea nu au acceptat invitaţia din respect pentru familia Loimelei, ci pentru a se da bine pe lângă mine. Cuvintele blânde ale lui Stirron au fost menite să asigure faptul că nu voi manifesta ostilitate faţă de Salla în ceea ce priveşte deciziile luate. Nu exista dubiu că vărul meu regal din Glin, Truis, se întreba acum stingherit dacă aflasem că din vina lui îmi fuseseră închise în faţă uşile provinciei sale; şi el a trimis un dar ales pentru ziua căsătoriei mele. Însă valul de daruri nu a încetat odată cu ceremonia nupţială. Primeam constant lucruri frumoase de la cei ale căror interese erau strâns legate de acţiunile Tribunalului Portului. În Salla le-am fi spus acestor cadouri pe nume, adică *mită;* dar Segvord m-a asigurat că în Manneran nu era nicio problemă dacă le acceptam, cât timp nu le lăsam să-mi afecteze obiectivitatea judecăţii. Acum am realizat cum reuşise Segvord, dintr-un salariu

modest de judecător, să trăiască asemenea unui prinţ. Ce-i drept, câtă vreme mi-am îndeplinit îndatoririle oficiale, am încercat să-mi scot din minte aceste daruri şi să evaluez fiecare caz în funcţie de importanţa sa.

Aşadar, mi-am găsit locul în Manneran. Am pus stăpânire pe secretele Tribunalului Portului, am dezvoltat un simţ pentru ritmurile comerţului maritim şi l-am servit cu abilitate pe Înaltul Justiţiar. Mă învârteam printre prinţi, judecători şi oameni înstăriţi. Am cumpărat o mică, dar somptuoasă casă în apropierea celei a lui Segvord şi în scurt timp am chemat zidarii pentru a-i mări suprafaţa. Mă închinam, aşa cum o făceau doar persoanele importante, doar la Capela de Piatră, confesându-mă renumitului Jidd. Am fost primit într-o societate atletică elitistă şi mi-am demonstrat abilităţile cu suliţa pe Stadionul Manneran. Când am vizitat Salla împreună cu soţia mea, în primăvara de după nuntă, Stirron m-a primit de parcă eram un septarh manneran, defilând prin Capitală în faţa unei mulţimi care mă aclama şi ospătându-mă regeşte la palat. Nu mi-a adresat nicio vorbă referitoare la plecarea mea din Salla, ci a fost întru totul amabil, însă într-o manieră rezervată. Mi-am numit primul fiu, care s-a născut în acea toamnă, după el.

Au mai urmat doi fii, Noim şi Kinnall, şi două fiice, Halum şi Loimel. Băieţii erau sănătoşi şi puternici; fetele promiteau să le facă cinste tizelor cu frumuseţea lor. Mi-a plăcut nespus să fiu capul unei familii. Abia aşteptam să vină vremea să-mi iau fiii la vânătoare în Câmpiile Pârjolite sau să înfruntăm cataractele Râului Woyn; între timp, am mers la vânătoare fără ei şi coarnele multor şoimi au ajuns să-mi decoreze căminul.

Loimel, după cum am spus, a rămas o străină pentru mine. Unul nu se aşteaptă să pătrundă în sufletul nevestei atât de mult ca în cel al surorii-liant, dar, în ciuda obiceiurilor de stăpânire a sinelui pe care le menţinem, unul se aşteaptă să dezvolte un fel de comuniune cu cineva alături de care trăieşte. În afară de trup, nu i-am pătruns nimic Loimelei. Căldura şi deschiderea pe care mi le

arătase la prima întâlnire au dispărut grabnic şi a devenit la fel de distantă ca orice nevastă rece a Glinului. Odată, în timp ce făceam dragoste, am folosit cuvântul „eu” aşa cum procedam uneori cu târfele şi m-a plesnit, apoi s-a răsucit într-o parte pentru a mă alunga din vintrele ei. Ne-am îndepărtat unul de altul. Ea avea viaţa ei, eu pe a mea; după o vreme, nu am mai făcut nicio încercare de a ne întinde mâinile peste prăpastia care ne despărţea. Ea îşi petrecea timpul cu muzica, băile, însorirea şi smerenia, iar eu cu vânătoarea, sportul, creşterea fiilor mei şi munca. Ea şi-a găsit amanţi şi eu amante. Era o căsnicie de gheaţă. Rareori ne mai ciondăneam; nu eram destul de apropiaţi nici măcar pentru asta.

Noim şi Halum erau cu mine aproape tot timpul. Îmi erau o mare alinare.

La Tribunal, autoritatea şi responsabilitatea îmi creşteau an după an. Nu am fost promovat din postul de funcţionar al Înaltului Justiţiar şi nici salariul nu a crescut foarte mult; totuşi, întregul Manneran ştia că eu îi influenţam deciziile lui Segvord şi mă bucuram de un val regesc de „daruri”. Treptat, Segvord s-a retras din majoritatea atribuţiilor, lăsându-le în seama mea. Petrecea săptămâni întregi la refugiul său de pe o insulă din Golful Sumar, timp în care semnam şi ştampilam documente în numele lui. În al douăzeci şi patrulea an al meu şi al cincizecilea al lui, a renunţat cu totul la post. Din moment ce nu eram un manneranean nativ, era imposibil pentru mine să devin Înalt Justiţiar în locul lui; dar Segvord a aranjat numirea ca succesor a unui individ lipsit de personalitate, un anume Noldo Kalimol, cu înţelegerea că acesta îmi va da mână liberă.

Ai fi îndreptăţit să presupui că viaţa mea în Manneran era una sigură şi uşoară, de bogăţie şi prestigiu. Se scurgea calm săptămână după săptămână şi deşi nimeni nu are parte de fericire deplină, eu n-aveam niciun motiv de nemulţumire. Am acceptat nepăsător neajunsurile căsniciei mele, fiindcă în societatea noastră dragostea între soţ şi soţie nu e des întâlnită; în ceea ce priveşte

cealaltă amărăciune, dragostea mea fără speranţă pentru Halum, am păstrat-o îngropată în adâncul meu şi când se ridica dureros de aproape de suprafaţa sufletului mă alinam cu o vizită la confesorul Jidd. Aş fi putut să trăiesc liniştit până la sfârşitul zilelor mele dacă nu şi-ar fi făcut apariţia în viaţa mea pământeanul Schweiz.

Capitolul 28

Pământenii vin rareori pe Borthan. Înaintea lui Schweiz, mai văzusem doar doi, ambii în vremea în care tatăl meu deţinea septarhia. Primul era un bărbat înalt cu barbă roşcată care vizitase Salla când aveam în jur de cinci ani; era un călător care rătăcea din lume în lume pentru propria desfătare şi tocmai străbătuse de unul singur, pe jos, Câmpiile Pârjolite. Îmi aduc aminte că i-am studiat chipul cu foarte mare atenţie, căutând semnele originii lui extraplanetare – un ochi în plus, poate coarne, tentacule sau gheare.

Desigur că n-avea niciun semn, aşa că i-am spus deschis că mă îndoiesc de originea sa terestră. Stirron, care avea doi ani în plus de educaţie faţă de mine, mi-a zis, pe un ton batjocoritor, că toate lumile din spaţiu, inclusiv a noastră, fuseseră colonizate de oameni de pe Pământ, de aceea un pământean arată la fel ca oricare dintre noi. Totuşi, când un al doilea pământean a apărut la Curte câţiva ani mai târziu, tot m-am uitat după colţi şi tentacule. Era un bărbat voinic şi voios, cu pielea cafeniu-deschis, un om de ştiinţă care inventaria animalele şi plantele noastre sălbatice pentru vreo universitate dintr-un colţ îndepărtat al galaxiei. Tatăl meu l-a dus în Câmpiile Pârjolite pentru a prinde un şoim-cu-corn; i-am implorat să mă ia şi pe mine şi-am încasat bătaie fiindcă am fost sâcâitor.

Visam Pământul. L-am căutat în cărţi şi am văzut o poză cu o planetă albastră cu multe continente şi un satelit natural mare, parcă ciupit de vărsat, învârtindu-se în jurul ei şi m-am gândit că de acolo veniserăm toţi. Aşa începuse totul. Am citit despre regatele şi popoarele bătrânului Pământ, despre războaie şi pustiire, despre monumente şi tragedii. Despre plecarea în spaţiul cosmic şi despre sosirea în alte sisteme solare. Într-un timp îmi imaginam că eu însumi eram un pământean născut pe acea planetă străveche a minunilor şi adus pe Borthan în pruncie pentru a fi schimbat cu un fiu adevărat de septarh. Mi-am spus că

atunci când voi creşte voi călători spre Pământ şi voi umbla prin oraşe vechi de zece mii de ani, refăcând drumul migraţiei care îi adusese pe străbunii străbunilor mei de pe Pământ pe Borthan. Voiam, de asemenea, să deţin un fragment de pe Pământ, un ciob, o bucată de piatră, o monedă uzată, ca legătură tangibilă cu lumea din care migrase omenirea. Şi mi-am dorit ca un alt pământean să vină pe Borthan ca să-i pot pune zece mii de întrebări, ca să pot cerşi un fragment de Pământ pentru mine, dar nu a venit niciunul, iar când am mai crescut, obsesia pentru prima planetă a omului a dispărut.

Apoi l-am întâlnit pe Schweiz.

Schweiz, ca mulţi alţi pământeni, era comerciant. La vremea când l-am cunoscut, reprezenta pe Borthan, de câţiva ani, o firmă de exporturi cu sediul într-un sistem solar nu departe de al nostru; distribuia bunuri prelucrate în schimbul blănurilor şi mirodeniilor noastre. În timpul şederii sale în Manneran, intrase în conflict cu un importator local în legătură cu o încărcătură de blănuri de scut-de-furtună de pe coasta de nord-vest, care încercase să-i furnizeze o calitate inferioară la un preţ mai mare decât cel din contract. Schweiz a intentat proces şi cazul a fost înaintat Tribunalului Portului. S-a întâmplat acum trei ani şi la puţin mai mult de trei ani după retragerea lui Segvord Helalam.

Circumstanţele erau clare şi nu exista niciun dubiu în legătură cu verdictul. O instanţă inferioară a aprobat pledoaria lui Schweiz şi i-a ordonat importatorului să onoreze contractul cu pământeanul înşelat. În mod obişnuit, nu m-aş fi implicat în problemă. Dar când dosarul a ajuns la Înaltul Justiţiar Kalimol pentru controlul de rutină dinaintea confirmării verdictului, am aruncat un ochi peste hârtii şi am văzut că reclamantul era un pământean.

Tentaţia m-a străfulgerat. Vechea mea fascinaţie pentru acea rasă – iluzia mea despre colţi, tentacule şi ochi suplimentari – m-a luat din nou în stăpânire. Trebuia să stau de vorbă cu el. Ce speram să obţin? Răspunsurile la

întrebările pe care le aveam când eram copil? Vreun indiciu referitor la natura forţelor care au condus omenirea spre stele? Sau doar un moment de amuzament într-o viaţă prea monotonă?

I-am cerut lui Schweiz să se prezinte în biroul meu.

A intrat aproape în fugă, o persoană energică, cu haine cu stil şi nuanţe extravagante. Rânjind, m-a salutat dând mâna precipitat, şi-a sprijinit palmele pe biroul meu, împingându-se câţiva paşi în spate, şi a început să se plimbe prin încăpere.

— Zeii să te păzească, Alteţa Voastră! mi-a strigat.

Am pus atitudinea lui stranie, neastâmpărul şi intensitatea privirii sălbatice pe seama fricii de mine, pentru că avea motiv să se îngrijoreze, fiind chemat în faţa unui funcţionar puternic pentru discutarea unui caz pe care credea că-l câştigase. Dar am aflat mai târziu că pornirile lui Schweiz erau expresii ale sinelui lui clocotitor, nu ale unei tensiuni specifice sau de moment.

Era o persoană de înălţime mijlocie, fără pic de grăsime pe trup. Pielea îi era maro-roşcată şi părul de culoarea mierii îi atârna drept, curgându-i peste umeri. Ochii îi erau strălucitori şi neastâmpăraţi, zâmbetul sprinten şi viclean şi radia o vigoare copilărească, un entuziasm care atunci m-a fermecat, dar care în cele din urmă l-a transformat într-un companion obositor. Totuşi nu era tânăr: pe faţă îi apăruseră primele riduri ale vârstei şi părul, deşi abundent, începea să se împuţineze în creştet.

— Ia loc, i-am spus, deranjat de zburdălnicia lui.

Mă întrebam cum să încep discuţia. Cât de multe îl puteam întreba înainte să revendice Legământul în faţa mea şi să-şi pecetluiască buzele? Va vorbi oare despre el şi lumea lui? Aveam dreptul să-mi vâr nasul în sufletul unui străin într-un fel pe care nu aş fi îndrăznit să-l abordez cu cineva de pe Borthan? Urma să văd. Curiozitatea mă îndemna. Am luat în mână teancul de documente despre cazul său, căci se uita la dosar cu tristeţe, şi l-am întins spre el spunând:

— Unul începe cu lucrurile importante. Verdictul tău a

fost confirmat. Înaltul Justiţiar Kalimol va aplica astăzi ştampila şi nu mai târziu de căderea nopţii îţi vei recupera banii.

— Cuvinte îmbucurătoare, Alteţa Voastră.

— Cam astea au fost formalităţile.

— O întâlnire atât de scurtă? Îmi pare că ar fi fost prea puţin necesară această întrevedere pentru a schimba atât de puţine cuvinte, Alteţa Voastră.

— Unul trebuie să recunoască, am spus, că ai fost invitat aici pentru a discuta alte lucruri decât procesul.

— Ce anume, Alteţa Voastră?

Părea nedumerit şi îngrijorat.

— Pentru a vorbi despre Pământ, i-am spus. Pentru a satisface curiozitatea prostească a unui birocrat plictisit. Este în regulă? Eşti dispus să stai o vreme de vorbă, acum, că ai fost ademenit aici cu pretextul afacerilor? Ştii, Schweiz, unul a fost dintotdeauna fascinat de Pământ şi de pământeni.

Pentru a câştiga teren, căci încă se încrunta neîncrezător, i-am spus povestea celorlalţi doi pământeni pe care i-am cunoscut şi convingerea mea copilărească despre aspectul extratereştrilor. S-a relaxat şi a ascultat cu plăcere şi înainte să fi terminat a râs din toată inima.

— Colţi! a strigat. Tentacule! Chiar ai crezut asta, alteţă? Că pământenii sunt creaturi atât de bizare? Pe toţi zeii, alteţă, chiar îmi doresc ca trupul meu să fi avut vreo ciudăţenie, pentru a te putea bucura chiar eu.

Am tresărit de fiecare dată când Schweiz s-a referit la el folosind persoana întâi. Obscenităţile lui neintenţionate au străpuns atmosfera pe care mă străduisem s-o creez. Cu toate că am încercat să mă prefac că n-a fost nimic deplasat, Schweiz a realizat imediat gafa şi sărind în picioare, vizibil abătut, a spus:

— Mii de scuze! Unul tinde să uite gramatica unuia când unul nu e obişnuit să…

— Nicio supărare, am spus grăbit.

— Trebuie să înţelegi, alteţă, că vechile obiceiuri de limbaj se uită greu şi folosindu-vă limba unul tinde să

vorbească în stilul cunoscut, cu toate că...

— Bineînţeles, Schweiz. O scăpare pardonabilă.

Tremura.

— În afară de asta, am spus făcându-i cu ochiul, *eu* sunt un om în toată firea. Crezi că e atât de uşor să mă şochezi *pe mine?*

Întrebuinţarea vulgarităţilor fusese deliberată, pentru a-l mai linişti. Tactica a dat roade, căci Schweiz s-a domolit. Dar după incident nu şi-a luat libertatea de a mai folosi cu mine în acea dimineaţă limbajul necuviincios, ba chiar a avut grijă să păstreze eticheta gramaticală multă vreme după, până când aceste lucruri au încetat să mai fie importante între noi.

I-am cerut să-mi povestească despre Pământ, mama noastră, a tuturor.

— O planetă mică, a spus. Foarte departe. Înecată în propriile deşeuri; otrăvurile a două mii de ani de nepăsare şi de suprapopulare îi pătează cerurile, mările şi pământurile. Un loc urât.

— Cu adevărat urât?

— Mai există zone plăcute. Nu multe şi nimic cu care să te poţi lăuda. Nişte copaci ici-colo. Puţină iarbă. Un lac. O cascadă. O vale. În mare parte, planeta este o groapă de gunoi. Pământenii îşi doresc adesea să-i descopere pe înaintaşii lor, să-i readucă la viaţă şi să-i sugrume. Pentru egoismul lor. Pentru lipsa de preocupare pentru generaţiile viitoare. Au umplut lumea şi au epuizat toate resursele.

— De aceea au construit pământenii imperiile din ceruri, să scape de mizeria de pe lumea lor?

— În parte, da, a spus Schweiz. Erau atâtea miliarde de oameni. Şi cei care au avut puterea să lase totul în urmă au plecat. A fost era mai mult decât o fugă, să ştii. A fost dorinţa de a vedea lucruri noi, de a călători, de a o lua de la început. Pentru a crea lumi noi, mai bune, pentru omenire. Un şirag de Pământuri peste ceruri.

— Şi cei care n-au plecat? l-am întrebat. Pământul mai are încă toate acele miliarde de locuitori?

Mă gândeam la Velada Borthan şi la cele patruzeci sau cincizeci de milioane de cetăţeni ai săi.

— A, nu, nu. E aproape gol acum, o lume-fantomă, cu oraşe părăsite şi şosele în stare proastă. Puţini mai trăiesc acolo. Şi se nasc din ce în ce mai puţini în fiecare an.

— Dar tu ai fost născut acolo?

— Pe continentul numit Europa, da. Unul n-a văzut Pământul de aproape treizeci de ani, totuşi. De când unul avea paisprezece ani.

— Nu pari atât de bătrân, i-am spus.

— Unul ţine măsura timpului în ani pământeşti, mi-a explicat Schweiz. După socoteala voastră, unul abia se apropie de vârsta de treizeci de ani.

— Şi acesta de asemenea, i-am spus. Şi aici este unul care şi-a părăsit ţinutul natal înainte să ajungă la maturitate.

Vorbeam liber, mult mai nestingherit decât era cuvenit, dar nu mă puteam opri. Îl scosesem la lumină pe Schweiz şi am simţit un impuls să împărtăşesc şi eu câte ceva.

— Plecând din Salla ca flăcăiandru pentru a-şi căuta norocul în Glin, apoi găsind noroc mai bun în Manneran după o vreme. Un hoinar, Schweiz, la fel ca tine.

— În cazul acesta, între noi există o legătură.

Mă puteam bizui pe acea legătură?

— De ce ai părăsit Pământul? l-am întrebat.

— Din aceleaşi motive ca toată lumea. Pentru a merge unde aerul e curat şi un om are şansa să ajungă ceva. Singurii care-şi petrec întreaga viaţă acolo sunt cei care n-au de ales.

— Şi aceasta este planeta pe care întreaga galaxie o slăveşte, am spus cuprins de uimire. Lumea atâtor mituri. Planeta visată de tineri. Centrul Universului – o pustulă, un furuncul.

— Bine zis!

— Şi totuşi este o planetă venerată.

— Oh, veneraţi-o, veneraţi-o, cum să nu! a strigat Schweiz.

Ochii îi străluceau.

— Fundaţia omenirii! Măreaţa creatoare a speciei! De ce să n-o veneraţi, alteţă? Onoraţi iniţiativele îndrăzneţe născute pe acea planetă. Onoraţi marile ambiţii care s-au înălţat din noroiul său. Şi onoraţi şi greşelile teribile. Bătrânul Pământ a comis greşeală după greşeală şi s-a sufocat sub greutatea lor pentru ca voi să nu mai treceţi prin aceleaşi focuri şi chinuri. Pământul a murit pentru ca voi, oamenii stelelor, să fiţi răscumpăraţi din păcat, a râs Schweiz sec. Cum vi se pare conceptul ăsta religios? În jurul acestei idei poate fi compusă o întreagă Liturghie interpretată de Preoţimea Pământului mântuitor. Eşti un om religios, alteţă? m-a întrebat aplecându-se brusc spre mine.

Intimitatea întrebării lui m-a luat prin surprindere. Dar nu am pus nicio barieră.

— Desigur, am spus.

— Mergi la casa zeilor, vorbeşti cu duhovnicii?

Eram captivat. Nu puteam decât să vorbesc.

— Da, i-am răspuns. Te surprinde asta?

— Deloc. Toată lumea de pe Borthan pare să fie autentic religioasă. Ceea ce îl uimeşte pe unul. Ştii, alteţă, unul nu este câtuşi de puţin religios. Unul încearcă, unul a încercat dintotdeauna, unul s-a chinuit *atât de mult* să se convingă de existenţa unor fiinţe superioare care ne ghidează destinul şi uneori unul aproape reuşeşte, alteţă, unul aproape crede, unul răzbate până la credinţă, dar apoi scepticismul dărâmă totul de fiecare dată. Şi unul ajunge să spună „nu, nu este posibil, nu poate să fie, sfidează logica şi bunul-simţ”. Logica şi bunul-simţ!

— Poţi trăi departe de ceva sacru?

— În majoritatea timpului, unul se descurcă foarte bine. Majoritatea timpului!

— Şi în restul timpului?

— Atunci unul simte impactul certitudinii că este cu desăvârşire singur în Univers. Gol sub stele, în bătaia luminii stelare care-l arde cu un foc rece, cu nimeni care să-l ocrotească pe unul de ea, nimeni care să ofere un refugiu, nimănui căruia să te poţi ruga. Cerul este de

gheaţă, şi pământul este de gheaţă, şi sufletul este de gheaţă, şi cine să-l încălzească? Nu e nimeni. Te-ai convins că nu există nimeni care să poată oferi alinare. Unul vrea un sistem de credinţe, unul vrea să se supună, să îngenuncheze, să fie cârmuit de metafizică. Să creadă, să aibă credinţă. Şi unul nu poate. Şi atunci se instalează groaza. Suspinele seci. Nopţile fără somn.

Faţa lui Schweiz era îmbujorată şi transfigurată; m-am întrebat dacă era întreg la minte. S-a întins peste birou, şi-a încleştat mâna peste a mea – gestul m-a împietrit, dar nu m-am retras – şi a spus răguşit:

— Crezi în zei, alteţă?

— Categoric.

— În mod literal? Crezi că există un zeu al călătorilor, un zeu al pescarilor, un zeu al fermierilor şi unul care are grijă de septarhi şi…

— Există o forţă, am spus, care conferă ordine şi formă Universului. Forţa se manifestă în moduri diferite şi pentru a crea o punte peste golul ce ne separă de acea forţă considerăm fiecare dintre manifestările ei ca fiind un „zeu”, da, oferindu-ne sufletele uneia sau alteia dintre aceste manifestări, după cum dictează nevoile. Cei needucaţi îi privesc pe aceşti zei în mod literal, ca fiinţe cu feţe şi personalităţi. Alţii realizează că ei sunt metafore ale forţei divine şi nu un trib de spirite omnipotente care trăiesc deasupra noastră. Dar nu este nimeni pe Velada Borthan care să nege existenţa forţei în sine.

— Unul este atât de invidios pe asta, a spus Schweiz. Să fii crescut într-o cultură care are coerenţă şi structură, să ai asemenea siguranţă pe adevărul suprem, să te simţi parte a unui plan divin, cât de minunat trebuie să fie! Să pătrunzi într-un sistem de credinţă… aproape că ar merita să suporţi marile defecte ale acestei societăţi pentru a avea parte de aşa ceva.

— Defecte? Brusc, m-am aflat în defensivă. Ce defecte?

Schweiz şi-a încruntat privirea şi şi-a umezit buzele. Probabil calcula dacă ceea ce dorea să spună avea să mă rănească sau să mă înfurie.

— *Defecte* este probabil un cuvânt prea puternic, a răspuns. Unul ar putea spune, în schimb, limitele acestei societăţi, mărginirea. Unul vorbeşte acum de necesitatea pe care o impuneţi de a proteja sinele unuia de semenii săi. Aceste tabuuri împotriva referirii la sine, împotriva discursului direct, împotriva oricărei deschideri sufleteşti...

— Nu şi-a deschis unul sufletul în faţa ta chiar azi în această cameră?

— Ah, a spus Schweiz, dar vorbeai cu un străin, cu unul care nu face parte din cultura ta, cu cineva pe care îl suspectezi în secret că are tentacule şi colţi. Ai fi la fel de degajat cu un cetăţean al Manneranului?

— Nimeni altcineva din Manneran n-ar fi pus genul de întrebări pe care le-ai pus tu.

— Aşa o fi. Unuia îi lipseşte antrenamentul nativ al autoreprimării. Întrebările referitoare la filosofia religiei voastre vă violează intimitatea sufletului, alteţă? Sunt cumva ofensatoare?

— Unul n-are nicio problemă să vorbească despre astfel de lucruri, am spus fără să fiu convins.

— Dar este o conversaţie tabu, nu-i aşa? N-am folosit cuvinte neruşinate, mai puţin atunci când unul a greşit, dar vorbim despre idei neruşinate, punând bazele unei relaţii neruşinate. Ai lăsat garda jos pentru o clipă, nu? Unul îţi este recunoscător pentru asta. Unul stă aici de atât de mult timp şi unul n-a vorbit liber cu un om al Borthanului nici măcar o dată. Până când unul a simţit azi că eşti dispus să te deschizi puţin. A fost o experienţă extraordinară, alteţă.

Brusc, zâmbind şi gesticulând, a început să se plimbe prin birou.

— Unul n-a dorit să critice modul vostru de viaţă, a spus. Unul a vrut de fapt să laude anumite aspecte ale lui, încercând în acelaşi timp să le înţeleagă pe altele.

— Care să fie lăudate şi care înţelese?

— Să înţeleagă obiceiul de a vă înconjura de ziduri. Să laude uşurinţa cu care acceptaţi prezenţa divinităţii. Unul

vă invidiază pentru asta. Cum a spus, unul a fost crescut fără niciun sistem de credinţe şi nu este în stare să se lase cuprins de credinţă. Capul unuia este întotdeauna plin de întrebări sceptice. Unuia îi este constituţional imposibil să accepte ceea ce unul nu poate vedea sau simţi, astfel unul trebuie să fie întotdeauna *singur* şi colindă prin galaxie căutând poarta de intrare a credinţei, încercând diverse lucruri, unul negăsind niciodată…

Schweiz făcu o pauză. Era îmbujorat şi asudat.

— Aşadar, alteţă, aveţi ceva preţios aici, capacitatea de a deveni parte a unei forţe mai mari. Unul şi-ar dori să înveţe de la voi. Este, evident, o chestiune de cultură. Borthan încă recunoaşte zeii pe care Pământul i-a uitat. Civilizaţia e tânără pe această planetă. Impulsului religios îi sunt necesare milenii pentru a fi erodat.

— Şi această planetă a fost colonizată de oameni care aveau puternice sentimente religioase, care s-au stabilit aici special pentru a le conserva şi care au făcut mari eforturi pentru a le insufla descendenţilor.

— Da, aşa este. Legământul vostru. Şi totuşi, asta s-a petrecut în urmă cu… o mie cinci sute, două mii de ani? Ar fi putut să se năruie până acum, dar nu a făcut-o. E mai puternic decât înainte. Evlavia voastră, smerenia, negarea sinelui…

— Celor care n-au putut să accepte şi să transmită mai departe idealurile primilor colonişti nu li s-a permis să rămână printre ei. Şi asta a influenţat tiparul culturii, dacă eşti de acord că asemenea trăsături, cum ar fi indisciplina şi ateismul, pot fi eliminate. Cei care şi-au dat consimţământul au rămas; cei care nu şi l-au dat, nu.

— Vorbeşti despre exilaţii din Sumara Borthan?

— Deci ştii povestea.

— Fireşte. Unul învaţă istoria oricărei planete pe care e trimis. Sumara Borthan, da. Ai fost vreodată acolo, alteţă?

— Puţini dintre noi vizitează acel continent, i-am spus.

— V-aţi gândit vreodată s-o faceţi?

— Niciodată.

— Sunt unii care merg acolo, mi-a spus Schweiz cu un

zâmbet ciudat.

Am vrut să-l întreb despre asta, dar în acel moment a intrat un funcţionar cu un teanc de documente şi Schweiz s-a ridicat degrabă.

— Unul nu doreşte să răpească prea mult din timpul valoros al Alteţei Voastre. Va relua conversaţia cu altă ocazie?

— Unul speră să aibă această plăcere, i-am spus.

Capitolul 29

După ce a plecat Schweiz, am petrecut mult timp stând rezemat de birou, cu ochii închişi, rememorând discuţia cu pământeanul. Cât de rapid mi-a străpuns apărarea! Cât de repede am început să vorbim despre chestiuni intime! Într-adevăr, era un extraplanetar şi nu mă simţeam complet legat de obiceiurile noastre în ceea ce-l privea. Totuşi, ne-am apropiat periculos de mult, cu o repeziciune ieşită din comun. Încă zece minute şi aş fi putut fi la fel de deschis precum unui frate-liant şi el mie la fel. Eram surprins şi înspăimântat de uşurinţa cu care renunţasem la buna-cuviinţă, de modul inteligent în care mă atrăsese într-o asemenea intimitate.

Dar a fost întru totul meritul lui? Eu l-am chemat, eu am pus primul întrebările iscoditoare. Eu am stabilit tonul. A simţit din partea mea o anume nesiguranţă şi a profitat de ea, întorcând cu iuţeală cursul conversaţiei, astfel încât eu eram interogatul şi el interogatorul. Şi eu am acceptat. Şovăielnic, dar de bunăvoie, mi-am deschis inima. Eram atras către el şi el către mine. Schweiz ispititorul! Schweiz, exploatatorul slăbiciunii mele ascunse atât de mult timp, chiar şi faţă de mine! Cum ar fi putut să ştie că eram dispus să mă confesez?

Discursul lui rapid şi strident încă părea să răsune în cameră. Întrebând. Întrebând. Întrebând. Apoi dezvăluind. „Eşti un om religios? Crezi în zei literalmente? Dacă aş putea găsi credinţa! Cât vă invidiez! Dar defectele lumii voastre. Negarea sinelui. Ai fi atât de degajat cu un cetăţean al Manneranului? Vorbeşte, alteţă. Fii deschis faţă de mine! Am stat singur aici atât de mult timp."

Cum ar fi putut să ştie, când eu însumi nu ştiam?

O stranie prietenie se născuse. L-am invitat pe Schweiz să ia masa la mine acasă; ne-am ospătat, am vorbit şi vinul albastru de Salla a curs, la fel şi cel auriu de Manneran, şi când eram încălziţi de băutură am discutat din nou despre religie, despre refuzul lui Schweiz de a crede şi despre

convingerea mea că zeii erau reali. Halum ni s-a alăturat pentru o oră, apoi a comentat delirul verbal al lui Schweiz:

— Ai părut mai beat decât ai fost vreodată, Kinnall. Şi totuşi n-aţi băut decât trei sticle de vin, deci motivul pentru care ţi-au strălucit ochii şi ai vorbit atât de degajat a fost altul.

Am râs şi i-am spus că prezenţa pământeanului îmi dă curaj şi nu mă simt legat de uzanţe.

La următoarea noastră întâlnire, într-o tavernă de lângă Tribunal, Schweiz mi-a spus:

— O iubeşti pe sora ta liant, nu-i aşa?

— Evident că unul iubeşte sora-liant a unuia.

— Unul vrea să spună că eşti îndrăgostit de ea, a chicotit cu înţeles.

M-am retras încordat.

— Era unul atât de ameţit de vin noaptea trecută? Ce ţi-a spus unul despre ea?

— Nimic, mi-a răspuns. Ei i-ai spus totul. Te-am văzut cum o priveai şi cum îi zâmbeai. Nici nu a fost nevoie de cuvinte.

— Am putea vorbi despre altceva?

— Dacă Alteţa Voastră doreşte…

— Este un subiect delicat şi dureros.

— Îmi cer scuze, alteţă. Unul n-a vrut decât să-şi verifice presupunerea.

— Dragostea de genul acesta este interzisă la noi.

— Dar nu înseamnă că uneori nu există, nu? a întrebat Schweiz ciocnindu-şi paharul de al meu.

În acel moment am decis să nu mă mai întâlnesc niciodată cu Schweiz. Privea prea adânc în sufletul meu şi vorbea prea liber despre ceea ce vedea. Dar patru zile mai târziu, dând peste el la debarcader, l-am invitat la masă pentru a doua oară. Loimel a fost nemulţumită de invitaţie. Nici Halum n-a venit, invocând o altă obligaţie; când am insistat, a spus că Schweiz o face să se simtă inconfortabil. Noim era însă în Manneran şi ni s-a alăturat la masă. Am fost cumpătaţi în privinţa băuturii şi conversaţia era artificială şi impersonală până când, fără vreo schimbare

perceptibilă în tonul discuţiei, ne-am trezit istorisindu-i lui Schweiz despre fuga din Salla pricinuită de vigilenţa fratelui meu şi că Schweiz ne povestea despre plecarea lui de pe Pământ. În acea seară, când pământeanul a plecat acasă, Noim mi-a spus, nu întru totul dezaprobator:

— Sufletul acelui om este stăpânit de demoni, Kinnall.

Capitolul 30

— Tabuul exprimării sinelui îl poţi explica, alteţă? m-a întrebat Schweiz cu altă ocazie.

— Te referi la interdicţia de a folosi „eu” şi „pe mine”?

— Nu atât de mult asta, cât întregul model de gândire care vă face să negaţi că există expresii ca „eu” şi „al meu”, a spus. Porunca de a păstra secrete problemele personale, mai puţin cu rudele-liant şi confesorii. Obiceiul de a înălţa ziduri în jurul sinelui unuia care vă afectează până şi gramatica.

— Te referi la Legământ?

— Da, la Legământ, a spus Schweiz.

— Susţii că ne cunoşti istoria?

— O mare parte din ea.

— Ştii că strămoşii noştri erau oameni, originari dintr-un climat nordic, obişnuiţi cu greutăţile, prea puţin dispuşi să accepte luxul şi traiul comod, care au venit pe Borthan pentru a scăpa de decadenţa contagioasă a lumii lor native?

— Aşa a fost? Unul a crezut că erau doar refugiaţi, alungaţi de persecuţia religioasă.

— Refugiaţi din cauza indolenţei şi a mulţumirii de sine, am spus. Şi venind aici au stabilit un cod moral pentru a-i proteja de depravare pe copiii copiilor lor.

— Legământul.

— Legământul, da. Angajamentul pe care ni-l luăm unii în faţa altora, angajamentul pe care fiecare dintre noi şi-l asumă în Ziua Numelui, faţă de toţi semenii lui. Jurăm ca niciodată să nu transmitem altora problemele noastre, jurăm să avem putere şi cutezanţă, aşa încât zeii să continue să ne zâmbească. Şi aşa mai departe. Suntem antrenaţi să detestăm demonul care este sinele.

— Demon?

— Aşa îl privim noi. Un demon ispititor care ne îndeamnă să ne folosim de alţii în loc să ne bizuim pe propriile puteri.

— Unde nu există iubire de sine nu există nici prietenie, nici altruism, a zis Schweiz.

— Probabil.

— Şi, prin urmare, nu există încredere reciprocă.

— Specificăm parametrii responsabilităţii prin contracte, i-am spus. Cunoaşterea sufletelor altora nu este necesară acolo unde domneşte legea. În Velada Borthan nu pune nimeni la îndoială litera legii.

— Tu spui că detestaţi sinele, a continuat Schweiz. Pare mai degrabă că-l glorificaţi.

— Cum aşa?

— Trăind separaţi unul de altul, fiecare în turnul său de fildeş. Mândri. Neînduplecaţi. Distanţi. Nepăsători. Dominaţia sinelui, nu detestarea sa.

— Pui lucrurile într-o lumină stranie. Ne inversezi obiceiurile şi crezi că vorbeşti cu înţelepciune, am spus.

— Aşa a fost dintotdeauna, de la colonizarea Velada Borthanului? a întrebat Schweiz.

— Da, am răspuns. Mai puţin în rândul răzvrătiţilor, care, după cum ştii, au fugit pe continentul de sud. Noi, ceilalţi, rămânem credincioşi Legământului. Şi datinile noastre se înăspresc. Nu putem vorbi despre noi folosind singularul persoanei întâi, din moment ce reprezintă o expunere brută a sinelui, deşi în epoca medievală era permis. Pe de altă parte, unele aspecte au devenit mai lejere. Cândva ne feream şi să ne spunem numele străinilor. Vorbeam unul cu altul doar atunci când era absolut necesar. Acordăm mai multă încredere în ziua de azi.

— Dar nu prea multă.

— Nu prea multă, am recunoscut.

— Şi nu e dureros? Un om izolat de toţi ceilalţi? Nu credeţi că trebuie să existe un mod de viaţă mai fericit?

— Rămânem credincioşi Legământului.

— Este uşor sau dificil să-l respecţi?

— E uşor, i-am răspuns. Durerea nu-i atât de mare pentru că avem rude-liant care ne scutesc de regula lipsei de sine. Aceeaşi situaţie se întâlneşte şi în cazul

confesorilor.

— Altora, totuşi, nu te poţi plânge, nu poţi despovăra un suflet plin de amărăciune, nu poţi cere sfaturi, nu le poţi împărtăşi dorinţele şi nevoile, n-ai dreptul să vorbeşti despre fantezii şi romantism, nu poţi vorbi despre nimic în afară de lucruri reci şi impersonale.

Schweiz a ridicat din umeri contrariat.

— Îmi cer scuze, alteţă, dar unuia i se pare că acest mod de a trăi este crud. Unul a căutat întotdeauna căldură, iubire, contact uman, încredere, deschidere, pe când această lume pare să preaslăvească opusul a ceea ce unul preţuieşte cel mai mult.

— Ai reuşit să găseşti căldura, iubirea şi contactul uman? l-am întrebat.

Schweiz a tresărit.

— Nu a fost întotdeauna uşor.

— La noi nu se pune problema singurătăţii, pentru că avem rude-liant. Cu Halum, cu Noim, cu oameni asemenea lor care-ţi oferă alinare, de ce ar mai avea unul nevoie într-o lume străină?

— Şi dacă rudele-liant nu sunt lângă tine? Dacă unul pribegeşte, să zicem, departe, în zăpezile Glinului?

— Unul suferă atunci. Şi caracterul unuia se întăreşte. Dar aceasta este o situaţie excepţională. Schweiz, sistemul nostru poate că ne constrânge la izolare, dar ne şi garantează dragostea.

— Dar nu dragostea dintre soţ şi soţie. Nu dragostea dintre tată şi fiu.

— Poate că nu.

— Chiar şi dragostea rudelor-liant are limite. Alteţa Voastră a recunoscut că simte pentru sora-liant Halum o dorinţă care nu poate fi…

L-am întrerupt, spunându-i tăios:

— Vorbeşte despre altceva!

Am simţit cum sângele îmi încălzeşte obrajii.

Schweiz a înghiţit în sec şi a zâmbit cu părere de rău.

— Iertare, Alteţa Voastră. M-a înflăcărat subiectul discuţiei. Mi-am pierdut măsura şi nu mi-am dat seama că

te pot jigni.

— Îţi accept scuzele.

— Referirea a fost prea personală. Unul este ruşinat.

— N-ai vrut să jigneşti, i-am spus simţindu-mă vinovat pentru ieşirea mea, ştiind că m-a împuns într-un punct vulnerabil şi că am reacţionat exagerat la muşcătura adevărului. Am mai turnat nişte vin. Am băut în linişte o vreme.

Apoi Schweiz a spus:

— Poate unul să facă o propunere, alteţă? Poate unul să vă invite să luaţi parte la un experiment care se poate dovedi interesant şi util pentru Alteţa Voastră?

— Continuă, i-am zis încruntându-mă stânjenit.

— Ştii, a început el, că unul a fost mult timp conştient de solitudinea sa şi că unul a căutat, fără succes, anumite mijloace de înţelegere a legăturii cu Universul. Aveţi de partea voastră credinţa religioasă, dar unul n-a reuşit să atingă o astfel de credinţă din cauza predispoziţiei regretabile către raţionalism total. Ei bine? Unul nu poate să priceapă acel sens amplu de *apartenenţă* doar prin cuvinte, doar prin rugăciune, doar prin ritual. Acest lucru este posibil pentru voi şi unul vă invidiază pentru asta. Unul se simte prins în cursă, izolat, se bazează numai pe el însuşi, condamnat la solitudine metafizică: un om separat, un om de unul singur. Unul nu consideră această condiţie păgână plăcută sau dezirabilă. Voi, cei de pe Borthan, puteţi tolera izolarea emoţională pe care v-o impuneţi, pentru că vă consolează religia, aveţi confesori şi indiferent ce practici mistice duc la contopirea cu zeii acestea vă oferă curăţarea spirituală; dar cel care îţi vorbeşte acum n-are astfel de avantaje.

— Am vorbit despre asta de multe ori, i-am zis. Spuneai ceva despre un experiment.

— Răbdare, alteţă. Unul trebuie să se explice în totalitate, pas cu pas.

Schweiz mi-a arătat cel mai fermecător zâmbet şi şi-a îndreptat spre mine ochii ce sclipeau de planuri vizionare. Mâinile îi fluturau prin aer expresiv, invocând parcă un

dramatism invizibil.

— Poate că Alteţa Voastră este conştientă că există anumite substanţe chimice – droguri, da, puteţi să le spuneţi droguri – care îi permit unuia să creeze o breşă în infinit sau cel puţin să aibă iluzia că unul a făcut o astfel de breşă – să obţină o scurtă şi nesigură privire în tărâmul mistic al intangibilului. Cunoscute de milenii, aceste droguri erau folosite în zilele dinainte ca pământenii să fi plecat spre stele. Erau întrebuinţate în ritualuri religioase străvechi, dar şi ca substitut pentru religie, ca mijloc de a găsi credinţa, poarta către infinit pentru cei ca acesta, care nu poate ajunge acolo pe alte căi.

— Asemenea droguri sunt interzise în Velada Borthan, am spus.

— Evident, evident! Pentru voi reprezintă o metodă de a ocoli procedurile religiei formale. De ce să iroseşti timpul confesându-te dacă îţi poţi elibera sufletul cu o pastilă? Legea voastră este prevăzătoare în această privinţă. Legământul vostru n-ar putea supravieţui dacă aţi permite utilizarea acestor chimicale.

— Să revenim la propunerea ta, Schweiz, i-am spus.

— Unul trebuie să spună mai întâi că s-a folosit el însuşi de aceste droguri şi nu i s-au părut întru totul satisfăcătoare. Într-adevăr, ele deschid poarta infinitului, îi permit unuia să se contopească cu divinitatea. Dar numai pentru câteva momente, câteva ore în cel mai bun caz. Odată ce efectul dispare, unul este la fel de singur ca înainte. Unul are parte de iluzia eliberării sufletului, nu de eliberarea în sine. Însă această planetă produce un drog ce poate furniza experienţa autentică.

— Poftim?

— În Sumara Borthan trăiesc cei care au fugit de sub stăpânirea Legământului, a spus Schweiz. Unul a auzit că sunt sălbatici, umblă dezbrăcaţi şi trăiesc hrănindu-se cu rădăcini, seminţe şi peşti; mantia civilizaţiei a căzut de pe umerii lor şi au alunecat înapoi în barbarie. Asta a aflat unul de la un călător care a vizitat de curând continentul. Unul a mai aflat că în Sumara Borthan se foloseşte un drog

făcut dintr-o anume rădăcină pisată, care are capacitatea să deschidă minţile, astfel încât fiecare poate vedea cele mai intime gânduri ale altuia. Este exact opusul Legământului vostru, înţelegi? Ei se cunosc unul pe altul pornind din suflet spre exterior, prin intermediul acestui drog pe care îl ingerează.

— Unul a auzit poveşti despre primitivismul acelor oameni, i-am spus.

Schweiz şi-a apropiat faţa de a mea.

— Unul mărturiseşte că este tentat de drogul sumaran. Unul speră că, dacă ar putea vreodată să pătrundă într-o altă conştiinţă, ar găsi acea comunitate sufletească pe care a căutat-o atât de mult. Ar putea fi puntea către infinit pe care o caută, transformarea spirituală. În căutarea revelaţiilor, el a încercat multe substanţe. De ce nu şi asta?

— Dacă există.

— Există, Alteţa Voastră. Călătorul care venea din Sumara Borthan a adus în Manneran o anumită cantitate şi i-a vândut o parte curiosului pământean.

Schweiz a scos dintr-un buzunar un plic mic şi lucios şi l-a întins spre mine. Conţinea o cantitate mică de pudră albă; ar fi putut fi zahăr.

— Uite, a spus.

M-am uitat la el de parcă scosese o sticluţă cu otravă.

— Propunerea ta? Experimentul tău, Schweiz? am insistat.

— Hai să împărţim drogul sumaran, mi-a spus.

Capitolul 31

Aş fi putut să vărs la gunoi conţinutul plicului şi să ordon arestarea lui Schweiz. Aş fi putut să-i ordon să plece şi să nu se mai apropie niciodată de mine. Aş fi putut măcar să-i spun că era imposibil să mă ating vreodată de o astfel de substanţă. Dar n-am făcut niciunul dintre lucrurile astea. Am ales în schimb să fiu calm şi raţional, să par nepăsător şi să păstrez un ton normal al discuţiei, încurajându-l să mă ducă puţin mai adânc în nisipurile mişcătoare.

— Crezi că unul este dornic să încalce Legământul?

— Unul crede că eşti un om cu voinţă puternică şi minte iscoditoare, care n-ar pierde oportunitatea de a se lumina.

— Luminare ilegală?

— Toată luminarea veritabilă este ilegală la început, în contextul ei. Chiar şi în religia Legământului. N-au fost strămoşii voştri goniţi de pe alte lumi pentru practicarea ei?

— Unul nu se încrede în astfel de analogii. Nu vorbim despre religii acum, ci despre un drog periculos. Tu îi ceri unuia să renunţe la principiile care i-au guvernat viaţa şi să se deschidă în faţa ta aşa cum nu a făcut-o niciodată nici măcar cu rudele-liant, nici măcar cu un confesor.

— Da.

— Şi îţi imaginezi că unul ar putea să-şi dorească aşa ceva?

— Unul îşi imaginează că un astfel de experiment favorizează transformarea şi purificarea, a spus Schweiz.

— Unul ar putea manifesta un comportament deviant.

— Puţin probabil. Cunoaşterea nu răneşte niciodată sufletul. Ea doar purifică ceea ce acoperă şi stoarce seva din suflet.

— Cât de superficial eşti, Schweiz! Ascultă, totuşi; crezi că ar fi posibil să-i împărtăşeşti secretele tale cele mai tainice unui străin, unei persoane din altă parte, unui om de pe o altă planetă?

— De ce nu? Mai bine unui străin decât unui prieten.

Mai bine unui pământean decât unui concetăţean. N-ai avea de ce să te temi: pământeanul nu te-ar judeca niciodată după standardele Borthanului. N-ai fi criticat, nici dezaprobat pentru ce se ascunde în mintea ta. Şi pământeanul va părăsi această planetă într-un an sau doi, într-o călătorie de sute de ani-lumină, şi nu va mai conta că mintea ţi s-a contopit la un moment dat cu a lui.

— De ce eşti atât de nerăbdător să aibă loc această contopire?

— Preţ de opt cicluri lunare, acest drog a stat în buzunarul unuia, timp în care unul a căutat pe cineva cu care să-l împartă. Părea că toată căutarea e zadarnică. Apoi, unul te-a cunoscut şi a văzut potenţialul Alteţei Voastre, puterea, răzvrătirea ascunsă…

— Unul nu este conştient de nicio răzvrătire, Schweiz. Unul acceptă lumea lui în întregime.

— Poate unul să aducă în discuţie chestiunea delicată a atitudinii Alteţei Voastre faţă de sora-liant? Pare un simptom al unei nemulţumiri fundamentale faţă de restricţiile societăţii în care trăieşti.

— Poate că da. Poate că nu.

— Te-ai cunoaşte mai bine după încercarea drogului sumaran. Ai avea mai puţine presupuneri şi mai multe certitudini.

— Cum poţi spune asta dacă nu ai încercat încă drogul?

— Aşa i se pare unuia.

— E imposibil, am spus.

— Un experiment. Un pact secret. Nimeni nu va şti niciodată.

— Imposibil.

— Te temi să-ţi împărtăşeşti sufletul?

— Unul a fost învăţat că o împărtăşire ca asta este profană.

— Învăţăturile pot fi greşite, a zis Schweiz. N-ai simţit niciodată tentaţia? N-ai experimentat niciodată în timpul confesiunii un asemenea extaz încât să-ţi doreşti să treci prin aceeaşi experienţă cu cineva iubit?

Mi-a atins din nou coarda sensibilă.

— Unul are astfel de sentimente ocazional, am recunoscut. Când stă în faţa vreunui duhovnic urât şi îşi imaginează că în locul lui se află Noim sau Halum şi că energia circulă în ambele sensuri…

— În cazul acesta, tânjeşti după drog, dar nu-ţi dai seama?

— Nu. Nu.

— Este posibil să îngrozească ideea deschiderii în faţa unui străin, nu conceptul deschiderii în sine, a sugerat Schweiz. Poate că doreşti să împarţi drogul cu altcineva, nu cu pământeanul. Cu fratele-liant? Sau poate cu sora-liant?

M-am gândit la asta. Să stau cu Noim, care îmi era ca un al doilea sine, şi să pătrund în mintea lui până la niveluri care nu-mi fuseseră accesibile anterior, în acest timp ajungând şi el în mintea mea. Sau cu Halum… sau cu Halum…

Schweiz, ispititorule!

— Îţi surâde ideea? a spus după ce m-a lăsat să mă gândesc puţin. Poftim. Unul va abandona şansa de a încerca drogul. Ia-l, foloseşte-te de el cu unul pe care îl iubeşti.

Mi-a întins brusc plicul, gest ce m-a făcut să tresar. L-am lăsat să cadă pe masă de parcă era în flăcări.

— Dar asta te-ar priva de împlinirea mult sperată.

— Nu contează. Unul mai poate face rost de drog. Unul poate va găsi un alt partener pentru experiment. Între timp, vei fi cunoscut extazul, alteţă. Chiar şi un pământean poate fi altruist. Ia-l, alteţă. Ia-l.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Se poate, Schweiz, ca toată pălăvrăgeala despre faptul că ai vrea să iei drogul să fie doar prefăcătorie? Tu cauţi de fapt pe cineva care să se ofere ca obiect de studiu al experimentului pentru a te asigura că drogul este lipsit de pericol înainte să rişti tu?

— M-ai înţeles greşit, alteţă.

— Poate că nu. Poate că spre asta te îndreptai de fapt.

Mi-am imaginat cum îi administram drogul lui Noim,

apoi l-am văzut cuprins de convulsii în faţa ochilor mei când mă pregăteam să-mi duc doza la buze. Am împins plicul înapoi către Schweiz.

— Nu, îţi resping oferta. Unul îţi apreciază generozitatea, dar nu va face experimente pe cei iubiţi, Schweiz.

Faţa lui s-a înroşit peste măsură.

— Această aluzie este nefondată, Alteţa Voastră. Oferta de a renunţa la porţia de drog a unuia a fost făcută cu bună-credinţă şi cu un preţ considerabil pentru propriile planuri. Dar din moment ce am fost refuzat, revin la propunerea iniţială. Noi doi vom încerca drogul în secret, pentru a-i experimenta posibilităţile. Să aflăm împreună ce puteri poate avea şi ce uşi poate deschide pentru noi. Am avea multe de câştigat din această aventură, unul este sigur.

— Unul pricepe ce ai avea de câştigat, am spus. Dar ce sens ar avea pentru…

— Pentru Alteţa Voastră? chicoti Schweiz.

Apoi m-a prins în cârlig.

— Participând la experiment, Alteţa Voastră ar vedea că drogul este sigur, ar descoperi dozajul potrivit şi ar scăpa de frica deschiderii minţii. Apoi, după procurarea unui stoc suplimentar de drog, ai fi pregătit cum se cuvine pentru a-l folosi în modul în care te opreşte acum frica. Ai putea lua drogul împreună cu singura persoană pe care o iubeşti cu adevărat. L-ai putea folosi pentru a-ţi deschide mintea surorii-liant şi pentru a o deschide pe a ei Alteţei Voastre.

Capitolul 32

Copiilor care învaţă Legământul li se spune o poveste despre vremea în care zeii mai cutreierau lumea având încă formă umană şi primii oameni nu ajunseseră pe Borthan. În vremea aceea, zeii nu erau conştienţi de natura lor divină deoarece printre ei nu existau muritori cu care să se compare, astfel că erau fiinţe inocente care nu-şi cunoşteau puterile şi care trăiau simplu şi liniştit. Locuiau în Manneran (aceasta este sursa pretenţiei Manneranului de sanctitate supremă, legenda conform căreia a fost cândva căminul zeilor), mâncau fructe şi frunze şi umblau dezbrăcaţi, mai puţin în timpul iernii blânde din Manneran, când îşi puneau în jurul umerilor un şal din piele animală. Şi n-aveau nimic divin în ei.

Într-o zi, doi dintre aceşti zei profani au decis să plece pentru a vedea lumea. Ideea de a face o astfel de călătorie i-a venit mai întâi zeului al cărui nume tainic este Kinnall, devenit zeul care îi are în pază pe drumeţi. (Da, cel după care am fost eu numit.) Kinnall şi-a dorit să fie însoţit de zeiţa Thirga, cea care îi protejează acum pe îndrăgostiţi. Thirga împărtăşea neastâmpărul lui Kinnall şi astfel au plecat împreună.

Din Manneran au mers spre vest, de-a lungul coastei de sud, până au ajuns pe ţărmul Golfului Sumar. Apoi s-au îndreptat spre nord şi au trecut prin Pasul Stroin, chiar pe lângă locul unde se termină Munţii Huishtor. Au pătruns în Câmpiile Inundate, pe care nu le-au găsit pe placul lor, în final aventurându-se în Câmpiile Îngheţate, unde au crezut că-şi vor găsi sfârşitul din pricina frigului. S-au întors spre sud şi de data aceasta s-au trezit privind impresionaţi la versanţii Munţilor Threishtor dinspre interiorul continentului. Nu părea să fie nicio cale ca ei să traverseze acest lanţ impunător. Au urmat dealurile de la poale spre sud, dar n-au reuşit să iasă din Câmpiile Pârjolite şi au întâmpinat mari greutăţi până când, într-un final, au dat peste Poarta Threish şi şi-au croit drum prin acea

trecătoare dificilă în răcoroasa şi ceţoasa provincie Threish.

În prima lor zi în Threish, cei doi zei au găsit un loc în care un izvor ţâşnea dintr-o coastă a unui deal. Deschizătura dealului avea nouă laturi şi piatra din jurul ei era atât de strălucitoare, încât lua vederea, pentru că licărea în multe culori, pulsând şi schimbându-se constant, roşu, şi verde, şi violet, şi ivoriu, şi turcoaz şi multe altele. Şi apa care izvora era la fel de strălucitoare, având în ea toate culorile pe care cineva le-a văzut vreodată. Pârâul curgea astfel pe o distanţă scurtă, apoi se pierdea în apele unui râu, iar toate culorile minunate dispăreau.

Kinnall a spus:

— Am rătăcit mult timp prin Câmpiile Pârjolite şi gâtlejurile ne sunt uscate de sete. Să bem?

— Da, să bem, a răspuns Thirga şi a îngenuncheat lângă izvor. Şi-a împreunat palmele, le-a umplut cu apă şi a băut. Kinnall i-a imitat mişcările. Gustul era atât de plăcut, încât şi-au atins buzele de luciul apei şi au băut pe săturate.

După ce-au băut, au simţit senzaţii ciudate în corp şi în minte. Kinnall s-a uitat către Thirga şi a realizat că-i putea vedea gândurile şi că erau gânduri de dragoste pentru el. Şi ea s-a uitat către el şi i-a văzut gândurile.

— Suntem diferiţi acum, a spus Kinnall, fără a avea nevoie de cuvinte pentru a transmite cuvintele, căci Thirga le-a înţeles imediat ce gândul a fost conturat. Şi i-a răspuns:

— Nu, nu suntem diferiţi, ci putem pur şi simplu să înţelegem rostul darurilor pe care le-am avut dintotdeauna.

Şi era adevărat. Întrucât aveau multe daruri şi nu le folosiseră niciodată. Se puteau ridica în aer şi zburau precum păsările; îşi puteau schimba forma trupurilor; puteau străbate Câmpiile Pârjolite şi Câmpiile Îngheţate fără a simţi vreun disconfort; puteau trăi fără a consuma mâncare; puteau să oprească îmbătrânirea trupurilor şi puteau să întinerească cât de mult îşi doreau; puteau să vorbească fără a spune cuvinte. Ar fi putut face toate

acestea înainte să vină la izvor, doar că nu ştiuseră în ce fel, şi acum erau în stare să folosească abilităţile cu care se născuseră, învăţaseră, bând din apa izvorului cristalin, cum să fie zei.

Cu toate acestea, încă nu ştiau că erau zei.

După o vreme, şi-au amintit de cei rămaşi în Manneran şi au zburat înapoi pentru a le povesti despre izvor. Drumul a durat doar o clipită. Toţi prietenii s-au adunat în jurul lor când Kinnall şi Thirga au vorbit despre izvorul miraculos şi au făcut dovada puterilor pe care le stăpâneau. După ce-au isprăvit, toţi cei din Manneran au decis să meargă la izvor şi au pornit într-un lung alai, prin Pasul Stroin şi Câmpiile Inundate, apoi pe versanţii estici ai Threishtorilor, către Poarta Threish. Kinnall şi Thirga au zburat deasupra lor, călăuzindu-i zi după zi. Într-un final au ajuns la locul izvorului şi unul câte unul au băut şi au devenit zei. Apoi s-au împrăştiat, unii întorcându-se în Manneran, unii mergând în Salla, unii chiar în Sumara Borthan sau îndepărtatele continente Umbis, Dabis şi Tibis, din moment ce acum, că erau precum zeii, viteza lor de deplasare nu mai cunoştea limite şi îşi doreau să vadă acele locuri străine. Dar Kinnall şi Thirga s-au stabilit lângă izvorul din Threishul de Est şi s-au mulţumit să-şi exploreze sufletele.

Mulţi ani au trecut, apoi nava spaţială a strămoşilor noştri a aterizat în Threish, lângă ţărmul de vest. Oamenii ajunseseră într-un final pe Borthan. Au construit un orăşel şi au pornit în căutarea hranei. Un bărbat pe nume Digant a plecat să vâneze şi s-a aventurat adânc în pădure. Dar s-a rătăcit şi a cutreierat până când, în sfârşit, a ajuns în locul în care trăiau Kinnall şi Thirga. Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca ei şi nici ei pe cineva ca el.

— Ce fel de creaturi sunteţi? i-a întrebat.

— Odinioară eram destul de obişnuiţi, dar acum o ducem destul de bine pentru că nu îmbătrânim niciodată şi putem zbura mai repede decât orice pasăre, iar sufletele ne sunt deschise unul altuia şi putem lua orice formă dorim, i-a răspuns Kinnall.

— Păi, atunci sunteţi zei! a strigat Digant.

— Zei? Ce sunt zeii?

Şi Digant le-a explicat că el este om şi n-are asemenea puteri, că oamenii se folosesc de cuvinte pentru a vorbi şi nu pot nici zbura, nici să ia alt chip şi îmbătrânesc odată cu fiecare călătorie a lumii în jurul soarelui, până când le vine sorocul să moară. Kinnall şi Thirga au ascultat cu atenţie, comparându-se cu Digant, şi când acesta a terminat de vorbit au ştiut că era adevărat, că el era om şi ei erau zei.

— Odată am fost şi noi asemănători oamenilor, a admis Thirga. Ne era foame, îmbătrâneam, vorbeam doar prin intermediul cuvintelor şi trebuia să punem un picior în faţa celuilalt pentru a ajunge dintr-un loc în altul. Trăiam ca oamenii, în ignoranţă, pentru că nu ştiam ce puteri deţinem. Dar apoi lucrurile s-au schimbat.

— Şi ce le-a schimbat? a întrebat Digant.

— Păi, a spus Kinnall inocent, am băut din acel izvor cristalin şi apa lui ne-a deschis ochii în privinţa puterilor noastre şi ne-a îngăduit să devenim zei. Asta a fost tot.

La auzul acestor cuvinte, sufletul lui Digant s-a încărcat de emoţie. Şi-a spus că ar putea bea şi el din izvor şi s-ar alătura acestei perechi divine. Ar păstra izvorul secret, iar la întoarcerea printre coloniştii rămaşi pe coastă ar fi venerat ca un zeu şi tratat cu respect. În caz contrar, i-ar distruge. Dar Digant n-a îndrăznit să-i întrebe pe Kinnall şi pe Thirga dacă poate să bea din izvor, deoarece, dacă cei doi l-ar fi considerat invidios pe divinitatea lor, ar fi putut să-l refuze. Astfel încât a conceput un plan ca să-i îndepărteze.

— E adevărat, a întrebat el, că puteţi călători atât de repede încât reuşiţi să vizitaţi fiecare colţişor al acestei lumi într-o singură zi?

Kinnall l-a asigurat că era adevărat.

— Pare greu de crezut, a spus Digant.

— Îţi vom oferi dovezi, a spus Thirga şi l-a luat de mână pe Kinnall şi cei doi zei au plecat în zbor. S-au avântat către cel mai înalt pisc al Threishtorilor şi au cules flori-de-

zăpadă; au coborât în Câmpiile Pârjolite şi au adunat o mână de sol roşu; din Câmpiile Inundate au cules ierburi; din Golful Sumar au luat licoare dintr-un copac-de-carne; de pe ţărmurile Golfului Polar au smuls o mostră din gheaţa eternă; apoi au sărit peste creştetul lumii până la îngheţatul Tibis şi şi-au început călătoria către continentele îndepărtate pentru a-i putea aduce necredinciosului Digant ceva din fiecare colţ de lume.

În momentul în care Kinnall şi Thirga au pornit în această aventură, Digant s-a grăbit spre izvorul miracolelor. Ajuns acolo, a ezitat un moment, temându-se ca zeii să nu se întoarcă subit şi să-l răpună pentru îndrăzneala lui; dar n-au apărut şi Digant a băut cu sete, gândindu-se:

— Acum voi fi şi eu zeu.

Şi-a umplut pântecele cu apa strălucitoare, după care l-a cuprins ameţeala şi a căzut la pământ. „Aceasta e divinitatea?”, s-a întrebat. A încercat să zboare, dar n-a reuşit. A încercat să-şi schimbe forma, însă nu a putut. A dat greş pentru că fusese om de la bun început, nu zeu, iar izvorul nu preschimba un om într-un zeu, ci doar ajuta un zeu să-şi conştientizeze puterile depline.

Totuşi izvorul i-a oferit lui Digant un dar. Îi permitea să intre în minţile celorlalţi oameni care se stabiliseră în Threish. Întins pe pământ, amorţit şi dezamăgit, a sesizat în adâncul minţii un sunet şi, acordându-i atenţie, a realizat că auzea gândurile prietenilor săi. Şi a găsit un mod de a amplifica sunetul astfel încât să audă totul limpede: da, aceasta era mintea soţiei lui, aceasta era mintea surorii lui, aceasta era mintea soţului surorii lui, iar Digant putea privi în oricare dintre ele şi în oricare altă minte, citind cele mai intime gânduri. „Aceasta este divinitatea”, şi-a spus. Şi le-a sondat minţile în profunzime, extrăgându-le toate secretele. Constant, şi-a crescut sfera puterii până când toate minţile erau conectate simultan la a lui. Cercetând atent gândurile celorlalţi, îmbătat de noua sa putere, mândru de divinitatea sa, le-a trimis un mesaj tuturor acelor minţi din mintea sa, spunându-le:

— ASCULTAŢI VOCEA LUI DIGANT. DIGANT ESTE ZEUL PE CARE ÎL VEŢI VENERA.

Când această voce teribilă a răsunat în minţile lor, mulţi dintre coloniştii din Threish au căzut morţi în urma şocului, unii şi-au pierdut raţiunea, iar alţii s-au panicat şi au început să strige:

— Digant ne-a invadat minţile! Digant ne-a invadat minţile!

Şi valurile de frică şi de durere ce veneau dinspre ei erau atât de intense, încât însuşi Digant a suferit cumplit. Deşi paralizată, mintea lui continua să strige:

— ASCULTAŢI VOCEA LUI DIGANT. DIGANT ESTE ZEUL PE CARE ÎL VEŢI VENERA.

Cu fiecare vibraţie a acelui strigăt, mai mulţi colonişti mureau şi mai mulţi îşi pierdeau minţile, iar Digant, reacţionând la tumultul mental pe care chiar el îl provocase, agoniza şi nu mai avea capacitatea de a-şi controla puterea minţii.

Kinnall şi Thirga erau în Dabis în tot acest timp, scoţând dintr-o mlaştină un vierme cu trei capete, pentru a i-l arăta lui Digant. Urletele minţii sale au făcut înconjurul lumii şi, fără să mai stea pe gânduri, cei doi au renunţat la ceea ce făceau şi s-au întors în Threish. L-au găsit pe Digant aproape mort, cu creierul aproape prăjit. Coloniştii care au scăpat cu viaţă rătăceau cu minţile pierdute. Kinnall şi Thirga şi-au dat imediat seama ce s-a întâmplat. I-au curmat viaţa lui Digant, astfel că liniştea s-a aşternut din nou asupra Threishului. Şi-au îndreptat apoi atenţia către victimele zeului închipuit, înviindu-i pe morţi şi vindecându-i pe răniţi. Şi la final au sigilat locul din care ţâşnea izvorul, căci pentru Kinnall şi Thirga nu mai exista nicio îndoială că nu oamenii trebuie să bea din acel izvor, ci numai zeii, iar cei din urmă îşi luaseră deja porţia. Oamenii din Threish au căzut în genunchi înaintea celor doi şi i-au întrebat copleşiţi:

— Cine sunteţi?

Şi Kinnall şi Thirga au răspuns:

— Noi suntem zei şi voi sunteţi oameni.

Şi acela a fost începutul sfârşitului inocenţei zeilor. De-atunci le-a fost interzis oamenilor să caute căi de a vorbi de la minte la minte, din cauza răului pe care îl înfăptuise Digant, şi a fost scris în Legământ că unul trebuie să-şi păstreze sufletul separat de sufletul altora, fiindcă numai zeii îşi pot contopi sufletele fără a se distruge reciproc, iar noi nu suntem zei.

Capitolul 33

Bineînţeles că am găsit multe motive să amân luarea drogului sumaran cu Schweiz. Mai întâi, Înaltul Justiţiar Kalimol a plecat la o partidă de vânătoare şi i-am spus pământeanului că dubla responsabilitate a muncii mele făcea ca experimentul propus de el să fie, în acel moment, imposibil. Revenirea la post a lui Kalimol a fost urmată de îmbolnăvirea Halumei, pretextul fiind acum îngrijorarea faţă de starea ei de sănătate. După ce Halum s-a însănătoşit, Noim ne-a invitat pe mine şi pe Loimel să petrecem câteva zile la cabana lui din sudul Sallei. Ne-am întors din Salla, însă a izbucnit războiul între Salla şi Glin, creându-mi mari probleme maritime la Tribunal. Şi astfel săptămânile au tot trecut. Schweiz a devenit nerăbdător. Intenţionam să mai iau drogul? Nu-i puteam oferi un răspuns. Nu ştiam cu siguranţă. Deşi îmi era frică, dorinţa de a pătrunde ca un zeu în sufletul Halumei era destul de mare.

M-am dus la Capela de Piatră şi am aşteptat ca Jidd să-şi facă timp să mă primească. Dar am tăinuit faţă de el orice referire la Schweiz şi la drogul său, temându-mă să divulg că m-am jucat cu asemenea distracţii periculoase. În consecinţă, mărturisirea a fost un eşec total din moment ce nu mi-am deschis complet sufletul; iar la plecarea din Capelă eram încordat şi iritat. Îmi era clar acum că trebuie să cedez stăruinţelor lui Schweiz, că oferta lui era o încercare prin care trebuia să trec, fiindcă nu exista scăpare.

Pământeanul a înţeles perfect starea mea. În spatele pietăţii mele se afla ascuns un potenţial trădător al Legământului. Nu am mai stat pe gânduri şi m-am dus degrabă la Schweiz.

— Astăzi, i-am spus. Acum.

Capitolul 34

Aveam nevoie de un loc retras. Tribunalul Portului deţine o cabană pe dealurile din nord-vest, la două ore de oraşul Manneran, unde sunt găzduiţi demnitarii veniţi în vizită şi se negociază unele tratate comerciale. Ştiam că această cabană nu este folosită momentan şi am rezervat-o pentru mine pe o perioadă de trei zile. La amiază l-am luat pe Schweiz cu o maşină a Tribunalului şi am pornit la drum. La cabană erau trei servitori – un bucătar, o cameristă şi un grădinar. I-am prevenit că vor avea loc discuţii extrem de delicate, în consecinţă nu trebuie să ne deranjeze sau să ne distragă atenţia cu niciun chip. Apoi Schweiz şi cu mine ne-am închis într-o cameră.

— Ar fi cel mai bine, a spus, să nu mâncăm în această seară. De altfel, se recomandă ca trupul să fie întru totul curat.

Cabana avea o saună excelentă. Ne-am curăţat corpurile temeinic şi când am ieşit ne-am îmbrăcat cu halate de mătase largi şi comode. Ochii lui Schweiz căpătaseră lucirea sticloasă vizibilă în clipele de mare agitaţie. Mă simţeam înfricoşat şi neliniştit şi am început să mă gândesc că voi suferi cumplit în această seară. În acel moment mă priveam ca pe cineva care urma să fie operat şi ale cărui şanse de recuperare erau minime. Mă aflam într-o stare de resemnare totală: aveam disponibilitate, eram acolo, nerăbdător să fac acel pas şi să termin cât mai curând posibil.

— Ultima şansă, a spus Schweiz zâmbind larg. Încă te poţi retrage, alteţă.

— Nu.

— Înţelegi că există riscuri? Nu avem niciun fel de experienţă cu acest drog. Poate fi periculos.

— S-a-nţeles, am spus.

— S-a-nţeles, de asemenea, că te aventurezi de bunăvoie, fără nicio constrângere?

— De ce această întârziere, Schweiz? Scoate-ţi poţiunea,

i-am spus.

— Unul doreşte să se asigure că Alteţa Voastră este pe de-a întregul pregătită să înfrunte orice consecinţe.

Am replicat sarcastic:

— Poate că ar trebui să încheiem un contract aşa cum se cuvine, care să te elibereze de orice răspundere în cazul în care unul doreşte ulterior să înainteze o pretenţie pentru daune survenite personalităţii…

— Dacă Alteţa Voastră doreşte… Unul nu crede că este necesar.

— Unul n-a vorbit serios, i-am spus.

Acum eram nervos.

— E posibil să fii şi tu agitat în legătură cu asta, Schweiz? Să ai dubii?

— Facem un pas îndrăzneţ.

— Să-l facem înainte să treacă momentul. Scoate poţiunea, Schweiz. Scoate poţiunea.

— Da, a spus şi, privindu-mă insistent, a bătut din palme bucuros ca un copil. Şi a râs triumfător. Am înţeles cum mă manipulase. Acum mă rugam eu de el pentru drog. Ah, ce demon!

A scos din geanta lui de călătorie plicul cu pudră albă. Mi-a spus să aduc vin şi am comandat de la bucătărie două sticle reci de auriu manneranean. A vărsat în sticla mea jumătate din conţinutul plicului, jumătate într-a lui. Pudra s-a dizolvat aproape instantaneu: pentru un moment, a lăsat o urmă tulbure şi cenuşie, apoi a dispărut. Îmi aduc aminte că m-am uitat peste masă la Schweiz oferindu-i un zâmbet scurt; avea să mi-l descrie ca rânjetul palid şi stânjenit al unei virgine timide pe cale să-şi deschidă coapsele.

— Ar trebui să-l bem pe tot odată, a spus Schweiz şi şi-a sorbit vinul şi eu pe al meu. Apoi am stat fără să fac nimic, aşteptând ca drogul să mă lovească instant. Am simţit o uşoară ameţeală, dar mi-am dat seama că aceasta se datora vinului care începuse să-şi facă efectul în stomacul meu gol.

— Cât durează până începe? am întrebat. Schweiz a

ridicat din umeri.

— Va mai dura puţin, mi-a răspuns.

Am aşteptat în linişte. M-am chinuit să-mi forţez mintea să plutească şi s-o întâlnească pe a lui Schweiz, dar n-am simţit nimic. Sunetele din cameră s-au amplificat: scârţâitul duşumelei, bâzâitul insectelor de la fereastră, zumzetul aproape imperceptibil al lămpii electrice.

— Poţi explica, am spus răguşit, modul în care se spune că funcţionează acest drog?

Schweiz mi-a răspuns:

— Unul vă poate spune doar ceea ce i-a fost spus lui. Şi anume că puterea potenţială de a lega mintea unuia de a altuia există în noi toţi din naştere, doar că am dezvoltat în sânge o substanţă chimică inhibatoare. Cei născuţi fără acest inhibitor sunt foarte puţini şi au darul de a atinge minţile, totuşi cei mai mulţi dintre noi suntem împiedicaţi pe vecie să efectuăm această comunicare silenţioasă, doar dacă dintr-un anumit motiv producerea hormonului este sistată din proprie iniţiativă şi minţile noastre se deschid temporar. Însă, când acest lucru se întâmplă, se confundă deseori cu nebunia. Acest drog din Sumara Borthan, se spune, neutralizează inhibitorul natural din sângele nostru, cel puţin pentru scurt timp, permiţându-ne să stabilim contactul unul cu altul, cum am face-o în mod normal dacă ne-ar lipsi substanţa neutralizantă din sânge. Aşa a auzit unul.

— Am putea fi toţi supraoameni, dar suntem paralizaţi de propriile noastre glande?

Şi Schweiz, gesticulând grandios, a spus:

— Poate pentru că au existat motive solide, din punct de vedere biologic, pentru dezvoltarea acestei protecţii împotriva propriilor noastre puteri. Sau poate că nu.

A râs şi faţa i s-a înroşit. L-am întrebat dacă el chiar crede această poveste a hormonului inhibitor şi a drogului dezinhibitor şi a spus că n-are motive întemeiate ca să-şi facă o părere.

— Ai început să simţi ceva? l-am întrebat.

— Doar vinul, a spus.

Am aşteptat. Poate că nu se va întâmpla nimic, m-am gândit, sau poate că drogul întârzie să-şi facă efectul. Am aşteptat. După un timp, Schweiz a spus:

— Se pare că începe acum.

Capitolul 35

Iniţial am devenit foarte conştient de funcţionarea corpului meu: bătăile inimii, izbirea sângelui de pereţii arterelor, mişcarea fluidelor adânc în urechi, entităţile corpusculare care pluteau de-a lungul câmpului meu vizual. Am devenit enorm de receptiv la stimulii externi, curenţii de aer mângâindu-mi obrazul, un fald al halatului atingându-mi coapsa, podeaua care-mi apăsa talpa piciorului. Am auzit un zgomot neobişnuit, ca o cascadă îndepărtată. Am pierdut contactul cu mediul ambiant, căci pe măsură ce percepţiile mi se intensificau, gama lor se îngusta şi mi-am dat seama că nu sunt capabil să recunosc forma camerei, fiindcă nu mai vedeam clar, ci doar că la capătul opus al unui tunel îngust se afla Schweiz; dincolo de marginea tunelului nu era decât ceaţă. Eram înspăimântat şi mă luptam pentru a-mi limpezi mintea aşa cum ar face unul un efort conştient de a-şi alunga ameţeala provocată de ingurgitarea unei mari cantităţi de vin; dar cu cât mă luptam mai aprig pentru a reveni la percepţia normală, cu atât mai rapid accelera ritmul schimbării. Am intrat într-o stare de beţie incandescentă în care nuiele strălucitoare de lumină colorată îmi treceau pe lângă faţă şi eram sigur că am sorbit din izvorul lui Digant. Am simţit o senzaţie precipitată, de parcă aerul se mişca cu repeziciune pe lângă urechile mele. Am perceput un sunet înalt, tânguit, care la început a fost puţin sesizabil, dar care a crescut în intensitate până în punctul în care a devenit audibil şi a umplut camera, fără să fie însă dureros. Scaunul de sub mine pulsa într-o cadenţă care părea acordată la pulsul planetei noastre. Apoi, fără să simt că trecusem un hotar, am realizat că percepţiile mele fuseseră, de ceva timp, duble: eram acum conştient de o a doua bătaie a inimii, de o a doua curgere a sângelui prin vase, de un al doilea freamăt al intestinelor. Nu era totuşi o simplă dublare, căci noile ritmuri erau diferite, orchestrau intercalări simfonice complexe cu ritmurile

corpului meu, creând structuri de percuţie atât de încâlcite, încât fibrele minţii mi se topeau încercând să le urmăresc. Am început să mă legăn în ritmul acestor bătăi, să-mi plesnesc coapsele cu mâna, să pocnesc din degete; şi, privind prin tunel, l-am văzut pe Schweiz, de asemenea legănându-se, aplaudând şi pocnind, şi am priceput ale cui erau ritmurile corpului pe care le primisem. Eram interconectaţi. Abia dacă-mi deosebeam bătaia inimii de a lui Schweiz şi au existat momente când, uitându-mă peste masă la el, mi-am văzut faţa roşie şi distorsionată. Am experimentat fluidizarea realităţii, prăbuşirea zidurilor şi dispariţia constrângerilor; nu eram în stare să întreţin un sens al lui Kinnall Darival ca individ; nu gândeam în termeni de *el* şi *eu,* ci de *noi.* Nu-mi pierdusem doar identitatea, ci însuşi conceptul de sine.

Am rămas la acel nivel pentru mult timp până să încep să cred că puterea drogului dispărea. Culorile au devenit mai puţin strălucitoare, percepţia mea asupra camerei a devenit mai realistă şi puteam din nou să disting corpul şi mintea lui Schweiz de ale mele. În loc să mă simt uşurat că trecuse ce fusese mai rău, m-am simţit doar dezamăgit că nu atinsesem genul de contopire a conştiinţei pe care o promisese Schweiz.

Dar mă înşelam.

Primul val sălbatic al drogului trecuse, da, însă abia acum ajungeam la adevărata comuniune. Schweiz şi cu mine eram despărţiţi, dar totuşi împreună. Aceasta era adevărata dezvăluire-de-sine. I-am văzut sufletul desfăşurat înaintea mea ca şi cum ar fi fost întins pe o masă. Puteam merge până la masă pentru a examina acele lucruri care se aflau pe ea, luând ba o unealtă, ba un vas, ba nişte ornamente şi studiindu-le cât de îndeaproape îmi doream.

Aici plutea nedesluşit chipul mamei lui Schweiz. Aici era un sân umflat, brăzdat de vinişoare albastre, mărginit de un sfârc enorm şi rigid. Aici se aflau patimile copilăriei. Aici amintirile de pe Pământ. Prin ochii lui Schweiz am văzut-o pe mama lumilor, mutilată şi înlănţuită, desfigurată

şi murdară. Frumuseţea licărea prin urâţenie. Acesta era locul naşterii sale, oraşul ăsta răvăşit; acestea erau şosele vechi de zece mii de ani; acestea erau ruinele templelor antice. Aici era nodul primei iubiri. Aici, dezamăgiri şi părăsiri. Trădări aici, confidenţe împărtăşite dincolo. Creştere şi schimbare. Degradare şi disperare. Călătorii. Eşecuri. Seducţii. Confesiuni. Am văzut sorii a o sută de planete.

Şi am traversat păturile sufletului lui Schweiz, inspectând straturile granuloase ale lăcomiei şi bolovanii de înşelăciune, pungile uleioase de maliţiozitate, lutul putred al oportunismului. Iată sinele întrupat; iată un om care a trăit în întregime numai pentru el.

Nu m-a şocat însă obscuritatea lui Schweiz.

Am văzut mai departe de acele lucruri. Am văzut chinul şi setea pentru divin a omului, pe Schweiz singur pe o câmpie selenară cu picioarele crăcănate pe un scut de piatră neagră sub un cer violet, întinzându-se în sus, strângând mâinile, neprinzând nimic. O fi el şiret şi oportunist, da, dar şi vulnerabil, pasional, onest la adăpostul giumbuşlucurilor. Nu-l puteam judeca cu asprime. El era eu. Eu eram el. Valul de sine ne înghiţea pe amândoi. Dacă era să-l descurajez pe Schweiz, trebuia să-l descurajez şi pe Kinnall Darival. Sufletul meu era inundat de afecţiune pentru el.

L-am simţit şi pe el sondându-mă. N-am ridicat nicio barieră în jurul sufletului meu când a venit să-l exploreze. Şi prin ochii lui am văzut ceea ce vedea el în mine. Frica de tatăl meu. Veneraţia faţă de fratele meu. Dragostea mea pentru Halum. Fuga mea în Glin. Alegerea lui Loimel. Defectele şi virtuţile mele mărunte. Totul, Schweiz. Uită-te. Uită-te. Uită-te. Şi s-a întors totul oglindit prin sufletul lui, dar nu mi s-a părut dureros să observ. Iubirea celorlalţi începe cu iubirea sinelui, m-am gândit deodată.

În acea clipă, Legământul a căzut şi s-a sfărâmat înăuntrul meu.

Treptat, Schweiz şi cu mine ne-am îndepărtat, cu toate că am rămas conectaţi încă ceva vreme, forţa legăturii

continuând să se micşoreze. Când s-a destrămat într-un final, am simţit o rezonanţă tremurătoare, de parcă se rupsese o sfoară încordată. Am aşteptat în tăcere. Ţineam ochii închişi. Simţeam greaţă în străfundul stomacului şi eram mai conştient ca niciodată de abisul care ne ţine pe fiecare dintre noi singuri pentru vecie. După o lungă perioadă de timp, m-am uitat la Schweiz de-a curmezişul camerei.

Se uita la mine şi mă aştepta. Avea privirea demonică, rânjetul sălbatic, ochii îi străluceau, doar că acum îmi părea mai puţin o înfăţişare a nebuniei decât o reflexie a bucuriei interioare. Părea mai tânăr acum. Faţa îi era încă îmbujorată.

— Te iubesc, a şoptit.

Cuvintele neaşteptate m-au lovit în moalele capului. Mi-am acoperit faţa cu mâinile, cu palmele întinse, pentru a mă apăra.

— Ce te supără atât de tare? m-a întrebat. Gramatica mea sau înţelesul?

— Ambele.

— Să fie atât de oribil să spui *te iubesc?*

— Unul niciodată nu a… unul nu ştie cum să…

— Să reacţionezi? Să răspunzi? a râs Schweiz. Nu mă refer că te iubesc într-un sens fizic. De parcă e atât de respingător. Dar nu. Cred ceea ce spun, Kinnall. Am fost în mintea ta şi mi-a plăcut ceea ce am văzut acolo. Eu te iubesc.

— Vorbeşti cu „eu”, i-am adus aminte.

— De ce nu? Trebuie să-mi neg sinele chiar şi acum? Haide, eliberează-te, Kinnall! Ştiu că vrei. Consideri că ceea ce tocmai ţi-am spus este obscen?

— Sunt atât de stranii cuvintele astea!

— Pe planeta mea aceste cuvinte sunt de o stranietate sacră, a spus Schweiz. Şi aici sunt obscene. Să nu-ţi fie permis niciodată să spui „Te iubesc”, nu? O întreagă planetă privându-se de această mică plăcere. O, nu, Kinnall, nu, nu, nu!

— Te rog, am spus abia perceptibil. Unul încă nu s-a

obişnuit în totalitate cu efectele drogului. Când strigi la unul aşa…

Dar nu dorea să se potolească.

— Şi tu ai fost în mintea mea, a spus. Ce ai găsit acolo? Am fost atât de respingător? Descarcă-ţi sufletul, Kinnall. Nu mai ai secrete faţă de mine. Adevărul. Adevărul!

— Să ştii că unul te-a găsit mai demn de admiraţie decât se aştepta.

Schweiz a chicotit.

— Şi eu la fel! De ce ne mai temem unul de celălalt, Kinnall? Ţi-am spus: te iubesc! Am stabilit un contact. Am văzut că există zone de năzuinţă. Acum trebuie să ne schimbăm, Kinnall. Tu mai mult decât mine, pentru că ai un drum mai lung de parcurs. Haide. Vino. Dă-i glas inimii. Spune-o.

— Unul nu poate.

— Spune „eu”.

— Cât de dificil este!

— Spune-o. Nu ca o obscenitate. Spune-o de parcă te iubeşti pe tine.

— Te rog!

— Spune-o!

— Eu, i-am spus.

— A fost atât de groaznic? Hai, vino! Spune-mi ce simţi pentru mine. Adevărul. Din cele mai profunde niveluri.

— Un sentiment de căldură… de afecţiune, de încredere…

— De dragoste?

— De dragoste, da, am recunoscut.

— Atunci spune-o.

— Dragoste.

— Nu asta e ceea ce vreau să spui.

— Dar ce anume?

— Ceva ce n-a fost spus pe această planetă timp de două mii de ani, Kinnall. Hai, spune-o. Te…

— Te…

— Te iubesc.

— Te iubesc.

— Eu te iubesc.

— Eu… te… iubesc.

— E un început, spuse Schweiz. Transpiraţia ne curgea pe feţe. Începem prin a recunoaşte că putem iubi. Începem prin a recunoaşte că avem sine *capabil* de a iubi. Apoi începem să iubim. Da? Începem să iubim.

Capitolul 36

Mai târziu i-am spus:

— Ai obţinut de la drog ceea ce căutai, Schweiz?

— Parţial.

— De ce parţial?

— Îl căutam pe Dumnezeu, şi nu l-am prea găsit, dar mi-am făcut o idee mai bună despre unde să-l caut. Dar am aflat cum să nu mai fiu singur. Cum să-mi deschid complet mintea cuiva. Acesta este primul pas pe drumul pe care vreau să merg.

— Unul se bucură pentru tine.

— Trebuie să-mi vorbeşti încă în limbajul ăsta la persoana a treia?

— Nu mă pot abţine, am spus. Eram teribil de obosit, începusem să mă tem din nou de Schweiz. Dragostea pe care i-o purtam era încă acolo, dar suspiciunea se înfiripa iar. Mă folosea? Obţinea vreo plăcere murdară din expunerea noastră reciprocă? Mă împinsese să devin un dezvăluitor-de-sine. Insistenţa lui de a-i vorbi cu „eu” şi „pe mine” era un zălog al eliberării mele, era ceva frumos şi pur, aşa cum susţinea, sau era doar o delectare în mizerie? Eram recent iniţiat în toate astea. Nu puteam sta liniştit în timp ce un bărbat îmi spunea „Eu te iubesc”.

— Exersează, mi-a spus Schweiz. Eu. Eu. Eu. Eu.

— Încetează. Te rog!

— E într-atât de dureros?

— Este nou şi ciudat pentru mine. Eu am nevoie – uite, vezi? –, am nevoie să mă obişnuiesc treptat.

— În ritmul tău, atunci. Nu te grăbi din pricina mea. Dar nu te opri niciodată.

— Unul va încerca. Eu voi încerca, am spus.

— Bine. A făcut o pauză, apoi a zis: Ai mai încerca vreodată drogul?

— Cu tine?

— Nu cred că mai e nevoie să facem asta. Mă refeream la cineva cum ar fi sora ta liant. Dacă ţi-aş mai oferi, l-ai

folosi cu ea?

— Nu ştiu.

— Îţi este frică de drog acum?

Am clătinat din cap.

— Nu-mi este uşor să răspund. Am nevoie de timp să reflectez la această experienţă. Timp în care să mă gândesc la tot, înainte să mă pot implica din nou.

— A fost o experienţă plăcută şi pentru tine. Ai văzut că doar bine decurge din ea.

— Se poate. Se poate.

— Fără niciun dubiu!

Fervoarea lui era molipsitoare. Zelul lui mă ispitea din nou.

— Dacă ar mai fi disponibil, aş lua în considerare să încerc din nou, am spus precaut. Poate cu Halum.

— Bine!

— Nu imediat. În timp. Două, trei, patru cicluri lunare de acum încolo.

— Va trebui să fie mai târziu de atât.

— De ce?

— Acesta era întregul meu stoc de drog, cel pe care l-am folosit în această seară. Nu mai am.

— Dar ai mai putea face rost?

— O, da. Cu siguranţă.

— De unde?

— Din Sumara Borthan, a spus.

Capitolul 37

Când unul este abia iniţiat în căile plăcerii, nu e de mirare că satisfacţia iniţială e urmată de vinovăţie şi de remuşcări. Aşa mi s-a întâmplat mie. M-am trezit în zori după un somn chinuit, fiind atât de ruşinat încât m-am rugat să mă înghită pământul. Ce făcusem? De ce îi permisesem lui Schweiz să mă convingă să fac ceva atât de murdar? Dezvăluire-de-sine! Dezvăluire-de-sine! Stătusem cu el noaptea întreagă, spunând „eu” şi „mă” şi „mă” şi „eu”, şi mă felicitasem pentru proaspăta mea eliberare din mâna sufocantă a convenţiei. Aburii dimineţii îmi transmiteau o stare de incertitudine. Puteam cu adevărat să mă fi deschis în asemenea mod? Da, aşa trebuie să fi fost, căci purtam în mine trecutul lui Schweiz la care nu avusesem acces înainte. Iar amintirile mele îi aparţineau acum şi lui. M-am rugat să găsesc o cale de a anula ceea ce făcusem. Am simţit că pierdusem ceva din mine prin renunţarea la izolare. Un dezvăluitor-de-sine nu e văzut bine printre noi şi cei care se expun obţin doar o plăcere dezgustătoare, un extaz tainic. Am încercat să mă conving că nu făcusem deloc aşa ceva, ci că pornisem mai degrabă într-o căutare spirituală. Şi totuşi, simpla formulare a acestor cuvinte mi s-a părut inexactă, ipocrită, mască fragilă a unor motive josnice. Şi m-am ruşinat de mine, de fiii mei, de tatăl meu regal şi de strămoşii lui regali. Cred că „Te iubesc”-ul lui Schweiz a fost cel care m-a aruncat în abisul disperării mai mult decât orice alt eveniment al serii, căci vechiul meu sine vedea acele cuvinte de două ori mai obscene, în timp ce noul meu sine, care se chinuia să iasă la suprafaţă, insista că pământeanul n-a avut în gând nimic ruşinos când a spus „eu” şi „iubesc”. Dar mi-am respins propriul argument şi m-am lăsat copleşit de vinovăţie. Atât de mare să fie transformarea mea încât să schimb dezmierdări cu alt bărbat, un negustor pământean, un lunatic? Cum se putea să-i fi dăruit sufletul meu? Ce statut aveam acum, că eram atât de vulnerabil în faţa lui?

Pentru un moment, am luat în considerare uciderea lui Schweiz ca o cale de a-mi recupera intimitatea. M-am dus în camera în care dormea şi, văzându-i chipul luminat de un zâmbet, în acea clipă mi-a fost imposibil să îl urăsc.

Mi-am petrecut acea zi în mare parte singur. M-am plimbat prin pădure şi m-am îmbăiat într-un iaz răcoros; apoi am îngenuncheat în faţa unui spin-de-foc şi m-am prefăcut că era un duhovnic şi m-am confesat cu şoapte timide; după aceea am mers printr-o pădure de arbuşti spinoşi şi m-am întors la cabană cu hainele murdare şi pline de ghimpi. Schweiz m-a întrebat dacă sunt bine. I-am spus că totul este în regulă. Am vorbit puţin în acea seară, stând chircit într-un hamac. Pământeanul, mai guraliv ca niciodată, un torent de cuvinte vioaie, s-a lansat în detalierea unui măreţ plan referitor la organizarea unei expediţii către Sumara Borthan, pentru a aduce de acolo saci întregi de drog, destul cât să transforme toate sufletele din Manneran. Am ascultat fără să comentez, căci totul devenise ireal pentru mine şi acel plan nu părea să fie mai straniu decât orice altceva.

Am sperat ca durerea din sufletul meu să cedeze odată ce mă întorceam în Manneran şi-mi reluam activitatea. Dar nu a fost aşa. Am intrat în casă şi Halum era acolo cu Loimel, verişoarele făcând schimb de haine între ele, şi la vederea lor aproape că m-am întors şi am fugit. Mi-au oferit zâmbete calde, feminine, zâmbete secrete, dovadă a alianţei pe care au creat-o între ele întreaga viaţă, şi în disperare m-am uitat de la soţia mea la sora mea liant, de la o verişoară la alta, primind în piept frumuseţea lor reflectată ca o sabie cu tăiş dublu. Ce zâmbete! Ce priviri care păreau să ştie totul! Nu aveau nevoie de niciun drog pentru a scoate adevărul din mine.

— Unde ai fost, Kinnall?

— La o vilă din pădure, pentru a mă juca de-a dezvăluirea sufletului cu pământeanul.

— Şi i-ai arătat sufletul?

— A, da, şi el pe al lui.

— Şi apoi?

— *Apoi am vorbit despre iubire.* Te iubesc, *a spus el, şi unul a răspuns:* Te iubesc.

— *Ce copil obraznic eşti!*

— *Da, da. Unde se poate ascunde unul de ruşinea lui?*

Acest dialog tăcut s-a învârtit în mintea mea într-o secundă, în timp ce mă îndreptam spre locul în care stăteau, lângă fântâna din mijlocul curţii. Le-am îmbrăţişat formal pe Loimel şi pe sora-liant, dar m-am simţit atât de vinovat încât am evitat să le privesc în ochi. La fel m-am simţit şi la Tribunal. Am interpretat privirile subalternilor ca acuzatoare. „Uitaţi-l pe Kinnall Darival, cel care ne-a dezvăluit toate tainele lui Schweiz Pământeanul. Uitaţi-vă la dezvăluitorul-de-sine Sallan furişându-se printre noi. Cum îşi poate suporta propria duhoare?” Am evitat pe toată lumea şi mi-am făcut treaba de mântuială. Un document despre câteva tranzacţii de-ale lui Schweiz a ajuns pe biroul meu. Gândul de a-l mai vedea vreodată pe pământean mă îngrozea. Nu-mi era deloc greu să-i revoc permisul de rezidenţă în Manneran, folosind autoritatea Înaltului Justiţiar; o modalitate odioasă de a răsplăti încrederea pe care mi-o arătase, dar aproape am făcut-o şi m-a oprit doar o ruşine chiar mai mare decât cea pe care o simţeam deja.

În a treia zi de la întoarcerea mea, când şi copiii mei au început să se întrebe ce se întâmplă cu mine, m-am dus la Capela de Piatră pentru a obţine alinare din partea confesorului Jidd.

Era o zi umedă şi caldă. Cerul acoperit de nori părea să atârne în falduri buclate deasupra Manneranului şi totul era acoperit cu perle de rouă strălucitoare. În ziua aceea, lumina soarelui avea o culoare ciudată, aproape albă, şi străvechile blocuri de piatră neagră ale clădirii sacre ofereau reflexii orbitoare, de parcă fuseseră mărginite de prisme; însă imediat ce am intrat în capelă am simţit presiunea exercitată de locul acela. Camera lui Jidd se afla în absidă, în spatele marelui altar. Mă aştepta gata înveşmântat; făcusem rezervarea cu câteva ore înainte. Contractul era pregătit. Am semnat şi i-am plătit onorariul.

Jidd nu era cu nimic mai plăcut decât oricare altul din breasla lui, dar momentan aproape că mă încânta urâţenia lui: avea nas proeminent, buze subţiri, pleoape căzute şi urechi mari. Dar de ce să ridiculizez faţa omului? Şi-ar fi ales alta dacă ar fi fost întrebat. Oricum, aveam o atitudine prietenoasă faţă de el, întrucât speram să mă vindece. Tămăduitorii erau oameni sfinţi. „Dă-mi ceea ce am nevoie, Jidd, şi îţi voi binecuvânta urâţenia!”

— Sub protecţia cărui zeu îţi vei face mărturisirea? m-a întrebat.

— A zeului iertării.

A atins un buton. Lumânările obişnuite erau prea banale pentru Jidd. Lumina gălbuie a iertării a ţâşnit dintr-o lampă cu gaz şi a inundat încăperea. Jidd mi-a îndreptat atenţia către oglindă, spunându-mi să-mi studiez chipul. M-a surprins privirea străinului care s-a uitat la mine. Picături de sudoare îmi umezeau rădăcinile bărbii. „Eu te iubesc”, i-am spus încet feţei străine din oglindă. Iubirea celorlalţi începe cu iubirea sinelui. Capela mă apăsa; eram înspăimântat de gândul că blocul de piatră desprins din tavan va cădea peste mine şi mă va strivi. Jidd a rostit apoi formulele preliminare, însă iubirea a răzbit printre ele. Mi-a poruncit să-mi deschid sufletul în faţa lui.

M-am bâlbâit; m-am înecat; m-am sufocat. M-am prosternat şi mi-am sprijinit capul pe podeaua rece. Jidd m-a atins pe umăr şi a murmurat formule de alinare până când criza s-a potolit. Am început ritul a doua oară. De această dată am trecut mai lin prin preliminarii şi când mi-a cerut să vorbesc am spus, de parcă rosteam replici scrise pentru mine de altcineva:

— Zilele trecute, unul s-a dus cu cineva într-un loc tainic şi am împărţit un anumit drog din Sumara Borthan care dezleagă sufletul. Ne-am angrenat în dezvăluire-de-sine împreună şi acum unul simte remuşcări pentru păcatul său şi ar dori să fie iertat pentru el.

Jidd a rămas fără cuvinte. Nu e atât de simplu să uimeşti un confesor. Reacţia sa aproape că mi-a străpuns dorinţa de a mărturisi; dar Jidd, ca un bun profesionist, şi-a

recăpătat controlul şi, vorbindu-mi cu blândeţe, m-a încurajat să continui până în momentele în care rigiditatea fălcilor mi-a dispărut şi am recunoscut totul. Discuţiile pe care le-am avut cu Schweiz despre drog. (Nu i-am menţionat numele. Deşi aveam încredere că Jidd va păstra secretul confesiunii, n-am văzut niciun beneficiu spiritual pentru mine în dezvăluirea faţă de oricine a numelui celui cu care eram părtaş la păcat.) Luarea drogului la vilă. Senzaţiile avute pe măsură ce drogul îşi făcea efectul. Explorarea sufletului lui Schweiz. Pătrunderea lui în al meu. Stârnirea unei afecţiuni profunde în timpul apropierii spiritelor noastre. Sentimentul de alienare faţă de Legământ avut sub influenţa drogului. Convingerea neaşteptată că negarea-de-sine pe care o practicăm este o eroare culturală catastrofală. Conştientizarea intuitivă că ar trebui de fapt să negăm solitudinea, să căutăm să micşorăm distanţa dintre noi şi alţii mai degrabă decât să glorificăm izolarea. Am mărturisit şi că am folosit acest drog în speranţa că voi putea, în cele din urmă, să ajung la sufletul Halumei; nu a fost o noutate pentru Jidd destăinuirea dorinţei pentru sora mea liant. Am vorbit apoi despre zbuciumul pe care l-am experimentat de când am ieşit din transa indusă de drog; despre vinovăţie, ruşine şi îndoială. La final am rămas fără cuvinte. Se aflau înaintea mea, ca un glob palid strălucind în obscuritate, circumstanţele fărădelegilor mele, tangibile şi expuse, simţindu-mă deja mai curat după dezvăluirea lor. Eram dornic să revin la Legământ. Voiam să fiu curăţat de rătăcirea mea de dezvăluire a sinelui. Voiam să fac penitenţă şi apoi să-mi reiau viaţa onestă. Eram nerăbdător să fiu tămăduit, imploram pentru mântuirea şi reintegrarea mea în comunitate. Dar nu puteam simţi prezenţa zeului. Uitându-mă în oglindă, am văzut doar faţa mea pământie şi barba răvăşită. Când Jidd a început să recite formulele pentru dezlegarea păcatelor am simţit că sunt lipsite de relevanţă şi nu mă înalţă spiritual. Eram rupt de orice fel de credinţă. Ironia acestui fapt m-a smintit: Schweiz, invidiindu-mă pentru convingerile mele,

căutând să înţeleagă misterul supunerii în faţa supranaturalului prin intermediul drogului, m-a privat de accesul la zei. Stăteam îngenuncheat pe podeaua de piatră, rostind fraze goale de conţinut în timp ce-mi doream ca Jidd şi cu mine să fi luat drogul împreună, pentru a putea avea o comuniune reală. Şi am ştiut că eram pierdut.

— Pacea zeilor să fie cu tine acum, mi-a spus Jidd.

— Pacea zeilor este asupra unuia.

— Nu mai căuta sprijin fals, ci păstrează-te pentru tine, căci alte căi duc doar la ruşine şi la depravare.

— Unul nu va căuta alte căi.

— Ai soră-liant şi frate-liant, ai un confesor şi mila zeilor. N-ai nevoie de mai mult.

— Unul n-are nevoie de mai mult.

— Mergi în pace!

Am plecat, dar nu în pacea lui, căci confesiunea fusese ca de plumb, superficială şi neînsemnată. Jidd nu mă reconciliase cu Legământul, ci demonstrase doar gradul meu de despărţire de el. Nepăsător faţă de mărturisirile făcute, am ieşit din Capela de Piatră oarecum curăţat de orice vină. Nu mă mai căiam pentru dezvăluirea-de-sine. Inversiunea scopului meu de a merge la Jidd a fost poate un efect secundar al confesiunii, dar n-am încercat să-l analizez în profunzime. Mă simţeam mulţumit că eram eu însumi şi că aveam aceste gânduri. Transformarea mea era desăvârşită în acel moment. Schweiz îmi luase credinţa, totuşi îmi oferise alta în locul ei.

Capitolul 38

În acea după-amiază mi-a fost adus la cunoştinţă un caz referitor la un vas din Threish şi la declaraţiile false ce însoţeau încărcătura şi m-am dus la debarcader să verific. Acolo l-am întâlnit din întâmplare pe Schweiz. De când mă despărţisem de el, cu câteva zile în urmă, îmi fusese teamă să-l mai văd; am considerat că este insuportabil să mă uit în ochii acestui om care mi-a văzut sinele în întregimea lui. Doar distanţându-mă de el aş fi reuşit să mă conving că n-am făcut de fapt ceea ce făcusem. Dar apoi l-am văzut pe chei. Ţinea într-o mână un teanc stufos de facturi şi o agita furios pe cealaltă în faţa unui negustor cu ochii înlăcrimaţi, îmbrăcat în portul Glinului. Spre surprinderea mea, n-am simţit deloc stânjeneala pe care o anticipasem, ci doar cordialitate şi plăcere. M-am dus la el şi ne-am bătut reciproc pe umeri.

— Arăţi mai vesel acum, a spus.

— Mult mai vesel.

— Stai să termin cu ticălosul ăsta. Mergem să bem o sticlă de auriu, da?

— Bineînţeles.

O oră mai târziu, când stăteam împreună într-o tavernă din port, am spus:

— Cât de curând putem pleca către Sumara Borthan?

Capitolul 39

Drumul către continentul sudic a fost dirijat ca prin vis. N-am pus niciodată la îndoială dacă era înţelept s-o iau pe acest drum şi nici nu m-am întrebat de ce era necesar să merg şi eu în loc să-l las pe Schweiz să călătorească singur sau să trimit un mercenar să procure drogul pentru noi. Pur şi simplu m-am apucat de aranjamentele voiajului nostru.

Între Velada Borthan şi Sumara Borthan nu există nicio rută comercială regulată. Cei care vor să se deplaseze spre continentul de sud trebuie să închirieze un vas. Ceea ce am şi făcut, prin intermediul Înaltului Tribunal, folosind mijlocitori şi semnatari fictivi. N-am ales un vapor manneranean, pentru că nu doream să fiu recunoscut în timpul călătoriei, ci o navă a provinciei vestice Velis care fusese imobilizată în Portul Manneran de aproape un an din cauza unui proces. Se pare că exista o dispută referitoare la titlul de proprietate al ambarcaţiunii ce se îndrepta spre portul de origine, iar puhoiul de hotărâri judecătoreşti şi de recursuri a făcut imposibilă părăsirea Manneranului după ultimul ei voiaj. Căpitanul şi echipajul erau supăraţi din cauza inactivităţii silite şi înaintaseră deja o reclamaţie la Tribunal; dar Înaltul Justiţiar n-avea jurisdicţie peste un proces care se desfăşura în tribunalele din Velis şi astfel am fost nevoiţi să împiedicăm plecarea vasului până când primeam veşti din Velis că disputa asupra titlului fusese clarificată. Ştiind toate acestea, am emis un decret în numele Înaltului Justiţiar care permitea vasului ghinionist să accepte cereri de navlosire între puncte „dintre Râul Woyn şi ţărmul estic al Golfului Sumar”. Asta era de obicei interpretat ca orice punct aflat de-a lungul coastei provinciei Manneran, dar eu specificasem şi că echipajul putea oferi servicii pentru călătorii către coasta nordică a Sumara Borthanului. Fără îndoială că această clauză l-a nedumerit pe săracul om şi trebuie să-l fi nedumerit şi mai tare când, câteva zile mai

târziu, a fost contactat de agenţii mei şi i s-a solicitat să facă un drum exact în acel loc.

Nici Loimelei, nici Halumei, nici lui Noim şi nimănui altcuiva nu-i spusesem destinaţia. Am menţionat numai că Tribunalul îmi cerea să plec în afara graniţelor pentru o scurtă vreme. La birou am fost şi mai zgârcit în detalii, solicitându-mi o învoire, aprobându-mi-o imediat şi informându-l pe Înaltul Justiţiar, în ultima clipă, că nu voi fi disponibil în viitorul imediat.

Pentru a evita complicaţiile cu funcţionarii vamali, printre altele, am ales ca port de plecare oraşul Hilminor, din sud-vestul Manneranului, în Golful Sumar. E o aşezare de dimensiune medie, ce depinde în principal de meşteşugul pescuitului, dar care serveşte şi ca escală pentru vasele ce călătoresc între oraşul Manneran şi provinciile de vest. Am pus la cale să ne întâlnim în Hilminor cu căpitanul pe care l-am angajat; el a plecat spre oraş pe mare, în timp eu şi Schweiz ne-am deplasat până acolo cu maşina.

A fost un drum de două zile via şoseaua de coastă, printr-o provincie tot mai luxuriantă, tot mai tropicală pe măsură ce ne apropiam de Golful Sumar. Schweiz era într-o dispoziţie foarte bună şi eu la fel. Vorbeam între noi folosind numai persoana întâi; pentru el nu era mare lucru, evident, dar eu mă simţeam ca un băieţel neascultător care se furişează pentru a şopti „eu” şi „mă” în urechea unui tovarăş de joacă. Ne-am dat cu părerea despre ce cantitate de drog vom putea obţine şi ce-am face cu ea. Nu se mai punea doar problema procurării unei mici cantităţi pe care s-o folosesc cu Halum: discutam acum despre a-i converti pe toţi şi a înfăptui o eliberare în masă a compatrioţilor mei reprimaţi. Această abordare s-a strecurat treptat, aproape pe nesimţite, în planurile noastre şi a devenit cu repeziciune dominantă.

Am ajuns în Hilminor într-o zi atât de fierbinte, încât cerul părea că începe să fiarbă. Un dom lucitor de căldură acoperea totul, iar Golful Sumar, care se întindea înaintea noastră, era acoperit de o peliculă aurie de lumină

insuportabilă. Hilminor este încadrat de un lanţ de dealuri joase, foarte împădurite pe partea dinspre mare şi deşertice pe partea continentală; şoseaua şerpuia printre ele şi la un moment dat am oprit pentru a-i arăta lui Schweiz copacii-de-carne care acopereau povârnişurile uscate din interiorul regiunii. Erau grupaţi într-un singur loc, câte zece copaci. Pentru a ajunge la ei, am păşit printre tufe uscate ca iasca. Erau de două ori cât înălţimea unui om, cu membre contorsionate şi scoarţă palidă şi groasă, poroasă la atingere precum carnea femeilor foarte bătrâne. Copacii erau plini de cicatrice de la scurgerea repetată a sevei, făcându-i să arate şi mai respingător.

— Putem să gustăm seva? a întrebat Schweiz.

Nu aveam instrumentele necesare pentru a da cep, dar chiar în acel moment a apărut o fată de aproximativ zece ani, pe jumătate dezbrăcată, cu pielea tăbăcită, care avea la ea un sfredel şi un borcan. În mod evident, fusese trimisă de familia ei să strângă sevă de copac-de-carne. Se uita la noi pieziş. Am scos o monedă şi am spus:

— Unul i-ar arăta însoţitorului său gustul copacului-de-carne.

Fără a sta pe gânduri, şi-a înfipt, cu o forţă surprinzătoare, sfredelul în cel mai apropiat copac, l-a învârtit, l-a retras şi a aşteptat ca jetul de lichid gros şi limpede să se scurgă în borcan, pe care i l-a întins lui Schweiz cu un aer ursuz. Pământeanul a mirosit seva, a gustat-o prudent, apoi a luat o înghiţitură şi a întrebat încântat:

— De ce nu se vinde chestia asta în tot Velada Borthanul?

— Tot stocul provine dintr-o mică zonă situată de-a lungul golfului, i-am spus. Cea mai mare cantitate de sevă e consumată local şi o mare parte se expediază în Threish, unde există aproape o dependenţă faţă de ea. Aşa că nu mai rămâne prea mult şi pentru restul continentului. O poţi cumpăra în Manneran, evident, dar trebuie să ştii unde să cauţi.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac, Kinnall? Mi-ar plăcea să

pun bazele unei plantaţii de copaci-de-carne şi să îmbuteliez destulă sevă încât să ne ajungă nu doar pentru comercializarea în Velada Borthan, ci şi pentru export. Eu…

— *Diavol!* a strigat fetiţa, adăugând ceva de neînţeles în dialectul de pe coastă şi smulgându-i din mână borcanul. A fugit nebuneşte, cu genunchii sus, coatele în afară, de câteva ori uitându-se înapoi pentru a face un semn, o împunsătură cu degetul, ca dispreţ şi sfidare faţă de noi. Schweiz, uluit, a clătinat din cap.

— E nebună? a întrebat.

— Ai folosit persoana întâi de trei ori, i-am spus. A fost imprudent.

— Vorbind cu tine, am căpătat moravuri proaste. Dar poate fi un lucru chiar atât de imoral?

— Mai imoral decât îţi poţi imagina. Acea fată este probabil în drum spre fraţii ei pentru a le povesti despre întâlnirea cu bătrânul indecent care i-a spus obscenităţi pe coasta dealului. Hai să mergem în oraş înainte să fim linşaţi.

— Bătrân indecent, a murmurat Schweiz. Eu!

L-am împins în maşină şi ne-am grăbit spre Portul Hilminor.

Capitolul 40

Am găsit vasul ancorat şi am urcat la bord. Era o ambarcaţiune mică, cu elice dublă, vele auxiliare şi carenă vopsită în albastru şi auriu. Ne-am înfăţişat căpitanului – Khrisch îi era numele – şi el ne-a întâmpinat binevoitor, folosind numele fictive pe care ni le-am însuşit. Spre seară am pornit în larg. Pe durata călătoriei, căpitanul Khrisch nu ne-a întrebat niciodată despre intenţiile noastre şi nici vreunul din cei zece membri ai echipajului. Cu siguranţă erau teribil de curioşi de ce ar dori cineva să meargă în Sumara Borthan, dar erau atât de recunoscători c-au ieşit din custodie chiar şi pentru această scurtă croazieră, încât aveau grijă să nu-şi deranjeze angajatorii cu indiscreţia lor.

Coasta Velada Borthanului a rămas în urma mea şi înainte se zărea doar întinderea imensă a Strâmtorii Sumar. Nu se putea vedea deloc uscatul, nici în spatele nostru, nici înainte. Asta mă înfiora. În scurta mea carieră de marinar glinean nu fusesem niciodată departe de coastă şi în momentele furtunoase m-am potolit cu amăgirea liniştitoare că aş fi putut oricând înota până la mal în cazul unui naufragiu. Aici însă, universul părea să fie constituit în întregime din apă. Pe măsură ce se apropia seara, un crepuscul gri-albăstrui s-a aşezat asupra noastră, îmbinând perfect cerul cu marea, iar pentru mine a devenit şi mai rău: acum nu mai era decât mica noastră navă ce plutea fără direcţie, fragilă şi vulnerabilă, într-un vid fără dimensiuni, o anti-lume strălucitoare în care toate locurile se topeau într-un punct inexistent. Nu mă aşteptasem ca strâmtoarea să fie atât de lată. Pe o hartă pe care o văzusem la Tribunal cu doar câteva zile în urmă, păruse să fie mai subţire decât degetul meu mic. Am crezut că vom zări ţărmul stâncos al Sumara Borthanului din primele ore ale călătoriei, dar iată-ne acum în sânul nemărginirii. M-am împleticit până la cabina mea, mi-am afundat faţa în cuşetă şi am zăcut acolo tremurând, implorându-l pe zeul călătorilor să mă protejeze. Uşor-uşor, am ajuns să mă

detest pentru această slăbiciune. Mi-am reamintit că eram fiul unui septarh, fratele unui septarh şi vărul altui septarh, că în Manneran eram un om cu autoritate, capul unei familii şi ucigaş de şoim-cu-corn. Însă toate acestea nu mă ajutau cu nimic. La ce-i foloseşte descendenţa unui om care se îneacă? Ce rost au umerii laţi, muşchii puternici şi priceperea la înot când pământul însuşi a fost înghiţit, astfel încât un înotător rămâne fără destinaţie? Tremuram. Cred că am şi plâns. M-am simţit dizolvat în acel abis gri-albăstrui. Apoi o mână m-a apucat uşor de umăr. Schweiz.

— Vasul este rezistent, mi-a şoptit. Traversarea, una scurtă. Calmează-te. Nu se va întâmpla nimic rău.

Dacă ar fi fost oricine altcineva care să mă găsească aşa, orice alt bărbat cu excepţia poate a lui Noim, l-aş fi omorât pe el sau pe mine pentru a îngropa secretul ruşinii mele.

— Dacă astfel de sentimente mă macină doar în timpul traversării Strâmtorii Sumar, cum poate unul să călătorească printre stele fără să-şi piardă minţile?

— Unul se obişnuieşte să călătorească.

— Frica… Tot acest vid.

— Vino sus. Noaptea este foarte frumoasă, a spus Schweiz cu blândeţe.

Şi nu minţise. Soarele apusese şi deasupra noastră se afla o cupolă neagră, presărată cu pietre preţioase înflăcărate. În apropierea oraşelor, unul nu poate vedea stelele prea bine din cauza luminilor şi a ceţii. Am privit gloria deplină a cerurilor în timp ce vânam în Câmpiile Pârjolite, da, dar atunci nu cunoşteam numele celor pe care le vedeam. Acum, Schweiz şi căpitanul Khrisch stăteau lângă mine pe punte şi spuneau pe rând numele stelelor şi ale constelaţiilor, luându-se la întrecere pentru a-şi etala erudiţia, fiecare turnându-mi astronomie în ureche de parcă eram un copil înspăimântat care putea fi oprit din plâns doar printr-o suită continuă de distrageri ale atenţiei. Vezi? Vezi? Vezi acolo? Am văzut. Ceata sorilor învecinaţi cu planeta noastră, patru sau cinci dintre planetele vecine din sistemul nostru şi chiar o cometă.

Ceea ce m-au învăţat mi-a rămas întipărit în minte. Aş putea păşi acum în afara colibei mele, aici, în Câmpiile Pârjolite, şi aş putea numi stelele aşa cum Schweiz şi căpitanul o făcuseră de faţă cu mine la bordul navei din Strâmtoarea Sumar. Oare câte nopţi voi mai avea, mă întreb, în care voi putea să mă uit la stele?

Dimineaţa a pus capăt fricii. Soarele strălucea, marea era liniştită şi nu-mi mai păsa că pământul dispăruse la orizont. Alunecam spre Sumara Borthan aproape pe nesimţite; trebuia să mă uit atent la suprafaţa mării pentru a-mi aminti că eram în mişcare. O zi, o noapte, o zi, o noapte, o zi şi apoi orizontului i-a încolţit o crustă verde, acolo aflându-se Sumara Borthan. Îmi oferea un punct fix, doar că noi eram punctul fix şi Sumara Borthan venea spre el. Continentul sudic aluneca în mod constant către noi până când într-un final am văzut o bordură de stâncă dezgolită, galben-verzuie, întinzându-se de la est la vest, şi deasupra acestei faleze se înălţa un înveliş des de vegetaţie, copaci semeţi legaţi unii între alţii de liane masive pentru a forma o boltă închisă, arbuşti butucănoşi înghesuindu-se în întunecimea de dedesubt, totul tăiat pe o parte ca pentru a ne arăta liziera junglei în secţiune transversală. Am simţit nu frică, ci uimire la vederea acelei jungle. Ştiam că niciunul dintre acei copaci şi niciuna dintre acele plante nu creşteau în Velada Borthan; bestiile şi insectele din acel loc nu semănau cu acelea de pe continentul unde m-am născut; ceea ce se afla înaintea noastră era străin şi probabil ostil, o lume necunoscută aşteptând primul nostru pas. Într-o învălmăşeală de imagini închipuite am căzut în fântâna timpului şi m-am văzut ca un explorator desluşind misterele unei planete nou-găsite. Bolovanii monumentali, copaci zvelţi cu coroane înalte, lianele şerpuitoare, toate erau creaţiile unui pur mister fundamental izvorât direct din pântecele evoluţiei, pe care eram pe cale să-l înţeleg. Am crezut că jungla întunecată era o poartă care ducea spre ceva straniu şi teribil. Cu toate astea, nu eram atât de speriat cât stârnit, profund mişcat de vederea acelor stânci

lucioase şi a acelor poteci răsucite. Aşa era lumea înainte de venirea omului. Aşa arăta când încă nu existau case ale zeilor, confesori, Tribunal al Portului: doar potecile tăcute şi înfrunzite, râurile învolburate erodând văile, iazurile nesondate, frunzele lungi şi grele sclipind în miasmele junglei şi bestiile preistorice niciodată vânate zbătându-se în noroi, fluturatul neînfricat al creaturilor înaripate, platourile buruienoase şi filoanele de metale preţioase, o împărăţie neîntinată şi deasupra a tot dormitând prezenţa zeilor, a zeului, a zeului ce aştepta vremea adoratorilor. Zeii singuratici care încă nu ştiau că sunt divini. Zeul singuratic.

Bineînţeles că realitatea era mult mai puţin romantică. Era un loc în care stâncile se cufundau până la nivelul mării şi se deschideau într-un port în formă de semilună, iar acolo exista o aşezare sărăcăcioasă, cocioabele câtorva zeci de sumarani care se stabiliseră acolo pentru a le fi de folos navelor care veneau ocazional de pe continentul de nord. Eu crezusem că toţi locuitorii trăiau undeva în interiorul continentului, membri de trib despuiaţi cu tabăra la poalele piscului vulcanic Vashnir, şi că Schweiz şi cu mine va trebui să ne croim drum cu săbiile prin imensitatea apocaliptică a acestui tărâm misterios, dezorientaţi şi nesiguri, înainte de a găsi ceea ce trecea drept civilizaţie aici şi a stabili primul contact cu oricine ar fi putut să ne vândă lucrul pentru care veniserăm. În loc de asta, căpitanul Khrisch şi-a apropiat cu abilitate vasul de ţărm şi a acostat lângă un debarcader vechi. Când am coborât, o mică delegaţie de sumarani a ieşit în întâmpinarea noastră.

Ţi-am spus deja despre închipuirea mea cu pământeni groteşti cu colţi. La fel, instinctiv, m-am aşteptat ca şi aceşti oameni de pe continentul de sud să arate într-un fel neobişnuit. Ştiam că era iraţional; aveau totuşi aceeaşi origine cu cetăţenii din Salla, Manneran şi Glin. Dar nu i-au transformat aceste secole petrecute în junglă? Negarea Legământului nu i-a vulnerabilizat în faţa miasmelor pădurii, astfel încât să se transforme în creaturi neumane?

Ei bine, nu. Arătau ca fermierii din oricare provincie a continentului nostru. Purtau ornamente neobişnuite, pandantive şi brăţări exotice, dar nici culoarea pielii, nici forma feţei, nici culoarea părului nu-i deosebeau de oamenii pe care i-am ştiut dintotdeauna.

Erau opt sau nouă. Doi, evident liderii, vorbeau dialectul din Manneran, însă cu un accent greoi. Ceilalţi n-au dat semne c-ar înţelege limbile nordice, dar sporovăiau între ei plescăind şi mormăind. Lui Schweiz, comunicarea i s-a părut mai uşoară decât mie, astfel că s-a lansat într-o lungă conversaţie, atât de dificil pentru mine de urmărit, încât, nu după mult timp, am încetat să-i mai acord atenţie. M-am îndepărtat pentru a inspecta satul şi am fost inspectat la rândul meu de copii care mă priveau miraţi. Fetele de aici umblau dezbrăcate chiar şi la vârsta la care le creşteau sânii. Când m-am întors, Schweiz mi-a spus:

— Totul este aranjat.

— Ce anume?

— În noaptea asta dormim aici. Mâine ne vor conduce într-un sat în care se produce drogul. Nu ne garantează că putem cumpăra ceva.

— E vândut doar în anumite locuri?

— Evident. Au jurat că nu se găseşte deloc pe aici.

— Cât de lungă va fi călătoria? am întrebat.

— Cinci zile. Pe jos. Îţi plac junglele, Kinnall?

— Nu am fost niciodată nevoit să merg prin junglă.

— Te vei deprinde, a spus Schweiz.

S-a întors pentru a se consulta cu căpitanul Khrisch, care plănuia să întreprindă o expediţie proprie în lungul coastei sumarane. Schweiz a aranjat să găsim nava în acest port când aveam să ne întoarcem din călătoria noastră în junglă. Oamenii lui Khrisch ne-au descărcat bagajele – în mare parte obiecte pentru troc, oglinzi, cuţite şi podoabe, din moment ce sumaranii nu aveau trebuinţă de monedă veladană – şi s-au avântat în strâmtoare înainte de căderea nopţii.

Schweiz şi cu mine am fost cazaţi într-o colibă aflată pe buza unei stânci care se ridica deasupra cheilor. Saltele de

frunze, pături din piele de origine animală, o fereastră strâmbă şi nicio toaletă: cu asta ne-am ales în urma miilor de ani de călătorie a omului printre stele. Am negociat preţul şederii noastre şi într-un final ne-am învoit să plătim dându-le cuţite şi tije termice, iar la asfinţit ne-a fost adusă cina. O tocană surprinzător de gustoasă din carne condimentată, fructe roşii, un vas cu legume semipreparate şi o oală cu lapte fermentat. Am mâncat cu poftă şi ne-a plăcut mai mult decât s-ar fi aşteptat oricare dintre noi, cu toate că am făcut glume acide în legătură cu bolile pe care urma să le contractăm. Odată potolită foamea, am făcut libaţie pentru zeul călătorilor, însă mai mult din obişnuinţă decât din convingere, ceea ce i-a atras atenţia lui Schweiz, care m-a întrebat:

— Crezi în continuare?

I-am răspuns că nu văd de ce n-aş mai crede în zei, deşi credinţa mea în învăţăturile oamenilor slăbise în mare măsură.

Fiind atât de aproape de ecuator, întunericul s-a lăsat numaidecât, ca o cortină neagră coborâtă pe neaşteptate. Am stat afară o vreme. Schweiz a reluat lecţia de astronomie şi a verificat ceea ce deja învăţasem. Apoi am mers la culcare. Nici o oră mai târziu, două siluete au pătruns în coliba noastră; eram încă treaz şi am sărit în picioare imediat, imaginându-mi că erau hoţi sau asasini, dar în timp ce bâjbâiam după o armă, o rază de lună răzleaţă mi-a desluşit conturul unuia dintre intruşi şi am văzut sânii mari ai unei femei.

— Cred că simt incluse în preţul chiriei, a spus Schweiz din întuneric.

După încă o clipă, un trup gol şi fierbinte s-a lipit de mine. Am simţit un miros înţepător. Am atins o pulpă unsuroasă şi mi-am dat seama că era acoperită cu ulei picant, un produs cosmetic sumaran, după cum aveam să aflu. În mintea mea, curiozitatea se războia cu prudenţa. Mi-am reamintit că acelaşi lucru mi s-a întâmplat când eram flăcău şi locuiam în Glain, cuprins de teama de a nu mă îmbolnăvi din cauza unei femei dintr-o rasă străină.

Dar n-ar trebui să experimentez şi modul sudic de a iubi? Din direcţia lui Schweiz am auzit plesnet de carne pe carne, râsete copioase, zgomote fluide de buze. Fata mea s-a răsucit nerăbdătoare. Despărţind coapsele durdulii, am explorat, am stârnit, am intrat. Fata s-a sucit în ceea ce îmi imaginez că era poziţia normală pentru băştinaşi, stând pe o parte cu faţa la mine, cu un picior azvârlit peste mine şi călcâiul bine înfipt în fesele mele. Nu avusesem nicio femeie din ultima noapte în Manneran; asta şi vechea mea problemă cu pripeala mi-au stat împotrivă şi m-am descărcat în salvele premature obişnuite. Fata mea i-a strigat ceva, probabil o batjocură la adresa bărbăţiei mele, partenerei ei care gemea şi suspina în colţul lui Schweiz şi a primit un răspuns chicotit. Cu furie şi durere în suflet, m-am forţat să-mi revin şi, pompând încet, cu îndârjire, am posedat-o din nou, cu toate că duhoarea gurii ei aproape m-a paralizat şi sudoarea ei, amestecându-se cu uleiul, formase un compus scârbos. În cele din urmă, am dus-o pe culmile plăcerii, dar a fost o sarcină obositoare. Când am terminat, m-a ciupit de cot cu dinţii: cred că a fost un sărut sumaran. Recunoştinţa ei. Scuzele ei. La urma urmei, am satisfăcut-o cum se cuvenea. Dimineaţa m-am uitat cu atenţie la tinerele din sat, întrebându-mă care dintre ele mă onorase cu dezmierdările ei. Toate erau ştirbe, aveau sânii lăsaţi şi feţele inexpresive: fie ca partenera mea de pat să nu fi fost niciuna dintre cele pe care le-am văzut. Timp de câteva zile după aceea mi-am supravegheat neliniştit organul, aşteptându-mă în fiecare dimineaţă să descopăr pete roşii sau leziuni purulente; însă tot ce mi-a lăsat a fost aversiunea faţă de manifestarea sumarană a pasiunii.

Capitolul 41

Cinci zile. Şase, de fapt: ori Schweiz a înţeles greşit, ori căpetenia sumarană nu ştia să numere. Aveam o călăuză şi trei hamali. Nu mai mersesem niciodată atât de mult, de la răsărit la apus, pe un teren moale şi accidentat. Jungla se ridica, precum un zid verde, de ambele părţi ale potecii. Umiditatea fiind foarte mare, era mai rău decât în cea mai rea zi din Manneran; aveam senzaţia că înot prin aerul înţesat de insecte cu ochi ca pietrele preţioase şi stilete înfiorătoare. Miriapode mişunau în jurul nostru, iar din pădure răzbăteau urlete înspăimântătoare. Lumina soarelui abia pătrundea prin cupola de frunze. Pe trunchiurile copacilor creşteau flori: paraziţi, a spus Schweiz. Una dintre ele, umflată şi galbenă, avea figură umană, ochi proeminenţi şi o gură căscată ce servea drept sac de polen. O alta era şi mai bizară, căci din mijlocul petalelor ei roşii şi negre se ridica o parodie a organelor genitale masculine, un falus cărnos şi două testicule pandante. Schweiz a strigat amuzat, şi-a înfăşurat mâna în jurul penisului floral şi l-a mângâiat obscen. Indigenii au mormăit ceva; probabil că se întrebau dacă făcuseră bine să ne trimită fete în colibă în acea noapte.

Am avansat încet în interiorul continentului, am ieşit apoi din junglă pentru a urca, timp de o zi şi jumătate, un munte, însă dincolo de versantul acestuia am intrat din nou în junglă. Schweiz a întrebat-o pe călăuza noastră de ce n-am ocolit muntele în loc să-l urcăm şi i s-a spus că asta-i singura rută, căci furnici veninoase infestează toate câmpiile din jur: foarte încurajator. În spatele muntelui se afla un şir de lacuri, râuri şi iazuri ticsite a căror suprafaţă lucioasă era despicată de limbi de pământ cenuşii. Spectacolul naturii mi se părea fantastic. La câteva zile de navigat spre nord se afla Velada Borthan, cu băncile şi maşinile lui, cu funcţionarii vamali şi casele zeilor. Era un continent civilizat, cu excepţia părţii sale centrale, de nelocuit. Totuşi, omul nu avusese niciun impact asupra

ţinutului prin care mărşăluiam. Sălbăticia ce ne înconjura era apăsătoare, la fel ca aerul, sunetele nopţii şi conversaţiile neinteligibile ale primitivilor noştri tovarăşi de drum.

Într-a şasea zi am ajuns în satul băştinaşilor. Aproximativ trei sute de colibe de lemn erau împrăştiate într-o poiană largă, în punctul de confluenţă a două râuleţe. Am avut impresia că aici se aflase pe vremuri un târg mai mare, poate chiar un oraş, căci la marginile aşezării am văzut movile de pământ năpădite de ierburi, foarte probabil situl unor ruine antice. Sau a fost doar o iluzie? Simţeam atât de puternic nevoia să mă conving că sumaranii au regresat de când ne-au părăsit continentul, încât trebuia să văd dovezile declinului şi degradării oriunde mă uitam?

Sătenii ne-au înconjurat: nu au manifestat ostilitate, ci doar curiozitate. Pentru ei, prezenţa nordicilor era insolită. Câţiva dintre ei s-au apropiat şi m-au atins, o bătaie uşoară pe antebraţ, o strângere timidă a încheieturii, însoţite de fiecare dată de un surâs. Locuitorii junglei păreau să fie mai puţin rezervaţi faţă de noi decât cei care trăiau în colibele de lângă docuri. Erau mai blânzi, mai deschişi, mai copilăroşi. Puţinele urme de civilizaţie veladană au fost de ajuns pentru a le întina oamenilor din port sufletele; nu era cazul aici, unde contactul cu nordicii era mai puţin frecvent.

Tratative interminabile au început între Schweiz, călăuza noastră şi trei dintre bătrânii satului. După câteva momente, Schweiz a renunţat să participe la discuţie. Călăuza, lansându-se în lungi cascade verbale, punctate de gesticulări frenetice, părea să le repete acelaşi lucru sătenilor, care îi ofereau constant aceeaşi serie de răspunsuri. Nici Schweiz, nici eu nu înţelegeam nicio silabă. Într-un final, călăuza, aparent agitată, s-a întors către Schweiz şi a debitat un şuvoi de manneraneană cu accent sumaran pe care eu l-am găsit întru totul opac, dar pe care Schweiz, cu priceperea lui de comerciant în comunicarea cu străinii, a reuşit să-l înţeleagă.

— Sunt dispuşi să ne vândă, cu o condiţie însă: să dovedim că suntem vrednici de a-l avea, mi-a spus Schweiz într-un final.

— Cum facem asta?

— Participând împreună cu ei la un ritual al dragostei ce va avea loc în această seară. Călăuza noastră încerca să-i convingă să se răzgândească, dar sunt de neclintit. Nu primim marfa dacă nu participăm la comuniune.

— Există vreun risc? am întrebat.

Schweiz a clătinat din cap.

— Mie nu-mi pare c-ar fi. Dar călăuza crede că noi nu dorim decât să obţinem profit de pe urma drogului, că nu intenţionăm să-l folosim noi, ci, odată întorşi în Manneran, să obţinem la schimb oglinzi, tije termice şi cuţite. Din moment ce crede că nu suntem utilizatori, încearcă să ne protejeze de consecinţe. Sătenii cred şi ei acelaşi lucru şi să fie ai dracului dacă au de gând să dea vreun grăunte de drog oricui urmăreşte doar să-l comercializeze. Îl vor oferi doar celor care cred cu adevărat în el.

— Dar noi credem cu adevărat, am spus.

— Ştiu. Dar nu-l pot convinge pe omul nostru. Cunoaşte destul de multe despre nordici încât să ştie că nu îşi deschid minţile tot timpul şi vrea să ne protejeze sufletele. Dar voi încerca din nou.

A fost rândul lui Schweiz şi al călăuzei să negocieze, în timp ce căpeteniile satului îi ascultau în tăcere. Adoptând gesturile şi chiar accentul călăuzei, astfel încât conversaţia a devenit neinteligibilă pentru mine, Schweiz a insistat, însă călăuza s-a împotrivit tuturor spuselor lui. M-a cuprins un sentiment de disperare şi am fost cât pe ce să sugerez să ne dăm bătuţi şi să ne întoarcem cu mâna goală în Manneran. Apoi Schweiz a reuşit cumva să răzbată. Călăuza, încă suspicioasă, l-a întrebat deschis dacă vrea într-adevăr ceea ce spune că vrea şi pământeanul l-a asigurat că îşi doreşte acel lucru. Călăuza, sceptică în continuare, s-a mai întors o dată către căpeteniile satului. De această dată a vorbit cu ei pe scurt, apoi la fel de scurt cu Schweiz.

— S-a stabilit, mi-a spus el. Vom lua drogul cu ei în această noapte.

S-a apropiat de mine şi mi-a atins cotul.

— Ţine minte un lucru. Când drogurile îşi vor face efectul, *inima ta trebuie să fie plină de iubire.* Dacă nu-i poţi iubi, totul este pierdut.

M-am simţit jignit că a considerat necesar să mă prevină.

Capitolul 42

Cele trei căpetenii şi încă doi bărbaţi în vârstă, împreună cu doi tineri şi trei femei, au venit după noi şi ne-au condus în pădurea din estul satului. Una dintre femei era frumoasă, una era urâtă şi una destul de bătrână. Călăuza noastră nu ne-a însoţit; nu sunt sigur dacă nu a fost invitată la ceremonie sau pur şi simplu nu avea chef să participe.

Am parcurs o distanţă destul de mare. Nu mai auzeam strigătele copiilor din sat sau urletele animalelor domestice. Ne-am oprit într-o poieniţă retrasă, unde sute de copaci fuseseră doborâţi şi trunchiurile aranjate pe cinci rânduri, ca nişte bănci, pentru a forma un amfiteatru pentagonal. În mijlocul poieniţei se afla o vatră din cărămidă, iar alături, o stivă de lemne pentru foc. Imediat ce am ajuns, cei doi tineri au aprins focul. De partea cealaltă a stivei am văzut o altă vatră, de două ori mai largă decât corpul unui om; cobora pe diagonală în pământ şi dădea impresia că ar fi un coridor adânc, un tunel oferind acces către adâncurile lumii. Am încercat să-l examinez în lumina focului, dar n-am reuşit să văd nimic din locul în care stăteam.

Sumaranii ne-au indicat prin gesturi unde să ne aşezăm: la baza pentagonului. Fata urâtă stătea lângă noi. La stânga noastră, la intrarea tunelului, stăteau cele trei căpetenii, iar la dreapta, lângă vatră, cei doi tineri. În colţul îndepărtat din dreapta se afla bătrâna împreună cu unul dintre bărbaţii în vârstă; celălalt şi cu tânăra frumuşică au mers în colţul îndepărtat din stânga. Până când ne-am aşezat pe locurile noastre, s-a făcut întuneric beznă. Sumaranii şi-au scos puţinele haine pe care le purtau şi, văzându-i cum ne făceau semne evidente, Schweiz şi cu mine ne-am dezbrăcat, stivuindu-ne hainele pe băncile din spatele nostru. La un semnal dat de una dintre căpetenii, fata frumoasă s-a ridicat, a luat o creangă şi a pus-o deasupra flăcărilor până când a obţinut o torţă;

apoi, apropiindu-se de gura înclinată a tunelului, s-a strecurat neîndemânatic prin ea, ţinând torţa deasupra capului. Şi fata şi torţa au dispărut complet. Pentru câteva momente am văzut lumina pâlpâind, dar în curând s-a stins, un fum negricios ridicându-se spre suprafaţă. După puţin timp, fata a ieşit fără torţă. Într-o mână ducea un vas roşu cu margine groasă şi în cealaltă un recipient lung din sticlă verde. Cei doi bătrâni – mari preoţi? – s-au ridicat de pe bănci şi au luat acele obiecte. Au început să cânte o cantilenă şi unul dintre ei a luat din vas o mână de pulbere albă – drogul! – şi i-a dat drumul în sticlă, al cărei conţinut era acum amestecat, prin agitare, de celălalt bătrân. Între timp, bătrâna – o preoteasă? – s-a îndreptat spre gura tunelului şi a început să intoneze o melodie cu un ritm diferit, vreme în care cei doi tineri puneau lemne pe foc. Incantaţiile au continuat timp de minute bune. Acum, fata care coborâse în tunel – o fetişcană cu sâni fermi şi păr lung, mătăsos, brun-roşcat – a luat sticla de la bătrân şi a adus-o în partea noastră a focului, unde femeia urâtă, înaintând, a primit-o reverenţios cu ambele mâini. Solemn, a purtat-o către cele trei căpetenii care stăteau încă jos şi a întins-o spre ele. Acesta a fost momentul în care căpeteniile s-au alăturat incantaţiilor. Ceea ce am crezut că era Ritualul Prezentării Sticlei a continuat tot înainte; am fost fascinat iniţial, fiind desfătat de stranietatea ceremoniei, dar în curând m-am plictisit şi a trebuit să mă amuz încercând să inventez un înţeles spiritual legat de ceea ce se întâmpla. Tunelul, am hotărât, simboliza deschiderea genitală a mamei-lumii, calea către pântecele ei, unde drogul – provenit dintr-o rădăcină, din ceva ce creştea sub pământ – putea fi obţinut. Am născocit o elaborată construcţie metaforică implicând cultul mamei, înţelesul simbolic al purtării unei torţe aprinse în pântecele mamei-lumii, utilizarea fetelor frumoase şi urâte pentru a reprezenta universalitatea feminităţii, cei doi paznici ai focului pe post de gardieni ai potenţei sexuale a căpeteniilor şi încă multe altele, totul o absurditate, dar – aşa am considerat – un plan destul de impresionant pentru

un birocrat ca mine, cu capacităţi intelectuale reduse. Plăcerea derivată din meditaţiile mele a dispărut brusc în momentul în care am realizat cât de condescendent eram. Îi tratam pe aceşti sumarani ca pe nişte sălbatici nostimi, ale căror incantaţii şi rituri erau de un moderat interes estetic, însă cărora le-ar fi fost imposibil să deţină un conţinut veritabil. Cine eram eu să adopt această atitudine trufaşă? Eu venisem la ei – nu-i aşa? – cerşind drogul luminării pe care sufletul meu îl dorea cu înfocare; care dintre noi era în acest caz creatura superioară? M-am învinovăţit pentru snobismul meu. *Fii iubitor.* Lasă deoparte rafinamentul de la Curte. Dacă poţi, participă la ritul lor şi încearcă cel puţin să nu arăţi dispreţ pentru el, să nu simţi dispreţ, să nu *ai* dispreţ. *Fii iubitor.* Căpeteniile beau acum, fiecare luând o înghiţitură, înmânând sticla înapoi fetei urâte, care, după ce toţi trei sorbiseră, a început să umble în jurul cercului, aducând sticla mai întâi bătrânilor, apoi bătrânei, apoi fetei frumoase, apoi tinerilor îngrijitori ai focului, apoi lui Schweiz, apoi mie. Mi-a zâmbit în timp ce mi-a oferit sticla. În lumina vie a focului părea dintr-odată frumoasă. Sticla conţinea un vin cald şi siropos; aproape că m-am înecat când am băut. Dar am băut. Drogul mi-a pătruns în măruntaie şi a călătorit de-acolo către sufletul meu.

Capitolul 43

Toţi am devenit ca unul, ei zece şi noi doi. Mai întâi au venit ciudatele senzaţii de plutire, ascuţirea percepţiilor, pierderea raportării la exterior, vedeniile luminii celeste, auzirea unor sunete ciudate; a fost rândul detectării altor bătăi de inimă şi ritmuri trupeşti din jurul meu, al dedublării, suprapunerii conştiinţelor; a urmat dizolvarea sinelui şi din doisprezece am devenit unul. Am fost azvârlit într-o mare de suflete şi am pierit. Am fost măturat în Centrul Tuturor Lucrurilor. Nu aveam nicio cale de a afla dacă eram Kinnall, fiul septarhului, sau Schweiz, omul de pe bătrânul Pământ, sau îngrijitorii focului sau căpeteniile sau preoţii sau fetele sau preoteasa, căci erau toţi inextricabil amestecaţi în mine şi eu în ei. Şi marea de suflete era o mare de iubire. Cum ar fi putut să fie altceva? Fiecare era toţi ceilalţi. Iubirea de sine ne lega pe fiecare de fiecare, pe toţi de toţi. Iubirea de sine e iubirea faţă de alţii; iubirea faţă de alţii e iubirea de sine. Şi am iubit. Am ştiut mai limpede ca oricând de ce Schweiz îmi spusese „Eu te iubesc” în momentul în care ieşisem de sub efectul drogului pentru întâia oară – acea expresie neobişnuită, atât de obscenă pe Borthan, în orice caz, atât de nepotrivită când un bărbat vorbeşte cu alt bărbat. Le-am spus celor zece sumarani *eu vă iubesc,* dar nu în cuvinte, căci nu ştiam cuvinte pe care să le poată înţelege, şi chiar dacă le-aş fi vorbit în limba mea şi m-ar fi înţeles le-ar fi displăcut ticăloşia cuvintelor mele, căci pentru poporul meu „Eu vă iubesc” este o obscenitate şi nimic altceva. *Eu vă iubesc.* Şi o credeam şi ei au acceptat darul dragostei mele. Eu, care făceam parte din ei. Eu, care de curând îi desconsiderasem ca primitivi caraghioşi venerând un foc în pădure. Prin intermediul lor am simţit sunetele pădurii şi deplasarea mareelor şi, da, iubirea milostivă a măreţei mamei-lumi, care zace suspinând şi cutremurându-se sub picioarele noastre şi care ne-a oferit rădăcina-drog pentru tămăduirea sinelui nostru. Am învăţat cum este să fii

sumaran şi să trăieşti simplu la confluenţa a două râuri. Am descoperit cum unul se poate lipsi de maşini şi de bănci şi să aparţină totuşi unei comunităţi umane civilizate. Am aflat ce creaturi cu suflete incomplete au devenit oamenii din Velada în numele sacralităţii şi cât de întreg e posibil să fii dacă unul urmează calea sumaranilor. N-am descoperit nimic din toate acestea prin cuvinte sau prin vreun flux de imagini, ci mai degrabă într-un torent de ştiinţă asumată, cunoaştere ce m-a pătruns şi a devenit parte din mine într-o manieră pe care nu o pot nici descrie, nici explica. Te aud spunând acum că trebuie să fiu ori mincinos, ori leneş să-ţi ofer atât de puţine detalii specifice ale experienţei câte ţi-am oferit. Dar îţi răspund că unul nu poate pune în cuvinte ceea ce n-a fost *niciodată* în cuvinte. Unul poate folosi doar aproximări şi cel mai riguros efort al unuia nu poate fi mai mult decât o distorsiune, o variantă grosolană a adevărului. Căci trebuie să transform percepţii în cuvinte şi să le aştern după puterile mele, iar apoi tu trebuie să-mi culegi cuvintele de pe pagină şi să le transformi în orice sistem de percepţii folosit de mintea ta de obicei şi la fiecare stadiu al acestei transmisii se pierde un nivel de concentraţie, până când rămâi doar cu o umbră a ceea ce mi s-a întâmplat în poieniţa din Sumara Borthan. Deci cum aş putea explica? Ne-am dizolvat unul în altul. Ne-am dizolvat în iubire. Noi, care nu aveam un limbaj comun, am ajuns la înţelegerea deplină a sinelor noastre separate. Când drogul, după mult timp, şi-a pierdut efectul asupra noastră, o parte din mine a rămas în ei şi o parte din ei a rămas în mine. Dacă vrei să cunoşti mai mult decât atât, dacă doreşti să vezi cum e să fii eliberat din închisoarea propriei minţi, dacă ai gusta iubirea pentru prima oară în viaţă, îţi spun doar atât: nu căuta explicaţii făurite din cuvinte, ci du sticla la buze.

Capitolul 44

Trecuserăm testul. Aveau să ne dea ceea ce doream. După împărtăşirea iubirii urma tocmeala. Ne-am întors în sat şi dimineaţa hamalii noştri au scos lăzile cu bunuri de schimb şi cele trei căpetenii au adus trei vase de lut, unul gol şi două pline cu pudră albă. Şi am făcut o stivă de cuţite, de oglinzi şi de tije termice, iar ei au turnat cu grijă diverse cantităţi de pudră din cele două vase pline în al treilea. Schweiz s-a ocupat cel mai mult de negocieri. Călăuza pe care o adusesem de pe coastă nu ne era de ajutor, fiindcă, deşi putea vorbi limba acestor căpetenii, nu le vorbise niciodată sufletelor lor. De fapt, tratativele şi-au schimbat brusc sensul, cu Schweiz îngrămădind fericit tot mai multe fleacuri în acelaşi preţ, iar căpeteniile răspunzând prin adăugarea a tot mai multă pudră în vasul nostru, toată lumea râzând într-un fel de bunăvoinţă isterică pe măsură ce concursul de generozitate se înteţea. La final, le-am oferit sătenilor tot ceea ce aveam, păstrând doar câteva obiecte pentru a le oferi călăuzei şi hamalilor, iar sătenii ne-au dat o cantitate suficientă de droguri pentru a elibera minţile a mii de oameni.

Căpitanul Khrisch ne aştepta când am ajuns la docuri.

— Unul vede că v-aţi descurcat bine, a remarcat.

— Este atât de evident? l-am întrebat.

— Eraţi îngrijoraţi când aţi ajuns aici. Acum sunteţi fericiţi. Da, este evident.

În prima noapte a drumului de întoarcere spre Manneran, Schweiz m-a chemat în cabina lui. Scosese vasul cu pudră albă şi îi rupsese sigiliul. L-am privit cum a turnat cu atenţie drogul în plicuri mici, în genul celui pe care mi l-a arătat prima oară. A lucrat în tăcere, uitându-se rareori la mine, umplând şaptezeci sau optzeci de pliculeţe. Când a terminat, a pus deoparte vreo zece dintre ele. Arătând către celelalte, a spus:

— Acestea sunt pentru tine. Ascunde-le bine prin bagaje sau vei avea nevoie de toată influenţa ta la Tribunalul

Portului pentru a le trece în siguranţă de funcţionarii vamali.

— Mi-ai oferit mai mult decât ai păstrat pentru tine, am protestat.

— Ai nevoie mai mult decât mine, mi-a spus Schweiz.

Capitolul 45

N-am înţeles ce a vrut să spună până când nu ajunsesem în Manneran. Am debarcat la Hilminor, l-am plătit pe căpitanul Khrisch, am trecut printr-un minimum de formalităţi de control (cât de încrezători erau ofiţerii portului, nu în urmă cu mult timp!) şi am pornit cu maşina spre Capitală. Am intrat în oraşul Manneran pe şoseaua Sumar şi am trecut printr-un cartier aglomerat, cu bazaruri în care mii de concetăţeni grăbiţi îşi făceau cumpărăturile şi se tocmeau la preţuri. I-am văzut ciorovăindu-se în timpul negocierilor şi apoi scoţând repede formularele pentru a încheia afacerile. Le-am văzut feţele crispate, cu ochi trişti şi lipsiţi de iubire. Şi m-am gândit la drogul pe care îl transportam şi mi-am spus: „Dacă aş putea să le schimb sufletele împietrite...” Am avut o viziune cu mine, ducându-mă între ei, luându-i pe rând deoparte şi şoptindu-i cu blândeţe fiecăruia:

— Eu sunt un prinţ al Sallei şi un înalt funcţionar al Tribunalului Portului care a reuşit să lase deoparte atâtea deşertăciuni pentru a aduce fericire omenirii şi vreau să-ţi arăt cum să găseşti iubire prin dezvăluirea-de-sine. Ai încredere în mine: eu te iubesc.

Fără dubiu, unii ar lua-o la fugă de îndată ce aş deschide gura, înfricoşaţi de obscenitatea introductivă a „eu sunt”-ului meu, iar alţii m-ar asculta, apoi mi-ar scuipa în faţă şi m-ar face nebun, poate unii chiar i-ar alerta pe poliţişti; dar poate că s-ar găsi câţiva care să mă asculte şi să se simtă tentaţi, care să vină cu mine într-o cameră liniştită de la marginea portului, unde am putea împărtăşi drogul sumaran. Aş deschide suflete unul câte unul, până ar fi în Manneran zece ca mine, apoi douăzeci, o sută, o societate secretă de dezvăluitori-de-sine, cunoscându-se unul pe celălalt prin căldura şi iubirea din priviri, umblând de colo-colo prin oraş fără teama de a spune „eu” şi „pe mine” semenilor lor iniţiaţi, renunţând nu doar la gramatica politicoasă, ci şi la toate reprimările otrăvitoare ale iubirii

de sine pe care acea gramatică le implică. Şi apoi l-aş angaja din nou pe căpitanul Khrisch pentru o călătorie în Sumara Borthan şi m-aş întoarce încărcat de pliculeţe cu pudră albă şi am merge prin Manneran, eu şi cu cei ca mine, de la unul la altul, zâmbind, radiind, pentru a le şopti:

— Eu vreau să-ţi arăt cum să găseşti fericirea prin dezvăluirea-de-sine. Ai încredere în mine: eu te iubesc.

Schweiz nu juca niciun rol în această viziune. Nu era planeta lui şi n-avea niciun interes s-o transforme. Tot ceea ce-l interesa era nevoia lui spirituală proprie, râvna lui de a răzbate către un sens al divinităţii. Începuse deja acest drum şi îl putea finaliza de unul singur, separat. Schweiz nu simţea nicio nevoie să se furişeze prin oraş ademenindu-i pe necunoscuţi. Şi acesta era motivul pentru care îmi dăduse o cantitate mai mare din drogul sumaran: eu eram propovăduitorul, eu eram noul profet, mesia deschiderii sufletului. Iar Schweiz şi-a dat seama de asta înaintea mea. Până acum el fusese liderul – câştigându-mi încrederea, convingându-mă să încerc drogul, ademenindu-mă în Sumara Borthan, folosindu-se de puterea funcţiei pe care o deţineam la Tribunalul Portului, păstrându-mă lângă el pentru companie, încurajare şi protecţie. În tot acest timp fusesem în umbra lui. Acum nu mai avea să mă eclipseze. Înarmat cu micile mele plicuri, voi începe singur campania de schimbare a lumii.

Era un rol bine-venit. Toată viaţa fusesem umbrit de câte unul sau altul, prin urmare, cu toată puterea trupului meu şi abilitatea minţii mele, ajunsesem să mă simt ca un ratat. Poate că era un defect natural în calitate de al doilea fiu al unui septarh. La început a fost tatăl meu, pe care n-am sperat niciodată să-l egalez în autoritate, agilitate sau forţă; apoi Stirron, a cărui domnie nu mi-a adus decât exilul; apoi stăpânul meu din tabăra forestieră glineană; apoi Segvord Helalam; apoi Schweiz. Oameni hotărâţi, cu prestigiu, care îşi cunoşteau şi onorau locul în lume, în timp ce eu mă lăsam pradă hazardului. Acum, la jumătatea vieţii mele, puteam ieşi, în sfârşit, la suprafaţă. Aveam o

misiune. Aveam un ţel. Ţesătorii planului divin mă aduseseră în acest loc, mă făcuseră cine eram, mă pregătiseră pentru sarcina mea. Şi le-am acceptat cu bucurie porunca.

Capitolul 46

Într-un apartament din zona sudică a Manneranului, în încâlceala de străzi vechi din spatele Capelei de Piatră, aveam o iubită pe care o întreţineam. Susţinea că este fiica ilegitimă a Ducelui de Kongoroi, concepută când ducele se afla într-o vizită de stat în Manneran pe vremea domniei tatălui meu. Poate că povestea era adevărată. Cu siguranţă că ea o credea. Îmi făcusem obiceiul s-o vizitez de două-trei ori pe lună pentru o oră de plăcere, de fiecare dată când mă simţeam sufocat de rutină. Era simplă, dar pasională: lubrică, disponibilă, nepretenţioasă. Nu i-am ascuns cine eram, însă nu i-am dezvăluit nimic despre sinele meu şi nici nu aşteptase; vorbeam foarte puţin şi între noi nu se punea problema dragostei. Mă lăsa ocazional să mă folosesc de trupul ei în schimbul plătirii chiriei. Ea a fost prima căreia i-am oferit drogul. L-am amestecat cu vin auriu.

— Vom bea asta, am spus, iar când m-a întrebat de ce, i-am răspuns că ne va apropia mai mult.

A întrebat, fără prea multă curiozitate, ce efect va avea amestecul asupra noastră şi i-am explicat:

— Va deschide sinele în faţa sinelui şi toate obstacolele ce ne stau în cale vor dispărea.

N-a avut nicio obiecţie, niciun cuvânt despre Legământ, nu a încercat să-şi apere intimitatea, nu s-a dojenit pentru turpitudinea dezvăluirii-de-sine. A făcut ce i s-a spus, convinsă că nu-i voi face rău. Am luat doza, apoi ne-am întins dezbrăcaţi pe patul ei şi am aşteptat apariţia efectelor drogului. I-am mângâiat coapsele reci, i-am sărutat sfârcurile, i-am muşcat jucăuş loburile urechilor şi în puţin timp ciudăţenia a început, zumzăitul, curentul de aer şi detectarea reciprocă a bătăilor inimii şi a pulsului.

— Ah, a spus, ah, una se simte atât de neobişnuit…

Dar nu s-a speriat. Sufletele noastre au plutit împreună şi s-au contopit în lumina limpede şi albă care a venit dinspre Centrul Tuturor Lucrurilor. Şi am descoperit cum

e să ai doar o despicătură între coapse, cum e să-ţi bâţâi umerii şi să ţi se plesnească între ei sânii grei, am simţit ovule pulsânde şi neliniştite în ovarele mele. La apogeul călătoriei ne-am unit trupurile. Mi-am simţit tija intrându-mi în peşteră. M-am simţit mişcându-mă lângă mine. Am simţit lenta şi absorbanta maree oceanică a extazului începând să se ridice în miezul meu întunecat, umed şi fierbinte şi am simţit furnicătura extazului iminent dansând de-a lungul uneltei mele şi am simţit scutul dur şi păros al pieptului meu strivind globurile gingaşe ale sânilor mei şi am simţit buze pe buzele mele, limbă pe limba mea, suflet în sufletul meu. Această uniune a trupurilor noastre a durat ore întregi, sau cel puţin aşa a părut. Şi în acel timp sinele meu îi era deschis, astfel încât putea vedea orice îşi dorea, copilăria din Salla, fuga în Glin, căsătoria mea, dragostea mea pentru sora-liant, slăbiciunile, amăgirile. Eu m-am uitat înăuntrul ei şi am văzut suavitatea, frivolitatea, momentul în care a găsit pentru prima oară sânge pe coapsele ei, alt sânge într-o altă ocazie, imaginea lui Kinnall Darival aşa cum o poartă în mintea ei, poruncile vagi şi imature ale Legământului şi tot conţinutul sufletului ei. Apoi am fost purtaţi departe de furtunile simţurilor noastre. I-am simţit orgasmul şi ea pe al meu, al meu şi al meu, al ei şi al ei, dubla coloană de frenezie care a fost unul, spasmul şi ţâşnirea, ridicarea şi prăbuşirea. Am zăcut transpiraţi şi epuizaţi, drogul încă bubuind prin minţile noastre unite. Mi-am deschis ochii şi i-am văzut pe ai ei, privind în gol, cu pupilele dilatate. Mi-a zâmbit strâmb.

— Eu-eu-eu-eu-eu, a spus. Eu!

Miracolul părea s-o năucească.

— Eu! Eu! Eu!

Am sărutat-o între sâni şi am simţit şi eu atingerea buzelor mele.

— Te iubesc, i-am spus.

Capitolul 47

La Tribunalul Portului lucra un funcţionar pe nume Ulman, ce avea jumătate din vârsta mea şi era în mod clar un om promiţător, pe care ajunsesem să-l îndrăgesc. Îmi cunoştea puterea şi descendenţa, dar nu acestea îi inspirau respectul faţă de mine, ci abilităţile pe care le dovedisem în evaluarea şi rezolvarea problemelor Tribunalului. L-am ţinut peste program într-o zi şi l-am chemat în biroul meu după ce ceilalţi plecaseră.

— Există un drog din Sumara Borthan, am spus, care îi permite minţii unuia să intre nestingherită în a altuia.

A zâmbit şi a spus că a auzit de el, dar a înţeles că este dificil de obţinut şi periculos de utilizat.

— Nu există niciun pericol, i-am răspuns. Cât despre dificultatea procurării… şi am scos unul dintre plicuri.

Zâmbetul nu i s-a şters, însă pete roşii i-au colorat obrajii. Am luat drogul împreună în biroul meu. Câteva ore mai târziu, când am plecat fiecare spre casă, i-am dat o porţie ca să poată lua împreună cu soţia lui.

Capitolul 48

În Capela de Piatră am îndrăznit să abordez un necunoscut, un bărbat scund şi îmbrăcat în haine princiare, posibil un membru al familiei septarhului. Avea privirea senină a unui om de bună-credinţă şi ţinuta unuia care şi-a privit sinele şi este mulţumit de ceea ce a văzut. Dar când i-am spus despre drog m-a împins şi m-a blestemat cu asemenea furie încât mânia lui a devenit contagioasă; scos din fire de cuvintele lui, aproape că l-am lovit într-o frenezie oarbă. *Dezvăluitorule-de-sine! Dezvăluitorule-de-sine*! strigătul a răsunat de-a lungul zidurilor clădirii sacre şi oamenii au ieşit din sălile de meditaţie pentru a se holba. A fost cea mai cumplită ruşine pe care am cunoscut-o în ani de zile. Misiunea mea exaltată mi s-a revelat dintr-o altă perspectivă: am văzut-o ca obscenă şi pe mine ca pe cineva demn de milă, un câine de om care se târăşte şi se furişează condus de cine ştie ce dorinţă nestăpânită de a-şi expune străinilor sufletul sărăcăcios. Mânia s-a scurs din mine şi frica m-a inundat: am lunecat în umbre şi am ieşit din capelă pe o uşă laterală, mânat de teama de a fi arestat. Timp de o săptămână am fost în culmea încordării, uitându-mă în permanenţă în spatele meu. Dar în afară de conştiinţa mea plină de remuşcări nu m-a urmărit nimeni.

Capitolul 49

Momentul nesiguranţei trecuse. Mi-am revăzut întreaga misiune, am recunoscut meritele a ceea ce mă angajasem să fac şi am simţit doar părere de rău pentru omul din Capela de Piatră care îmi refuzase cu dispreţ darul. Şi într-o singură săptămână am găsit trei necunoscuţi dispuşi să încerce drogul cu mine. M-am întrebat cum aş fi putut să mă îndoiesc vreodată de propria-mi persoană. Însă înaintea mea aşteptau alte vremuri de îndoială.

Capitolul 50

Am încercat să formulez o teorie pentru folosirea drogului, să construiesc o nouă teologie a iubirii şi a revelaţiei. Am studiat Legământul şi multe dintre interpretările sale încercând să descopăr de ce li s-a părut necesar primilor colonizatori din Velada Borthan să venereze neîncrederea şi tăinuirea. De ce se temeau? Ce sperau să conserve? Oameni obscuri dintr-o perioadă întunecată, cu şerpi mentali târându-se prin minţile lor. Până la urmă, tot nu am reuşit să-i înţeleg. Erau convinşi de propria lor virtute. Avuseseră o intenţie bună. Să nu-ţi dezvălui semenilor intimitatea sufletului. Să nu-ţi examinezi în mod necuvenit nevoile propriului sine. Să-ţi înfrânezi până şi cele mai nevinovate plăceri ale conversaţiei intime. Să stai singur în faţa zeilor tăi. Şi am trăit docili pe parcursul a sute de ani, încrezători şi obedienţi, fără a pune la îndoială şi respectând Legământul. Poate că acum, pentru cei mai mulţi dintre noi, nimic nu mai ţine în viaţă Legământul decât simpla politeţe: nu vrem să-i încurcăm pe alţii dezvăluindu-ne, astfel că ne închidem în continuare sufletele, ne lăsăm gândurile secrete să putrezească şi vorbim din curtoazie la persoana a treia. Sosise vremea să creăm un nou Legământ? O legătură de iubire, o dovadă a împărtăşirii? Ascuns între pereţii casei mele, m-am chinuit să scriu unul. Ce-aş fi putut spune ca să fiu crezut? Că am urmat destul de mult timp vechile tradiţii, cu preţul pierderii echilibrului personal. Că circumstanţele periculoase în care au trăit primii colonişti nu mai erau de actualitate pentru noi şi că anumite obiceiuri, devenite mai degrabă handicapuri decât însuşiri valoroase, ar putea fi respinse. Că societăţile umane trebuie să evolueze ca să nu decadă. Că dragostea este mai bună decât ura şi încrederea este mai bună decât suspiciunea. Dar puţin din ceea ce am scris mi s-a părut convingător. De ce contestam ordinea consacrată a lucrurilor? Din convingere profundă sau doar

din setea de plăceri murdare? Eram un om al vremurilor mele; eram încastrat cu fermitate în piatra educaţiei mele, chiar şi în timp ce trudeam să transform piatra aceea în nisip. Prins în capcana tensiunii dintre vechile mele convingeri şi cele noi, încă neformulate, am pendulat de mii de ori pe zi de la un pol la altul, de la ruşine la exaltare. Într-o seară, în timp ce lucram la introducerea noului Legământ, sora mea liant, Halum, a intrat pe neaşteptate în biroul meu.

— Ce scrii acolo? a întrebat amuzată.

Am acoperit foile. Expresia mea trebuie să fi reflectat stânjeneala, căci a ei părea că se scuză pentru deranj.

— Rapoarte oficiale, am spus. Prostii. Fleacuri birocratice plictisitoare.

În acea noapte am ars tot ceea ce scrisesem, într-un paroxism al dispreţului de sine.

Capitolul 51

În acele săptămâni am întreprins multe călătorii de explorare pe meleaguri necunoscute. Prieteni, străini, cunoştinţe vechi, o amantă: tovarăşi de drum într-o călătorie ciudată. Dar pe la începutul vremii schimbării mele nu i-am menţionat Halumei nimic despre drog. Să-l împart cu ea fusese scopul meu iniţial, cel care mă făcuse să duc drogul spre buze. Totuşi îmi era frică s-o abordez. Laşitatea mă ţinea pe loc: ce-ar fi fost dacă, apucând să mă cunoască prea bine, ar fi încetat să mă iubească?

Capitolul 52

În câteva rânduri am fost aproape să deschid subiectul, însă am renunţat. Nu îndrăzneam să mă apropii de ea. Dacă vrei, îmi poţi măsura sinceritatea după ezitare; cât de pur, poţi întreba, era noul meu crez al deschiderii dacă simţeam că sora mea liant ar fi mai presus de această comuniune? Dar nu voi pretinde că exista vreo coerenţă în gândirea mea de atunci. Eliberarea de tabuurile referitoare la dezvăluirea-de-sine a fost ceva voit, nu o evoluţie naturală, aşa că trebuia să mă lupt constant cu vechile obiceiuri ale datinilor noastre. Cu toate că vorbeam folosind „eu” şi „mă” cu Schweiz şi unii dintre cei cu care împărţisem drogul, nu m-am simţit niciodată în largul meu. Rămăşiţele legăturilor rupte încă se furişau pentru a mă înlănţui. O priveam pe Halum şi ştiam c-o iubesc. Mi-am spus că singura cale de a împlini acea dragoste era unirea sufletelor noastre, iar în mâna mea se afla pudra care ne-ar putea lega unul de altul. Şi n-am îndrăznit. Şi n-am îndrăznit…

Capitolul 53

A douăsprezecea persoană cu care am împărţit drogul sumaran a fost fratele meu liant Noim, care a sosit în Manneran pentru a petrece o săptămână ca oaspete al meu. Venise iarna şi adusese zăpadă Glinului, ploi abundente Sallei şi doar ceaţă Manneranului, iar nordicii nu au avut nevoie de prea multe îndemnuri pentru a veni în provincia noastră călduroasă. Nu-l mai văzusem pe Noim de vara trecută, când vânasem împreună în Huishtori. În ultimul an ne îndepărtaserăm oarecum; într-un fel, Schweiz îi luase locul lui Noim în viaţa mea şi nu mai aveam chiar aceeaşi nevoie de fratele meu liant.

Noim devenise un moşier înstărit în Salla, intrând în posesia moştenirii familiei Condorit, dar şi a pământurilor familiei nevestei lui. Era acum un adult rotofei, însă inteligenţa şi isteţimea nu erau ascunse adânc sub noile lui straturi de grăsime. Avea o înfăţişare spilcuită, pielea întunecată imaculată, buzele pline şi zâmbitoare, ochii rotunzi şi sardonici. Nimic nu-i scăpa atenţiei. Când a ajuns la mine acasă m-a inspectat cu circumspecţie, de parcă-mi număra dinţii şi ridurile din jurul ochilor. După schimbul formal de complimente între doi fraţi-liant, după oferirea cadoului său şi a celui pe care îl adusese din partea lui Stirron, după ce semnaserăm contractul de gazdă şi de oaspete, Noim mi-a spus pe neaşteptate:

— Eşti la ananghie, Kinnall?

— De ce îmi pui această întrebare?

— Eşti tras la faţă. Ai slăbit. Nu pari un om relaxat. Ochii tăi evită să-i privească direct pe ai celuilalt. E ceva în neregulă?

— Acestea au fost cele mai fericite luni din viaţa unuia, am spus, poate puţin prea vehement.

Noim mi-a ignorat cuvintele.

— Ai probleme cu Loimel?

— Ea merge pe drumul ei şi unul merge pe al lui.

— Dificultăţi la Tribunal?

— Te rog, Noim, de ce nu vrei să crezi că…

— Chipul tău a suferit o metamorfoză, a insistat el. Nu recunoşti că au avut loc schimbări în viaţa ta?

Am ridicat din umeri.

— Şi dacă ar fi?

— Schimbări în rău?

— Unul nu crede aşa.

— Eşti evaziv, Kinnall. La ce foloseşte un frate-liant dacă nu pentru mărturisirea problemelor pe care le are cineva?

— Nu există nicio problemă, am spus.

— Prea bine.

Şi a lăsat lucrurile aşa. Dar l-am văzut privindu-mă în cursul acelei seri şi din nou în ziua următoare la micul dejun, studiindu-mă, sondându-mă. Nu putusem niciodată să-i ascund ceva. Am băut vin albastru şi am vorbit despre recolta sallană, despre noul plan al lui Stirron de a reforma sistemul de impozitare, despre noile tensiuni dintre Salla şi Glin, despre raidurile sângeroase de la graniţă care mă costaseră de curând viaţa unei surori. Şi Noim m-a supravegheat continuu. Halum a luat cina cu noi şi am vorbit despre copilăria noastră, iar Noim m-a supravegheat. A flirtat cu Loimel, dar ochii lui nu m-au slăbit o clipă. Profunzimea şi intensitatea îngrijorării lui nu-mi dădeau pace. Urma să le pună întrebări celorlalţi, în curând, încercând să afle de la Halum sau de la Loimel ce se întâmplă cu mine, ceea ce ar fi putut stârni curiozităţi deranjante pentru ele. Nu puteam să nu-i povestesc despre experienţa care i-a marcat viaţa fratelui său liant. A doua noapte, târziu, când toţi ceilalţi se retrăseseră, l-am invitat pe Noim în biroul meu. Am deschis sertarul secret în care păstram pudra albă şi l-am întrebat dacă ştia ceva despre drogul sumaran. A susţinut că nu ştie nimic despre el. I-am descris succint efectele, dar s-a întristat şi a părut să se retragă în el însuşi.

— Foloseşti des chestia asta? m-a întrebat.

— De unsprezece ori până acum.

— Unsprezece… *De ce,* Kinnall?

— Pentru a descoperi natura propriului sine al unuia

prin împărtăşirea sinelui cu alţii.

Noim a izbucnit într-un râs dispreţuitor.

— Dezvăluire-de-sine, Kinnall?

— Unul se dedică hobby-urilor stranii la jumătatea vieţii.

— Şi cu cine ai jucat acest joc?

— Numele lor nu sunt importante. Nimeni din cei pe care-i cunoşti. Oameni din Manneran cu spirit aventurier, care sunt dispuşi să-şi asume riscuri.

— Loimel?

— Niciodată! Nu ştie nimic despre drog, i-am răspuns chicotind.

— Halum?

Am clătinat din cap.

— Unul îşi doreşte să aibă curajul pentru a o aborda pe Halum. Deocamdată unul i-a tăinuit totul. Unul se teme că este neprihănită, prea uşor de şocat. E trist – nu-i aşa, Noim? – când unul trebuie să ascundă de sora-liant ceva atât de palpitant, atât de minunat.

— Şi de fratele-liant al unuia, a adăugat el morocănos.

— Ai fi aflat cu timpul. Ţi s-ar fi oferit şansa de a experimenta comuniunea.

Ochii i-au străfulgerat.

— Crezi că eu aş dori-o?

Obscenitatea lui deliberată a smuls doar un zâmbet vag din partea mea.

— Unul speră că fratele-liant îi va împărtăşi toate experienţele. Pentru moment, drogul deschide între noi o prăpastie. Unul a fost de nenumărate ori într-un loc pe care tu nu l-ai vizitat niciodată. Înţelegi, Noim?

Noim a înţeles. Era ispitit; se clătina pe marginea hăului; şi-a muşcat buzele şi s-a tras de lobii urechilor şi tot ce îi trecea prin minte îmi era atât de transparent încât părea că împărţisem deja pudra sumarană. Era tulburat de grija mea, ştiind că mă abătusem considerabil de la Legământ şi că aş putea avea în curând grave probleme spirituale şi legale. În ceea ce-l priveşte, era ros de curiozitate, conştient că dezvăluirea-de-sine împreună cu fratele-liant al unuia nu era un mare păcat, parţial doritor de a

cunoaşte soiul de comuniune pe care l-ar avea cu mine sub influenţa drogului. De asemenea, privirea îi trăda invidia că înţelegeam aceste lucruri intuitiv la acea vreme, ceea ce s-a confirmat mai târziu, când sufletul lui s-a deschis către mine.

Nu ne-am mai spus nimic despre asta timp de câteva zile. M-a însoţit la birou şi a privit cu admiraţie cum gestionam probleme de cea mai înaltă importanţă naţională. A observat că funcţionarii făceau plecăciuni înaintea mea şi l-a văzut şi pe Ulman, cel cu care împărţisem drogul şi a cărui familiaritate detaşată faţă de mine a declanşat vibraţii suspicioase în antenele sensibile ale lui Noim. L-am vizitat pe Schweiz şi am golit multe sticle de vin bun discutând cu entuziasm pe teme religioase. („Toată viaţa mea”, a spus Schweiz, „am căutat motive plauzibile pentru a crede în ceea ce ştiam că este iraţional”.)

Noim a observat că Schweiz nu menţinea întotdeauna amabilităţile gramaticale. În altă noapte am cinat cu un grup de nobili manneraneni într-o somptuoasă casă situată pe dealurile care se ridicau deasupra oraşului: bărbaţi agitaţi şi exagerat de elegant îmbrăcaţi şi neveste tinere, frumoase şi vânjoase. Lui Noim i-au displăcut aceşti baroni şi duci efeminaţi care sporovăiau despre bijuterii şi comerţ, dar s-a enervat când flecăreala s-a oprit asupra zvonului că un anume drog de pe continentul de sud care desfăcea peceţile minţii se găsea acum în Capitală. La auzul acestor vorbe am răspuns doar cu interjecţii politicoase de surprindere; Noim s-a uitat urât la mine pentru ipocrizia mea şi a refuzat chiar o porţie de coniac fin manneranean, într-atât de întinşi erau nervii lui. În ziua următoare am mers la Capela de Piatră împreună, însă nu pentru confesiune, ci doar pentru a vedea relicvele vremurilor de altădată, căci Noim îşi descoperise pasiunea pentru antichităţi. S-a întâmplat ca în timpul plimbării noastre să ne întâlnim cu Jidd, care mi-a zâmbit ciudat. Privirea lui Noim mi-a dat de înţeles că se întreba dacă îl atrăsesem chiar şi pe preot în activitatea mea subversivă.

În cursul acelor zile, fratele-liant era tot mai tensionat, fiind evident că dorea să revenim la subiectul conversaţiei noastre, dar nu se putea hotărî să o facă. Eu n-am făcut nicio mişcare în acest sens. Noim a fost cel care a redeschis discuţia, într-un final, în ajunul plecării spre Salla.

— Acest drog al tău… începu cu vocea gâtuită.

A spus că nu s-ar simţi ca fratele meu liant veritabil dacă nu l-ar încerca. Cuprins de agitaţie, cu hainele lui elegante în dezordine, cu tenul său perfect, acoperit de broboane de sudoare, a rostit cu greu acele cuvinte. Am purces către o cameră unde nu ne deranja nimeni şi am pregătit poţiunea. Înainte de a bea, mi-a aruncat rapid rânjetul lui familiar, viclean şi îndrăzneţ, dar mâna îi tremura atât de puternic, încât aproape a vărsat băutura. Efectul drogului a fost rapid pentru amândoi. Era o noapte umedă apăsătoare, iar ceaţa densă ce a cuprins oraşul şi suburbiile mi s-a părut că alunecă în camera noastră prin fereastra întredeschisă; nori strălucitori dansau îndreptându-se spre mine şi spre fratele meu liant. Primele senzaţii ale drogului l-au deranjat pe Noim, până când i-am explicat că totul era normal: bătăile inimilor îngemănate, capul ca de vată, sunetele stridente din atmosferă. Acum eram deschişi. M-am uitat înăuntrul lui Noim şi i-am văzut nu numai sinele, ci şi imaginea lui despre propriul sine, acoperită cu ruşine şi dispreţ de sine; exista în Noim o scârbă feroce şi arzătoare faţă de defectele sale închipuite, iar acestea erau numeroase. Se învinovăţea de lene, lipsă de disciplină şi ambiţie, necredinţă, lipsa grijii faţă de responsabilităţile majore şi de o slăbiciune fizică şi morală. N-am putut înţelege de ce s-a văzut în acest fel, căci adevăratul Noim era chiar acolo, lângă imagine, iar adevăratul Noim era un om realist, loial celor pe care îi iubea, aspru în judecarea prostiei, perspicace, energic, pasional. Contrastul dintre Noimul lui Noim şi cel al lumii era uluitor. Ai fi zis că era în stare să evalueze corect orice, mai puţin propria valoare. Mai văzusem astfel de discrepanţe în aceste călătorii induse de drog; erau de fapt valabile pentru toţi, în afară

de Schweiz, care nu fusese antrenat din copilărie în negarea sufletului; totuşi, erau mai acute în Noim decât în oricine altcineva.

Am văzut, de asemenea, cum mai văzusem înainte, propria imagine oglindită prin simţirea lui Noim: un Kinnall Darival mult mai nobil decât îl recunoşteam. Cum mă idealiza! Eu eram tot ceea ce îşi dorea el să devină, un om de acţiune, plin de curaj, un mânuitor al puterii, un duşman al oricăror frivolităţi, un practicant al celei mai rigide discipline interioare şi dedicări. Cu toate acestea, imaginea a fost din nou mânjită, căci acum eram un dezvăluitor-de-sine ce dispreţuia Legământul, care nu s-a mulţumit să corupă unsprezece străini şi l-a ademenit acum şi pe propriul frate-liant într-un experiment condamnabil. Noim a găsit în mine şi adevărata profunzime a sentimentelor mele pentru Halum şi, făcând această descoperire care îi confirma suspiciuni mai vechi, imaginea lui despre mine s-a modificat încă o dată, şi nu în mai bine. În acest timp, i-am arătat lui Noim cum l-am văzut dintotdeauna – ager, deştept, capabil – şi i l-am devoalat şi pe Noimul lui, dar şi pe cel obiectiv, vreme în care el mi-a oferit o panoramă a sinelor mele pe care le putea vedea acum lângă Kinnallul idealizat. Aceste explorări reciproce au continuat multă vreme. Am considerat că schimburile au fost foarte valoroase, din moment ce numai cu Noim puteam obţine profunzimea perspectivei, paralaxa exactă a caracterului, şi el doar cu mine; deţineam considerabile avantaje faţă de o pereche de necunoscuţi care s-ar fi întâlnit pentru întâia oară prin intermediul drogului sumaran. Când vraja poţiunii a început să se spulbere, m-am simţit epuizat de intensitatea comuniunii noastre şi cu toate astea înnobilat, exaltat, transformat.

Nu a fost şi cazul lui Noim, care părea epuizat şi deprimat. Nu putea nici măcar să-şi ridice privirea pentru a o înfrunta pe a mea. S-a închis atât de mult în sine, încât n-am cutezat să-l trezesc brusc la realitate, ci am preferat ca el să-şi revină încet. După mult timp, fratele meu liant a

spus:

— S-a isprăvit?

— Da.

— Promite-mi un singur lucru, Kinnall. Îmi vei făgădui?

— Spune, Noim.

— Că nu vei face niciodată asta cu Halum. Îmi promiţi, Kinnall? Niciodată. Niciodată. Niciodată!

Capitolul 54

La câteva zile după plecarea lui Noim, un sentiment de vinovăţie m-a îmboldit spre Capela de Piatră. Pentru a umple timpul până când Jidd mă putea primi, m-am plimbat pe coridoarele şi pe aleile sumbrului edificiu, oprindu-mă în faţa altarelor, plecându-mă umil în faţa unor cărturari ai Legământului aproape orbi care dezbăteau într-o curte, punându-i la punct pe confesorii neînsemnaţi, dar ambiţioşi, care, recunoscându-mă, şi-au oferit serviciile. Eram înconjurat de obiectele zeilor, însă nu reuşeam să le simt prezenţa divină. Poate că Schweiz găsise evlavia în sufletele altor oameni, dar eu, bălăcindu-mă în dezvăluirea-de-sine, pierdusem cumva credinţa anterioară, care nu mai avea pentru mine nicio importanţă. Ştiam că, odată cu trecerea timpului, îmi voi regăsi drumul către credinţă în această nouă religie a iubirii şi a încrederii pe care speram s-o ofer. Aşa că m-am furişat prin casa zeilor ca un simplu turist.

M-am dus la Jidd. Nu mai fusesem la el de când Schweiz îmi oferise pentru prima dată drogul sumaran. Omuleţul cu nas coroiat a făcut o remarcă referitoare la asta în momentul semnării contractului. I-am explicat că îndatoririle de serviciu sunt presante, iar el a clătinat din cap şi m-a dojenit:

— Înseamnă că ai multe de spus.

Nu i-am răspuns, ci m-am aşezat în faţa oglinzii pentru a examina faţa uscăţivă şi nefamiliară care se afla acolo. M-a întrebat spre ce zeu vreau să-mi îndrept confesiunea şi i-am spus că spre zeul celor neprihăniţi. La auzul cuvintelor mele, mi-a aruncat o privire bizară. Luminile sacre s-au aprins. M-a ghidat, vorbindu-mi cu blândeţe, către semitransa confesiunii. Ce puteam spune? Că am ignorat jurământul şi am continuat să folosesc poţiunea dezvăluitoare de sine cu oricine ar fi primit-o de la mine? Am tăcut. Jidd m-a îndemnat să mă confesez. A făcut ceva ce nu ştiam să fi făcut vreodată un duhovnic: a amintit o

confesiune mai veche şi mi-a cerut să readuc în discuţie acel drog al cărui uz îl mărturisisem anterior. Îl mai folosisem? Mi-am apropiat faţa de oglindă, aburind-o cu răsuflarea. Da. Da. Unul este un păcătos mizerabil şi unul a fost slab din nou. Apoi Jidd m-a întrebat cum am obţinut acest drog şi i-am spus că-l luasem, prima dată, în compania unuia care îl cumpărase de la un om care fusese pe Sumara Borthan. „Care este numele acelei persoane?”, m-a întrebat Jidd. A fost însă o mişcare neîndemânatică din partea lui, deoarece m-a pus imediat în gardă. Mi s-a părut că întrebarea lui Jidd a depăşit cu mult nevoile unei confesiuni şi că mai mult ca sigur nu avea relevanţă în contextul dat. Am refuzat astfel să divulg numele lui Schweiz, ceea ce l-a determinat pe confesor să mă întrebe, puţin sarcastic, dacă mă temeam că va încălca secretul ritualului.

Mă temeam oare de asta? Le ascunsesem rareori câte ceva duhovnicilor mei, însă de ruşine, niciodată de frica trădării. Eram naiv şi aveam credinţă nestrămutată în moralitatea confesorilor. Doar că acum, brusc, însuşi Jidd m-a făcut suspicios şi nu mai aveam încredere în el şi în tribul lui. De ce dorea să ştie? Ce informaţie căuta? Ce aveam de câştigat amândoi prin revelarea sursei drogului? i-am răspuns încordat:

— Unul caută iertare numai pentru unul singur şi cum ar putea aduce asta dezvăluirea numelui tovarăşilor unuia? Dă-i voie acelei persoane să se confeseze la rândul ei.

Dar evident că nu era nicio şansă ca Schweiz să apeleze la un duhovnic, astfel că vorbele mele nu au valorat nimic, iar însemnătatea momentului a dispărut cu desăvârşire.

— Dacă doreşti să primeşti pacea zeilor, a spus Jidd, trebuie să îţi descarci complet sufletul.

Cum aş fi putut face asta? Să mărturisesc atragerea spre dezvăluirea-de-sine a unsprezece oameni? Nu aveam nevoie de iertarea lui Jidd. Nu aveam încredere în bunăvoinţa lui. M-am ridicat brusc, uşor ameţit din cauza semiîntunericului din încăpere. Sunetul unui imn îndepărtat a plutit în aer pe lângă mine împreună cu

mirosul de tămâie făcută dintr-o plantă din Câmpiile Inundate.

— Unul nu este pregătit azi pentru confesiune, i-am spus lui Jidd. Unul trebuie să-şi examineze sufletul mai îndeaproape.

M-am îndreptat spre uşă. Jidd s-a uitat nedumerit la banii pe care i-i dădusem.

— Onorariul? a întrebat.

I-am spus că-l poate păstra.

Capitolul 55

Zilele deveniseră simple spaţii goale care separau o călătorie cu drogul de următoarea. M-am achitat fără chef de toate responsabilităţile, nevăzând nimic din ceea ce era în jurul meu, trăind numai pentru următoarea comuniune. Lumea reală s-a dizolvat; mi-am pierdut interesul pentru sex, vin, mâncare, atribuţiile de serviciu, conflictele dintre provinciile învecinate ale Velada Borthanului şi alte astfel de lucruri, care deveniseră pentru mine doar umbra unei umbre. Probabil că foloseam drogul prea des. Slăbeam şi trăiam într-o ceaţă perpetuă de lumină albă. Adormeam greu şi mă foiam ore întregi, o pătură de aer tropical înăbuşitor lipindu-mă de saltea, un insomniac cu chip descompus, cu o durere surdă în ochi şi o senzaţie de nisip sub pleoape. Ziua eram obosit şi noaptea nu reuşeam să mă odihnesc. Rareori mai vorbeam cu Loimel, nu mă mai atingeam de ea, dar nici de vreo altă femeie. Odată am adormit la amiază în timp ce serveam prânzul cu Halum. L-am scandalizat pe Înaltul Justiţiar Kalimol răspunzându-i la una dintre întrebări cu „Mie îmi pare…” Bătrânul Segvord Helalam mi-a spus că par bolnav şi mi-a sugerat să merg la vânătoare cu fiii mei în Câmpiile Pârjolite. Cu toate acestea, drogul avea puterea să mă revitalizeze. Am căutat noi parteneri de experiment şi am descoperit că era tot mai uşor să-i contactez, pentru că îmi erau aduşi deseori de cei care făcuseră deja voiajul interior. Alcătuiau un grup neobişnuit: doi duci, un marchiz, o târfă, un custode al arhivelor regale, un căpitan de vas din Glin, amanta unui septarh, un director al Băncii Comerciale şi Maritime din Manneran, un poet, un avocat din Velis venit aici pentru a se sfătui cu căpitanul Khrisch şi mulţi alţii. Cercul dezvăluitorilor-de-sine se lărgea. Stocul meu de drog era aproape epuizat şi unii dintre noii mei prieteni vorbeau despre organizarea unei noi expediţii către Sumara Borthan. Eram deja cincizeci de persoane. Schimbarea devenea molipsitoare; se declanşase o epidemie în

Manneran.

Capitolul 56

Uneori, pe neaşteptate, în timpul liber dintre o comuniune şi următoarea, sufeream o stranie confundare a sinelui. O parte din experienţa împărtăşită pe care o depozitasem într-un cotlon întunecat al minţii se putea ridica spre nivelurile mai înalte ale conştiinţei, băgându-se nepoftit în identitatea mea. Eram conştient că sunt Kinnall Darival, fiul septarhului din Salla, însă uneori, dintr-odată, apărea în amintirile mele un segment al sinelui lui Noim, al lui Schweiz, al unui sumaran sau al altcuiva dintre cei cu care împărţisem drogul. Pe durata îmbinării sinelui – o secundă, o oră, o jumătate de zi – eram nesigur de trecutul meu, fără să fiu în stare să-mi dau seama dacă vreun eveniment proaspăt din mintea mea mi se întâmplase într-adevăr mie sau ajunsese la mine prin intermediul drogului. Era tulburător, dar nu chiar înfricoşător, mai puţin primele două-trei dăţi. În cele din urmă, am învăţat să disting caracterul acestor amintiri netrăite de cel al trecutului meu veritabil, prin familiarizarea cu structura fiecăruia. Am constatat astfel că drogul mă transformase în mai mulţi oameni. Nu era mai bine să fii mai mulţi decât să fii ceva care este mai puţin decât unul?

Capitolul 57

La începutul primăverii, o căldură neobişnuită s-a aşternut asupra Manneranului, însoţită de ploi atât de frecvente încât toată vegetaţia oraşului a luat-o razna şi ar fi înghiţit fiecare stradă dacă nu ar fi tăiată frecvent. Era verde, verde, verde peste tot: ceaţă verde, ploaia cădea verde, lumina verde a soarelui pătrunzând ocazional, frunze late, lucioase dezvăluindu-se pe fiecare balcon şi în fiecare petic de grădină. Însuşi sufletul unui om poate prinde mucegai. Verzi erau şi copertinele de pe strada cu magazinele comercianţilor de mirodenii. Loimel mi-a dat o lungă listă cu lucruri de cumpărat, delicatese din Threish, Velis şi din Câmpiile Inundate, şi, ca un soţ ascultător, m-am supus, din moment ce strada condimentelor se afla la o scurtă distanţă de mers pe jos de Tribunal. Pregătea un mare festin pentru a sărbători Ziua Numelui fiicei noastre celei mai mari, care avea în sfârşit să dobândească numele de adult pe care i l-am ales: Loimel. Toţi mai-marii Manneranului au fost invitaţi pentru a admira cum soţia mea căpăta un omonim. Printre oaspeţi s-au numărat şi câţiva dintre adepţii drogului sumaran, lucru care mi-a oferit o satisfacţie aparte. Schweiz însă nu a fost invitat, întrucât Loimel îl considera grosolan. Oricum părăsise Manneranul pentru o călătorie de afaceri înainte ca totul să scape de sub control.

Mă strecuram prin verdeaţă către cele mai selecte magazine. Ploaia se oprise, iar cerul, şi el verde, se odihnea acum pe acoperişuri. Nările îmi erau asaltate de miresme îmbietoare, dulci sau picante. Brusc, bule negre au început să-mi plutească prin minte şi pentru o clipită am fost Schweiz târguindu-mă pe nişte cheiuri cu un căpitan care tocmai adusese o încărcătură de produse agricole costisitoare din Golful Sumar. M-am oprit pentru a savura această învălmăşeală de personalităţi. Imaginea lui Schweiz s-a şters; prin mintea lui Noim am perceput mirosul fânului proaspăt treierat de pe moşia Condorii, sub

un soare minunat de sfârşit de vară; apoi, subit şi surprinzător, am fost directorul băncii, care împărtăşea plăcere sexuală cu un alt bărbat. Nu vă pot transmite impactul ultimei străfulgerări de experienţă transferată, scurtă şi incandescentă. Nu cu mult timp în urmă, luasem drogul împreună cu directorul băncii, dar am observat în sufletul lui înclinaţia faţă de persoanele de acelaşi sex. Nu era ceva peste care puteam trece cu vederea. Ori creasem nejustificat această viziune, ori el ascunsese cumva de mine această parte a sinelui, păstrându-şi înclinaţiile tăinuite până în acest moment. Să fi fost posibilă o asemenea tăinuire parţială? Am crezut că mintea unuia este pe de-a-ntregul deschisă. Nu m-a deranjat natura dorinţei sale, ci doar neputinţa mea de a concilia ceea ce tocmai experimentasem cu ceea ce primisem de la bancher în ziua împărtăşirii drogului. Dar nu aveam timp să cântăresc problema, căci, cum stăteam cu gura căscată în faţa magazinului de mirodenii, o mână uscăţivă a atins-o pe a mea şi o voce prudentă a spus:

— Kinnall, eu trebuie să-ţi vorbesc în secret.

Eu. Cuvântul m-a smuls din visare.

Androg Mihan, custode al arhivelor prim-septarhului Manneranului, se afla lângă mine. Era un om mărunt, cu faţa ascuţită şi cărunt, ultimul pe care l-ai fi bănuit să caute plăceri ilegale. Ducele de Sumar, unul dintre primii mei convertiţi, îl îndrumase către mine.

— Unde vrei să mergem? am întrebat şi Mihan mi-a arătat peste drum o casă a zeilor ce oferea servicii clasei de jos, motiv pentru care avea reputaţie proastă. Confesorul ei stătea tolănit afară, sperând să pună afacerile în mişcare. Nu-mi imaginam cum am putea vorbi în secret într-o casă a zeilor, dar l-am urmat oricum pe custode; am intrat în casa zeilor şi Mihan i-a spus confesorului să aducă formularele contractuale. În momentul în care omul a dispărut, Mihan s-a aplecat spre mine şi a spus:

— Poliţia este în drum spre casa ta. Când te vei întoarce acasă în această seară vei fi arestat şi încarcerat pe una

dintre insulele Golfului Sumar.

— Unde ai auzit asta?

— Hotărârea a fost confirmată în această dimineaţă şi mi-a fost trimisă spre îndosariere.

— Ce acuzaţie mi se aduce?

— Dezvăluire-de-sine, a spus Mihan. Acuzaţia a fost depusă de reprezentanţii Capelei de Piatră. Există, de asemenea, şi o acuzaţie laică: uz şi distribuţie de substanţe ilegale. Te-au prins, Kinnall.

— Cine este informatorul?

— Un anume Jidd, despre care se spune că este confesor la Capela de Piatră. Ai făcut confesiuni legate de drog?

— Da. Nerozia m-a împins să-i spun tot. Sanctitatea casei zeilor…

— Sanctitatea casei mişeilor! a spus Androg Mihan cu vehemenţă. Acum trebuie să fugi. Acţiunea împotriva ta are aprobarea Guvernului.

— Unde să mă duc?

— Ducele de Sumar îţi oferă adăpost în această seară, a mai zis Mihan. După asta… nu ştiu.

Confesorul s-a întors aducând un set de contracte. Ne-a oferit un zâmbet profesional şi a spus:

— Ei, domnilor, care dintre voi va fi primul?

— Unul şi-a amintit de o altă întrevedere, a spus Mihan.

— Unul se simte deodată indispus, am spus eu.

I-am aruncat duhovnicului surprins o monedă şi am părăsit casa zeilor. Afară, Mihan s-a prefăcut că nu mă cunoaşte şi ne-am despărţit fără a ne mai spune vreun cuvânt. Nu m-am îndoit nicio clipă de adevărul avertismentului său. Trebuia să-mi iau zborul; Loimel va trebui să-şi cumpere singură mirodeniile. Am oprit o maşină şi am plecat fără întârziere către palatul ducelui de Sumar.

Capitolul 58

Ducele este unul dintre cei mai bogaţi aristocraţi din Manneran. Deţine moşii întinse de-a lungul golfului şi pe dealurile de sub Huishtori şi o casă splendidă în Capitală, situată într-un parc demn de palatul unui împărat. El este custodele ereditar al vămii din Pasul Stroin, sursa opulenţei familiei lui, pentru că secole de-a rândul au avut drept asupra unei părţi din tot ceea ce este adus pentru comercializare din Câmpiile Inundate. Ca persoană, acest duce este un om ori de o cumplită urâţenie, ori de o frumuseţe remarcabilă, nu sunt sigur: are un cap mare, plat şi triunghiular, buze subţiri, un nas puternic şi un păr des, foarte puternic ondulat, care îi stă lipit de cap ca un covor. Deşi părul îi este în întregime alb, faţa nu are riduri. Ochii lui mari, negri, au o privire intensă. Obrajii îi sunt scofâlciţi. Are faţa unui ascet, care mie mi-a părut ba de sfânt, ba de monstru, uneori ambele simultan. Fusesem apropiat de el încă de la sosirea mea în Manneran în urmă cu atât de mulţi ani; îl ajutase pe Segvord Helalam să vină la putere şi i-a fost Loimelei liant spiritual la ceremonia noastră de căsătorie. Când am început să folosesc drogul sumaran, el a dedus acest lucru ca prin telepatie. Într-o conversaţie de o extraordinară subtilitate, a aflat că deţineam drogul şi a aranjat să-l ia împreună cu mine. Asta se întâmplase în urmă cu patru luni, la finalul iernii.

Când am ajuns la el acasă, se afla în plină desfăşurare o discuţie tensionată. Erau prezenţi cei mai mulţi dintre bărbaţii importanţi pe care îi ademenisem în cercul meu de dezvăluitori-de-sine: ducele de Smor Manneranean, marchizul de Woyn, directorul băncii, comisarul Trezoreriei, fratele acestuia, procurorul general al Manneranului, comandantul Frontierelor şi alţi cinci-şase care deţineau funcţii la fel de importante. Arhivarul Mihan a ajuns la scurt timp după mine.

— Suntem toţi aici, a spus ducele de Smor Manneranean. Ne-ar putea aresta dintr-o singură mişcare.

Perimetrul este bine păzit?

— Nu va intra nimeni peste noi, a zis ducele de Sumar, zâmbind glacial, vizibil jignit de ideea că poliţia ar putea năvăli pe domeniul lui. Şi-a întors ochii uriaşi, stranii, către mine. Kinnall, aceasta va fi ultima ta noapte în Manneran. Nu ai de ales. Tu vei fi ţapul ispăşitor.

— Cine a decis asta? am întrebat.

— Nu noi, a răspuns ducele, care mi-a explicat că astăzi avusese loc în Manneran ceva asemănător unei lovituri de stat şi că aceasta ar putea izbuti: o revoltă a tinerilor birocraţi împotriva superiorilor. Totul a început, a spus, când am recunoscut în faţa lui Jidd că folosesc drogul sumaran. Feţele celor din cameră s-au întunecat şi am înţeles imediat că nu ar fi trebuit să am încredere într-un confesor şi că acum trebuia să plătesc preţul prostiei mele. Din păcate, nu fusesem la fel de rafinat ca aceşti bărbaţi. Jidd, se părea, se alăturase unui complot pus la cale de câţiva birocraţi nemulţumiţi care doreau să ajungă la putere. Din moment ce el era duhovnicul majorităţii oamenilor importanţi din Manneran, se afla într-o poziţie extraordinar de bună pentru a-i ajuta pe ambiţioşi, trădând secretele celor mari. Încă nu erau clare motivele care îl determinaseră să-şi încalce jurămintele în acest fel. Ducele de Sumar suspecta că anii în care ascultase destăinuirile influenţilor săi clienţi îl determinaseră să-i deteste, astfel că, exasperat de confesiunile lor, îi făcuse plăcere să colaboreze la distrugerea lor. (Acest lucru mi-a oferit o nouă perspectivă asupra sufletului unui confesor.) Aşadar, de câteva luni, Jidd le oferea subordonaţilor hrăpăreţi informaţii de care aceştia se foloseau pentru a-şi ameninţa superiorii, deseori cu rezultate considerabile. Vulnerabilitatea mea a pornit de la recunoaşterea utilizării drogului, iar eu, având încredere în Jidd, i-am oferit ocazia de a mă denunţa unor angajaţi ai Tribunalului care doreau să mă îndepărteze din funcţie.

— Dar este absurd! am strigat. Singura dovadă împotriva mea este protejată de sanctitatea casei zeilor. Cum poate Jidd să depună o plângere împotriva mea pe

baza confesiunilor? Îl voi acuza de încălcarea contractului.

— Există şi alte dovezi, a spus cu tristeţe marchizul de Woyn.

— Ce anume?

— Folosindu-se de mărturisirile tale, a zis marchizul, Jidd le-a deschis inamicilor tăi căi de investigare. Au găsit astfel o femeie, iar aceasta a recunoscut că i-ai oferit o băutură ciudată, care i-a deschis ochii…

— Animalele!

— De asemenea, a intervenit ducele de Sumar, au reuşit să facă legătura între tine şi câţiva dintre noi. De dimineaţă, unora le-au fost cerute, chiar de către subordonaţi, demisiile din funcţie, în caz contrar urmând să fie demascaţi. Am răspuns cu fermitate şantajelor, iar autorii acestora se află acum în detenţie. Nu ştim însă cât de numeroşi le sunt aliaţii, nici cât de importante sunt funcţiile pe care aceştia le ocupă. E posibil ca până la următorul răsărit de lună să fim destituiţi şi înlocuiţi din funcţii. În orice caz, mă îndoiesc de asta, din moment ce, din câte ne-am dat seama, singura dovadă temeinică este mărturia târfei, iar ea te-a implicat numai pe tine, Kinnall. Acuzaţiile făcute de Jidd vor fi desigur inadmisibile, cu toate că pot produce necazuri.

— Va fi uşor să respingem depoziţia prostituatei, am spus. Voi susţine că nu am întâlnit-o niciodată. Voi…

— Prea târziu, m-a întrerupt procurorul general. Declaraţia ei a fost deja înregistrată. Am primit o copie de la Înaltul Justiţiar. Va fi luată în considerare. Eşti implicat fără speranţă de scăpare.

— Ce se va întâmpla? am întrebat.

— Vom înăbuşi aspiraţiile şantajiştilor, a continuat ducele de Sumar, şi îi vom aduce la sapă de lemn. Îl vom discredita pe Jidd şi îl vom alunga din Capela de Piatră. Vom nega toate acuzaţiile aduse împotriva noastră. Tu, pe de altă parte, trebuie să părăseşti Manneranul.

— De ce? am întrebat nedumerit. Şi eu sunt o persoană influentă. Dacă voi puteţi ţine piept acuzaţiilor, de ce nu şi eu?

— Vinovăţia ta este consemnată, a spus ducele de Smor Manneranean. Dispariţia ta ne va da posibilitatea să susţinem ideea că singurele persoane implicate în această nebunie aţi fost tu şi tânăra coruptă de tine, iar toate acuzaţiile nu sunt decât născocirile unor slugi care au uneltit împotriva stăpânilor. Dacă rămâi şi încerci să susţii o cauză pierdută, interogatoriul la care vei fi supus ne va trage după tine.

Acum îmi era totul limpede.

Reprezentam un pericol. Rezistenţa mea putea fi înfrântă în instanţă şi astfel vina lor avea să fie expusă. Până acum eram singurul inculpat, singurul care trebuia supus judecăţii. Vulnerabilitatea lor mi se datora mie, iar dacă aş fi plecat, Justiţia nu ar mai fi avut nicio modalitate de a ajunge la ei. Siguranţa majorităţii nu îmi dădea de ales, astfel că trebuia să mă supun. Mai mult: încrederea mea naivă în reprezentantul casei zeilor, care mă împinsese să mă confesez în mod necugetat, provocase acest scandal, care, de altfel, putea fi evitat. Totul se întâmplase din vina mea; eu eram cel ce trebuia să plece. Ducele de Sumar a spus:

— Vei rămâne cu noi până târziu în noapte, apoi maşina mea personală, escortată de gărzi de corp ca şi cum eu însumi aş pleca într-o călătorie, te va duce la moşia marchizului de Woyn. O barcă te va aştepta acolo. Până la ivirea zorilor vei fi trecut Woynul în ţinutul tău natal, Salla. Fie ca zeii să călătorească împreună cu tine!

Capitolul 59

Iată-mă din nou refugiat. Toată puterea dobândită în cei cincisprezece ani petrecuţi în Manneran a fost pierdută într-o singură zi. Nici naşterea privilegiată, nici conexiunile la nivel înalt nu ar fi avut cum să mă salveze: deşi aveam legături de rudenie, de dragoste sau politice cu jumătate dintre mai-marii Manneranului, nimeni şi nimic nu m-ar fi putut ajuta. Am făcut să pară că m-au forţat să plec în exil pentru a-şi salva propria piele, dar n-a fost aşa. Plecarea mea s-a dovedit necesară şi i-a întristat la fel de mult ca pe mine.

Singura avere pe care o deţineam acum erau hainele purtate în noaptea plecării. Garderoba, armele, bijuteriile, chiar şi averea trebuiau să rămână în Manneran. Ca tânăr prinţ fugind din Salla în Glin avusesem prudenţa să transfer nişte fonduri, însă de data aceasta nu am mai avut timp de pregătiri. Averea mea urma să fie pusă sub sechestru, iar fiii mei se vor vedea nevoiţi să trăiască în sărăcie.

Aici, cel puţin, prietenii mi-au fost de ajutor. Procurorul general, care avea aproape aceeaşi măsură ca mine, a adus câteva schimburi de haine elegante. Comisarul Trezoreriei a obţinut pentru mine o mică avere în monedă sallană. Pentru a nu mă întoarce fără bijuterii în provincia natală, ducele de Smor Manneranean mi-a oferit două inele şi un pandantiv de-ale lui. Marchizul de Woyn a insistat să-mi dea un pumnal ceremonial şi tija lui termică, al cărei mâner era încrustat cu pietre preţioase. Mihan a promis că va vorbi cu Segvord Helalam şi îi va povesti despre căderea mea în dizgraţie; Segvord avea să înţeleagă, era Mihan de părere, şi îi va proteja pe fiii mei cu întreaga lui putere, având grijă să nu fie afectaţi de incriminarea tatălui lor.

În cele din urmă, ducele de Sumar a venit la mine în toiul nopţii, când, apăsat de gânduri, luam cina pentru care nu avusesem timp mai devreme, şi mi-a înmânat o

casetă din aur strălucitor, de genul celor în care unul ar păstra medicamente.

— Deschide-o cu grijă, mi-a spus.

Aşa am făcut şi am descoperit că era plină ochi cu pudră albă. Surprins, l-am întrebat de unde o obţinuse. Mi-a explicat că în ultimul timp trimisese în secret intermediari în Sumara Borthan, iar aceştia se întorseseră cu o mică provizie de drog. A susţinut că are mai mult, însă eu cred că mi-a oferit toată cantitatea.

— Într-o oră trebuie să pleci, a spus ducele pentru a-mi înăbuşi potopul de recunoştinţă.

Am cerut să mi se permită să dau un telefon.

— Segvord îi va explica situaţia soţiei tale, a spus ducele.

— Unul nu se referea la soţia unuia. Unul se referea la sora-liant.

Când vorbeam despre Halum, nu puteam să alunec atât de uşor în gramatica pe care noi, dezvăluitorii-de-sine, o foloseam.

— Unul n-a avut ocazia să-şi ia rămas-bun de la ea.

Ducele mi-a înţeles chinul, căci intrase în sufletul meu, dar nu mi-a dat voie să telefonez. Liniile puteau fi ascultate şi nu voia să rişte să mi se audă vocea în casa lui. Am înţeles atunci în ce poziţie delicată se afla şi el şi nu am insistat. Puteam s-o sun pe Halum mâine, după ce traversam Woynul şi mă aflam în siguranţă în Salla.

Curând a sosit clipa să pornesc la drum. Prietenii mei deja plecaseră în urmă cu câteva ore; doar ducele m-a condus până la uşă. Maşina lui mă aştepta escortată de gărzi de corp pe electrociclete. Ducele m-a îmbrăţişat. Am urcat în maşină şi m-am afundat între perne. Şoferul a opacizat ferestrele, ascunzându-mă vederii, dar fără să mă împiedice să văd. Maşina a rulat silenţios, a accelerat, s-a avântat în noapte, cu escorta plutind în jurul meu ca un roi de insecte. Mi s-a părut că au trecut câteva ore până să ajungem la poarta principală a domeniului ducelui. Stăteam ca un om cioplit în gheaţă, fără să mă gândesc la ce mi se întâmplase. Ne îndreptam spre nord şi mergeam

cu o asemenea viteză, încât soarele încă nu răsărise când am ajuns la marginea moşiei marchizului de Woyn, la graniţa dintre Manneran şi Salla. Poarta s-a deschis şi am intrat pe domeniu pe un drum ce străbătea o pădure deasă în care, la lumina lunii, puteam vedea excrescenţe parazitare sinistre, atârnând, ca nişte funii păroase, din copac în copac. Deodată am pătruns într-o poiană şi am zărit malurile Râului Woyn. Maşina s-a oprit. Cineva îmbrăcat în negru m-a ajutat să ies, de parcă eram un bătrân ramolit, şi m-a escortat în josul malului jilav, până la un debarcader lung şi îngust, abia vizibil în ceaţa deasă aşternută peste râu. O barcă era legată de el, nu cine ştie ce ambarcaţiune, abia cât o şalupă. Cu toate acestea, a călătorit cu mare viteză peste întinsul şi turbulentul Woyn. Nu aveam încă nicio reacţie faţă de exilarea din Manneran. Eram ca unul pornit la luptă, căruia i-a fost secţionat piciorul drept din coapsă cu un fulger de foc şi care zace acum uitându-se calm la ciotul său fără să simtă nicio durere. Însă durerea avea să vină în timp.

Zorile se apropiau. Puteam întrezări forma malului sallan al râului. Am oprit la un chei iţit dintr-un ţărm ierbos, cu siguranţă locul de debarcare privat al unui nobil. Acum simţeam pentru prima dată panica. Într-un moment aveam să cobor pe ţărmul Sallei. Unde mă aflam? Cum urma să ajung în vreo regiune locuită? Nu mai eram un adolescent care să facă autostopul pentru a urca într-un camion. Dar toate acestea fuseseră aranjate pentru mine cu ore în urmă. În momentul acostării, o siluetă a ieşit din întuneric şi mi-a întins o mână: Noim. M-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Vei sta cu mine, a spus.

Emoţionat, a renunţat la politeţe pentru prima oară de când eram copii.

Capitolul 60

La amiază, l-am sunat pe ducele de Sumar de la proprietatea lui Noim din sud-vestul Sallei pentru a-i confirma că am ajuns în siguranţă – el era, evident, cel care aranjase ca fratele meu liant să mă întâmpine la graniţă –, după care i-am telefonat lui Halum. Segvord îi povestise cu doar câteva ore în urmă motivele dispariţiei mele.

— Cât de stranie este această veste, a spus. N-ai vorbit niciodată despre drog. Şi cu toate acestea, era atât de important pentru tine încât ai riscat totul ca să-l foloseşti. Cum de a putut avea un asemenea rol în viaţa ta şi totuşi să fie păstrat secret faţă de sora ta liant?

I-am răspuns că n-am îndrăznit să-i spun despre interesul meu pentru drog de teamă să nu fiu tentat să-i ofer şi ei. Mi-a spus:

— Este, aşadar, un păcat atât de mare să te deschizi surorii tale liant?

Capitolul 61

Noim s-a purtat ireproşabil cu mine şi mi-a spus că puteam rămâne la el oricât de mult aş fi dorit – săptămâni, luni, chiar ani. Probabil că prietenii mei din Manneran vor reuşi în cele din urmă să-mi salveze unele bunuri şi voi cumpăra pământ în Salla, unde voi duce viaţa unui baron de provincie; sau poate că Segvord, ducele de Sumar şi alţi bărbaţi influenţi vor anula punerea mea sub acuzare, în aşa fel încât să mă pot întoarce în provincia sudică. Până atunci, mi-a spus Noim, casa lui era şi a mea. Dar am observat o răceală subtilă în comportamentul lui, ca şi cum ospitalitatea sa se datora doar respectului pentru liantul nostru. Sursa îndepărtării sale a ieşit la iveală după numai câteva zile. Stând mai târziu după cină în măreaţa lui sală de banchete, vorbeam despre copilărie – tema noastră principală de conversaţie, mult mai neprimejdioasă decât orice discuţie despre evenimentele recente – când Noim a rostit deodată:

— Drogul acela al tău le provoacă oamenilor coşmaruri?

— Unul n-a auzit despre astfel de cazuri.

— Uite un caz atunci. Unul s-a trezit scăldat în sudoare rece noapte de noapte preţ de câteva săptămâni după ce-am împărţit drogul în Manneran. Unul a crezut că-şi va pierde minţile.

— Ce fel de vise? l-am întrebat.

— Chestii urâte. Monştri. Dinţi. Gheare. Sentimentul de a nu şti cine este unul. Porţiuni din alte minţi perindându-se prin mintea unuia, a spus el gustând din paharul cu vin. Tu iei drogul pentru *plăcere,* Kinnall?

— Pentru cunoaştere.

— Cunoaştere a ce?

— Cunoaşterea sinelui şi cunoaşterea altora.

— Unul preferă ignoranţa în cazul ăsta, a zis el cutremurându-se. Ştii, Kinnall, unul n-a fost niciodată o persoană ieşită din comun de respectuoasă. Unul a hulit, le-a dat cu tifla confesorilor, a râs de poveştile despre zei

pe care le-au spus. Aproape că l-ai convertit pe unul într-un om al credinţei cu chestia aia. Teroarea de a deschide mintea unuia – de a şti că unul nu se poate apăra, că te infiltrezi în sufletul unuia şi asta şi faci – e imposibil de suportat.

— Imposibil pentru tine, i-am zis. Alţii o preţuiesc.

— Unul înclină spre Legământ, a mărturisit Noim. Intimitatea este sacră. Sufletul unuia este doar al lui. Există o plăcere imorală în a-l dezvălui.

— Nu dezvăluire. Împărtăşire.

— Sună mai frumos dacă-i spui aşa? Prea bine. Există o plăcere imorală în a-l împărtăşi, Kinnall. Chiar dacă suntem fraţi-liant. Unul a plecat de la tine ultima dată simţindu-se mizerabil, cu sufletul împietrit. Asta vrei pentru toată lumea? Să ne faci pe toţi să ne simţim vinovaţi?

— Nu e nevoie de vinovăţie, Noim. Unul oferă, unul primeşte, iar la finalul experienţei unul devine mai bun…

— Mai josnic.

— Mai puternic, mai compătimitor. Vorbeşte cu alţii care l-au încercat, i-am spus.

— Bineînţeles. Pe măsură ce se scurg din Manneran, refugiaţi fără patrie, unul îi va întreba despre frumuseţea şi minunăţia dezvăluirii-de-sine. Scuză-mă: a împărtăşirii de sine.

Am văzut suferinţa din ochii lui Noim. Încă voia să mă iubească, dar drogul sumaran îi arătase lucruri – despre el, poate despre mine – care l-au făcut să-l urască pe cel care îi dăduse drogul. El era unul dintre cei pentru care zidurile erau necesare; nu-mi dădusem seama de asta. Ce făcusem de-mi transformasem fratele-liant într-un duşman? Poate că dacă luam drogul a doua oară aş putea să-i clarific anumite lucruri – dar nu, nu era nicio speranţă. Noim era înfricoşat de interioritate. Îmi transformasem fratele-liant hulitor într-un om al Legământului. Acum nu-i mai puteam spune nimic.

După o scurtă tăcere, Noim a continuat:

— Unul trebuie să-ţi ceară ceva, Kinnall.

— Orice.

— Unul ezită să traseze limite pentru un oaspete. Dar dacă ai adus cu tine din Manneran vreun pic din acest drog, dacă-l ascunzi pe undeva prin camerele tale, scapă de el, ai înţeles? N-are ce căuta în această casă. Scapă de el, Kinnall.

Nu-l mai minţisem niciodată pe fratele meu liant. Niciodată. Simţind în piept atingerea arzătoare a casetei încrustate pe care mi-o dăduse ducele de Sumar, i-am spus solemn:

— N-ai de ce să-ţi faci griji.

Capitolul 62

După câteva zile, ştirile despre căderea mea în dizgraţie au devenit publice în Manneran şi au ajuns cu repeziciune în Salla. Noim mi-a arătat comentariile apărute în presă. Eram descris în calitate de consilier-şef al Înaltului Justiţiar al Portului şi considerat în mod public un om de înaltă autoritate în Manneran care avea, în plus, legături de sânge cu prim-septarhii Sallei şi Glinului. Totuşi, în ciuda realizărilor şi a rangurilor mele, mă îndepărtasem de Legământ pentru a o lua pe calea ilegală a dezvăluirii-de-sine. Încălcasem nu doar buna-cuviinţă şi eticheta, ci şi legile Manneranului prin utilizarea unui drog proscris din Sumara Borthan care dizolvă barierele dintre suflete stabilite de zei. Abuzând de poziţia mea însemnată, se spunea, pusesem la cale o călătorie secretă (săracul căpitan Khrisch! Fusese şi el arestat?) şi mă întorsesem cu o mare cantitate de drog pe care i-o administrasem cu forţa, în mod diavolesc, unei femei de joasă speţă pe care o întreţineam; de asemenea, distribuisem drogul printre anumite figuri notabile ale nobilimii, ale căror nume nu au fost însă date publicităţii datorită căinţei lor depline. Cu o noapte înainte de a fi arestat mă refugiasem în Salla, şi bine făcusem: dacă încercam să mă întorc în Manneran, urma să fiu reţinut pe loc. Între timp, trebuia să fiu judecat *în absentia* şi, potrivit spuselor Înaltului Justiţiar, nu exista niciun dubiu în legătură cu verdictul. Ca despăgubire către stat pentru marea daună pe care o săvârşisem împotriva stabilităţii sociale, eram nevoit să renunţ la toate pământurile şi proprietăţile, cu excepţia unei părţi ce urma să fie pusă deoparte pentru întreţinerea soţiei şi a copiilor mei nevinovaţi. (Aşadar, Segvord Helalam a reuşit asta, cel puţin!) Ca să-mi împiedice prietenii să-mi transfere averea în Salla înainte de începerea procesului, tot ceea ce posedam era deja sechestrat în aşteptarea decretului de vinovăţie al Înaltului Justiţiar. Astfel grăise legea. Fie ca aceia care simt tentaţia dezvăluirii-de-sine să se teamă!

Capitolul 63

N-am ţinut secret locul în care stăteam în Salla, pentru că nu mai aveam niciun motiv să mă tem de invidia fratelui meu regal. Stirron, tânărul abia urcat pe tron, ar fi fost motivat să mă elimine ca pe un potenţial rival, nu însă şi bărbatul care domnise mai bine de şaptesprezece ani. El devenise în Salla o instituţie, era iubit şi o parte integrantă din existenţa fiecăruia, pe când eu nu eram decât un străin, pe care cei bătrâni abia şi-l aminteau, iar cei tineri nu-l cunoşteau, care vorbea cu un accent manneranean şi care fusese marcat în mod public de ruşinea dezvăluirii-de-sine. Chiar dacă aş fi vrut să-l detronez pe Stirron, unde puteam găsi discipoli?

Într-adevăr, tânjeam să-mi văd fratele. Când ai necazuri, te întorci către vechii camarazi; însă Noim se îndepărta de mine, iar Halum se afla pe partea cealaltă a Woynului, astfel că îl mai aveam doar pe Stirron. N-am avut niciodată resentimente că a trebuit să părăsesc Salla din cauza lui, deoarece ştiam că, dacă vârstele noastre ar fi fost inversate, şi eu l-aş fi forţat să fugă în aceeaşi manieră. Dacă relaţia noastră s-a răcit de la plecarea mea, este o răceală creată de el, izvorâtă din conştiinţa sa încărcată. Au trecut ceva ani de la ultima mea vizită în oraşul Salla: poate că necazurile mele îi vor deschide inima. I-am scris lui Stirron o scrisoare de la Noim de acasă, cerându-i protocolar azil în Salla. Conform legii din Salla, trebuia să fiu primit pentru că eram unul dintre supuşii lui Stirron şi nu eram vinovat de nicio crimă comisă pe pământ sallan; totuşi, m-am gândit că e mai bine să-l rog. Am recunoscut că acuzaţiile depuse împotriva mea de către Înaltul Justiţiar din Manneran erau adevărate, dar i-am oferit o justificare concisă şi (cred) elocventă a abaterii mele de la Legământ. La final mi-am exprimat dragostea neclintită pentru el şi i-am amintit de puţinele momente fericite pe care le-am petrecut împreună înainte ca greutăţile septarhiei să-l împovăreze.

Mă aşteptam ca Stirron să mă invite să-l vizitez în Capitală, ca să audă din gura mea o explicaţie a lucrurilor stranii pe care le făcusem în Manneran. Era vremea pentru o reuniune fraternă. Dar n-a venit nicio convocare pentru Cetatea Sallei. De fiecare dată când suna telefonul, mă grăbeam spre el, gândindu-mă că ar putea fi Stirron. Însă fratele meu n-a sunat. Au trecut câteva săptămâni pline de tensiune şi de mâhnire; am vânat, am înotat, am citit, am încercat să scriu noul meu Legământ al dragostei. Noim a rămas distant faţă de mine. Singura sa experienţă de împărtăşire a sufletului l-a împins într-o jenă atât de mare încât abia mai îndrăznea să se uite în ochii mei, căci fusesem părtaş la tot ceea ce ţinea de el, iar acest lucru a creat o ruptură între noi.

În sfârşit, a sosit un plic ce purta ştampila septarhului. Conţinea o scrisoare semnată de Stirron, dar mă rog să fi fost un ministru inflexibil, şi nu fratele meu cel care a scris acel mesaj lipsit de suflet. În mai puţine rânduri decât numărul degetelor mele, septarhul mi-a zis că cererea mea de azil în provincia Salla a fost aprobată, dar numai în cazul în care voi renunţa la viciile pe care le-am deprins în sud. Dacă eram prins o singură dată răspândind în Salla drogul dezvăluirii-de-sine, voi fi arestat şi trimis în exil. Asta a fost tot ceea ce a avut de spus fratele meu. Niciun cuvânt de bunăvoinţă. Nicio urmă de simpatie. Niciun atom de căldură.

Capitolul 64

În toiul verii, Halum ne-a vizitat în mod neaşteptat. În ziua în care a ajuns, eu plecasem călare pe moşia lui Noim, pe urmele unui mascul scut-de-furtună care scăpase din ţarcul său. Un moft blestemat l-a determinat pe Noim să achiziţioneze o cireadă de astfel de mamifere nărăvaşe şi îmblănite, deşi nu sunt originare din Salla şi se adaptează cu dificultate; a păstrat douăzeci sau treizeci dintre ele, numai gheare, dinţi şi ochi galbeni furioşi, sperând să le poată transforma într-o turmă profitabilă. Am urmărit prin păduri şi câmpii masculul evadat, toată dimineaţa şi până la prânz, urându-l tot mai mult cu fiecare oră, fiindcă lăsa în urmă cadavrele mutilate ale unor erbivore inofensive. Aceste scuturi-de-furtună ucid doar din plăcere, muşcând din carne doar o dată sau de două ori, ceea ce rămâne de pe urma lor constituind hrana necrofagelor. Într-un final, l-am încolţit într-o vale întunecoasă.

— Imobilizează-l şi adu-l înapoi întreg, m-a instruit Noim, conştient de valoarea animalului; însă acesta s-a repezit asupra mea cu atâta sălbăticie, încât l-am lovit cu putere şi l-am ucis cu mare plăcere. De dragul lui Noim, am făcut un efort şi am jupuit pielea scutului-de-furtună. Apoi, ostenit şi deprimat, am călărit spre casă fără oprire. O maşină de teren pe care nu o mai văzusem până atunci era parcată în curte şi lângă ea stătea Halum.

— Ştii cum sunt verile în Manneran, a explicat ea. Una plănuia să meargă, ca de obicei, pe insulă, dar apoi s-a gândit că ar fi bine să-şi petreacă vacanţa în Salla, cu Noim şi Kinnall.

Împlinise treizeci de ani. Femeile noastre se mărită între paisprezece şi şaisprezece ani, nasc până la douăzeci şi doi sau douăzeci şi patru, iar la treizeci încep vârsta mijlocie, dar timpul o lăsase pe Halum neatinsă. Necunoscând zbuciumul căsătoriei şi truda maternităţii, neepuizându-şi energia în patul conjugal sau în chinurile lăuziei, avea corpul suplu şi flexibil al unei fete: fără depozite de

grăsime, fără riduri, fără varice. S-a schimbat doar într-o privinţă, căci în ultimii ani părul ei întunecat a devenit argintiu. Acest aspect îi sporea însă farmecul, de vreme ce strălucea orbitor şi intra într-un contrast plăcut cu bronzul profund al chipului ei tineresc.

Avea în bagaj un pachet de scrisori pentru mine: mesaje de la duce, de la Segvord, de la fiii mei Noim, Stirron şi Kinnall, de la fiicele mele Halum şi Loimel, de la arhivarul Mihan şi de la mulţi alţii. Semnatarii folosiseră un stil tensionat, afectat. Erau scrisori pe care unul le-ar scrie unui om mort dacă s-ar fi simţit vinovat c-a supravieţuit. Totuşi, mi-a făcut bine să citesc aceste cuvinte din fosta mea viaţă. Îmi părea rău că nu găsisem o scrisoare de la Schweiz; Halum mi-a zis că nu mai ştia nimic despre el dinainte de punerea mea sub acuzare şi credea că se putea să fi părăsit planeta. Nici soţia mea nu-mi scrisese niciun cuvânt.

— Loimel este prea ocupată pentru a scrie un rând sau două? am întrebat, iar Halum, puţin jenată, a spus că Loimel n-a vorbit deloc despre mine zilele acestea:

— Se pare că a uitat c-a fost măritată.

De asemenea, Halum mi-a adus un cufăr cu daruri din partea prietenilor mei de peste Woyn. Erau uimitoare în opulenţa lor: o mulţime de metale preţioase, şiraguri de nestemate rare lucrate minuţios.

— Dovezi de iubire, a zis Halum, dar eu nu m-am lăsat păcălit.

Unul ar fi putut cumpăra proprietăţi întregi cu acest morman de comori. Cei care mă iubeau nu m-ar fi umilit transferând bani în contul meu din Salla, ci mi-au dat aceste splendori în numele prieteniei, lăsându-mi libertatea de a mă folosi de ele în funcţie de nevoile mele.

— A fost tristă pentru tine această dezrădăcinare? m-a întrebat Halum. Această exilare bruscă?

— Unuia nu-i este străin exilului, i-am spus. Şi unul încă îl are alături pe Noim pentru iubire-liant şi companie.

— Ştiind că te va costa ceea ce te-a costat, a spus ea, te-ai mai juca cu drogul şi a doua oară dacă ai putea da

timpul înapoi cu un an?

— Fără nicio îndoială.

— A meritat pierderea căminului, a familiei şi a prietenilor?

— Ar merita chiar şi pierderea vieţii, am răspuns, dacă unul ar putea fi asigurat că astfel întreg Velada Borthanul ar dori să încerce drogul.

Răspunsul a părut s-o sperie: s-a tras înapoi, şi-a dus la buze vârfurile degetelor, devenind probabil conştientă pentru prima oară de intensitatea nebuniei fratelui ei liant. Cuvintele mele nu au fost însă o declaraţie exagerată şi ceva din convingerea mea a impresionat-o. A înţeles că eu credeam şi, văzând profunzimea angajamentului meu, s-a temut pentru mine.

Noim a petrecut multe dintre zilele următoare departe de terenurile sale, mergând în Cetatea Sallei cu afaceri de familie şi în Câmpia Nandului pentru a inspecta o proprietate pe care se gândea s-o achiziţioneze. În absenţa sa, eu eram stăpânul domeniului, pentru că servitorii, orice ar fi crezut despre viaţa mea privată, nu îndrăzneau să-mi pună la îndoială autoritatea. Mergeam călare în fiecare zi pentru a-i supraveghea pe muncitorii de pe domeniile lui Noim şi Halum venea cu mine. De fapt, nu era mare lucru de supravegheat, pentru că ne aflam între sezonul plantării şi cel al recoltării, iar culturile aveau grijă de ele însele. Călăream de plăcere, în principal, oprindu-ne aici pentru o baie, acolo pentru un prânz la marginea pădurii. I-am arătat ţarcurile scuturilor-de-furtună, care nu i-au plăcut, şi am dus-o între animalele mai blânde de pe păşune, care au venit şi s-au jucat vesele cu ea.

Aceste plimbări lungi ne-au oferit ocazia să stăm de vorbă ore întregi, zi de zi. Nu mai petrecusem atât de mult timp cu Halum din copilărie şi am avut astfel prilejul să redevenim apropiaţi. La început am fost precauţi unul cu celălalt, nedorind să incomodăm prea tare cu întrebările noastre, dar în curând am început să vorbim cum ar trebui să vorbească rudele-liant. Eu am întrebat-o cum de nu s-a căsătorit niciodată, iar ea mi-a răspuns simplu:

— Una nu a întâlnit niciodată bărbatul potrivit.

Regreta faptul că nu are soţ sau copii? Nu, a spus ea, nu regreta nimic, pentru că viaţa i-a fost liniştită şi plină de satisfacţii; şi totuşi, în tonul vocii se simţea melancolia. Nu eram în stare s-o presez mai mult. M-a întrebat, la rândul ei, despre drogul sumaran, încercând să afle de la mine căror merite li se datorau riscurile pe care mi le asumasem. Mă amuza felul în care formula întrebările: încercând să pară serioasă, înţelegătoare şi obiectivă, dar, cu toate acestea, incapabilă să-şi ascundă groaza pentru ceea ce făcusem. Era ca şi cum fratele ei liant înnebunise şi omorâse în piaţă douăzeci de oameni, iar acum dorea să descopere exact, prin intermediul întrebărilor răbdătoare şi cordiale, care erau bazele filosofice care îl determinaseră să comită crima în masă. Şi eu am încercat să menţin o atitudine echilibrată şi imparţială, pentru a n-o speria cu intensitatea mea, aşa cum am făcut în acea primă discuţie. Am evitat orice convertire şi, cât de calm şi sobru am putut, i-am explicat efectele drogului, beneficiile obţinute de pe urma lui şi motivele respingerii izolării sinelui pe care ne-o impune Legământul. În scurt timp, o metamorfoză stranie ne-a cuprins atitudinile amândurora. Era tot mai puţin doamna de viţă nobilă care se chinuieşte, cu o cordialitate bine intenţionată, să înţeleagă criminalul şi tot mai mult studentul care încearcă să înţeleagă misterele relevate de maestrul iniţiat. Iar eu eram tot mai puţin un reporter şi tot mai mult profetul unui nou sistem religios. Am vorbit în pasaje lirice despre sentimentul înălţător al împărtăşirii sufletului; i-am spus despre sentimentul neobişnuit al primelor senzaţii, când unul începe să se deschidă, şi despre momentele aprinse ale uniunii cu o altă conştiinţă umană; am descris experienţa ca pe ceva mult mai intim decât orice întâlnire a sufletelor pe care unul ar putea-o avea cu ruda sa liant sau în timpul oricărei vizite la confesor. Conversaţiile noastre au devenit monologuri. Eu m-am pierdut în extaze verbale şi din când în când mă trezeam la realitate pentru a o vedea pe Halum, cu părul argintiu şi veşnic tânără, cu ochii-i

strălucind şi buzele-i întredeschise în deplină fascinaţie. Deznodământul era inevitabil. Într-o după-amiază dogoritoare în care ne plimbam alene printre rândurile unui lan de grâu care ajungea până la pieptul ei, a spus fără niciun preambul:

— Dacă ai drogul la tine, îl poţi împărţi cu sora ta liant?

O convertisem.

Capitolul 65

În acea noapte am dizolvat câteva vârfuri de pudră în două sticle de vin. Halum părea nesigură când i-am întins una din sticle, iar incertitudinea ei s-a revărsat asupra mea, aşa că am ezitat să duc planul la bun sfârşit; dar apoi mi-a oferit un zâmbet tandru şi a golit conţinutul sticlei.

— Nu are nicio aromă, a spus ea în timp ce eu beam.

Am stat de vorbă în salonul cu trofee al lui Noim, decorat cu suliţe de şoim-cu-corn şi acoperit cu blănuri de scut-de-furtună, iar când drogul a început să-şi facă efectul Halum a început să tremure; am tras de pe perete una dintre blănuri, i-am acoperit umerii şi am ţinut-o în braţe până când a trecut frisonul.

Oare va merge bine? În ciuda discursurilor mele, îmi era teamă. În viaţa fiecărui om există un lucru pe care vrea să-l atingă, ceva care îl chinuieşte în adâncul sufletului cât timp rămâne nefăcut, dar care îl sperie cu cât se apropie de el, pentru că probabil împlinirea obsesiei îi va aduce mai multă suferinţă decât plăcere. La fel mi s-a întâmplat şi mie cu Halum şi drogul sumaran. Dar frica mea s-a atenuat în timp ce drogul îşi făcea efectul. Halum zâmbea, Halum îmi zâmbea.

Zidul dintre sufletele noastre a devenit o membrană prin care ne puteam strecura după voie. Halum a fost prima care l-a trecut. Am şovăit, paralizat de pudoare, gândindu-mă chiar şi acum că ar fi o intruziune a feciorei surorii mele liant să intru în mintea ei, dar şi o violare a poruncii împotriva intimităţii fizice dintre rudele-liant. Aşa că am rămas prins în această capcană absurdă a contradicţiilor, prea inhibat pentru a-mi practica propria credinţă atât de curând de la căderea ultimelor piedici; între timp, realizând că nimic n-o împiedică, Halum s-a strecurat fără ezitare în spiritul meu. Răspunsul imediat a fost să încerc să mă ascund: nu voiam să descopere anumite lucruri, în special dorinţa mea fizică pentru ea. Dar după un moment de agitaţie jenată am încetat să mai încerc să-mi pavez

sufletul cu frunze de smochin şi am păşit în Halum, îngăduind astfel începerea adevăratei comuniuni, acea împletire inextricabilă a eurilor.

M-am găsit – ar fi mai corect să spun că m-am pierdut – în coridoare cu pardoseli de sticlă şi pereţi argintii, prin care juca o lumină sclipitoare, rece, ca strălucirea cristalină pe care unul o vede reflectată de nisipul alb de pe fundul unui mic golf tropical. Aceasta era interiorizarea feciorelnică a Halumei. În firide, expuşi ordonat de-a lungul acestor coridoare, erau factorii care-i modelaseră viaţa, amintiri, imagini, mirosuri, gusturi, viziuni, fantezii, dezamăgiri, plăceri. Puritatea guverna totul. N-am văzut urmă de extaz sexual, nici urmă de plăceri carnale. Nu pot spune dacă Halum şi-a protejat din sfială zona sexualităţii sau dacă a ascuns-o atât de adânc în conştiinţa ei încât eu n-o puteam detecta.

S-a întâlnit cu mine fără frică şi mi s-a alăturat fericită. Nu am niciun dubiu legat de asta. Când sufletele noastre s-au contopit, a fost o uniune completă, fără reţineri, fără restricţii. Am înotat prin adâncurile sclipitoare ale sinelui ei, iar mizeria din sufletul meu a dispărut. Am fost astfel tămăduit, purificat. În schimb, eu am pângărit-o, în timp ce ea mă curăţa şi mă purifica? Nu pot spune. Nu ştiu. Ne-am înconjurat şi cuprins unul pe celălalt, ne-am sprijinit reciproc, ne-am întrepătruns unul pe celălalt; iar aici, amestecându-se cu sinele meu, era eul Halumei, care toată viaţa mea fusese sprijinul şi curajul meu, idealul şi scopul meu, această incoruptibilă şi perfectă încarnare a frumuseţii; şi poate aşa cum sinele meu coruptibil a îmbrăcat haina inocenţei, la fel, primul strat coroziv a apărut pe incoruptibilitatea ei strălucitoare. Nu pot spune. Eu am venit la ea şi ea a venit la mine. La un anumit punct din călătoria noastră unul prin celălalt am întâlnit o zonă ciudată, unde ceva părea contorsionat. Mi-am adus aminte de momentul în care, tânăr fiind, am plecat din Cetatea Sallei spre Glin şi Halum m-a îmbrăţişat acasă la Noim, iar eu am desluşit în îmbrăţişarea ei un fior de pasiune abia reprimată, o licărire de poftă carnală. Pentru mine. Pentru

mine. Şi am crezut că am găsit din nou acea zonă a pasiunii, dar în momentul în care m-am uitat mai bine la ea a dispărut, şi m-am uitat la suprafaţa metalică pură, strălucitoare a sufletului ei. Probabil că şi prima şi a doua oară fusese ceva născocit de propriile mele dorinţe tulburătoare şi proiectat asupra ei. Nu pot spune. Sufletele noastre erau împletite; nu ştiam unde mă sfârşeam eu şi unde începea Halum.

Am ieşit din transă. Trecuse de miezul nopţii. Am clipit, ne-am scuturat capetele înceţoşate şi am zâmbit stânjeniţi, întotdeauna există acel moment, ieşind din intimitatea sufletească dată de drog, când unul se simte stânjenit, unul crede că a dezvăluit prea mult şi unul vrea să retragă ceea ce unul a dat. Din fericire, acel moment este de scurtă durată. M-am uitat la Halum şi mi-am simţit corpul aprins de o iubire pioasă, o iubire care nu era deloc trupească, şi am vrut să-i spun, aşa cum Schweiz mi-a zis mie odată, *Eu te iubesc.* Dar cuvântul mi-a rămas în gât. Acel „Eu” era prins între dinţi, ca un peşte în năvod. *Eu. Eu. Eu. Eu te iubesc, Halum. Eu.* Dacă aş fi putut rosti acele cuvinte... *Eu.* Nu voia să iasă. Era acolo, dar nu putea trece de buzele mele. I-am luat mâinile între ale mele şi Halum mi-a oferit un zâmbet luminos. Ar fi fost atât de uşor să spun acele cuvinte atunci, doar că ceva le întemniţa. *Eu. Eu.* Cum puteam să-i vorbesc lui Halum despre iubire şi să-mi exprim iubirea în sintaxă ofensatoare? Am crezut atunci că ea n-ar înţelege, că obscenitatea mea ar distruge totul. Prostii. Sufletele noastre au fost unul, cum ar putea o simplă alăturare de cuvinte să distrugă ceva? Hai, spune-o! *Eu te iubesc.*

Şovăitor, am spus:

— Este... atâta iubire în unul... pentru tine... atâta iubire, Halum...

A dat din cap, de parcă ar fi zis: *Nu vorbi. Cuvintele tale stângace rup vraja.* Ca şi cum ar fi spus: *Da, şi în una există atâta iubire pentru tine, Kinnall.* De parcă ar fi spus: *Eu te iubesc, Kinnall.* S-a ridicat în picioare graţios şi s-a dus la fereastră. Lumina rece a Lunii de vară învăluise

grădina casei, tufişurile şi copacii încremeniţi. Am venit în spatele ei şi i-am atins umerii, foarte delicat. A tresărit şi a scos un sunet ca torsul unei pisici. Am crezut că totul era în regulă. Eram sigur că totul era în regulă.

N-am disecat ceea ce se întâmplase între noi în acea seară. Fiindcă şi asta putea rupe vraja. Puteam discuta despre transa noastră mâine şi în toate zilele care-i urmau. Am condus-o pe Halum până la camera ei, care nu se afla departe de a mea, am sărutat-o timid pe obraz, iar ea m-a sărutat frăţeşte. A zâmbit din nou şi a închis uşa după ea. Întors în odaia mea, am stat treaz o vreme, rememorând totul. Fervoarea misionară s-a reaprins. Voi deveni din nou un misionar pus pe fapte, mi-am jurat, mergând de-a lungul şi de-a latul Sallei propovăduind crezul iubirii. Nu mă voi mai ascunde în casa fratelui meu liant, un pribeag fără speranţă în propria-mi ţară. Avertismentele lui Stirron nu însemnau nimic pentru mine. Cum putea el să mă alunge din Salla? Voi converti o sută de oameni într-o săptămână. O mie, zece mii, îi voi da drogul lui Stirron însuşi şi îl voi pune să declare, de la înălţimea propriului tron, noua religie. Halum m-a inspirat. Mâine-dimineaţă voi pleca în căutare de discipoli.

În curte s-a auzit un zgomot. M-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe Noim coborând din maşină. Se întorsese din călătoria de afaceri. A intrat în casă, i-am auzit paşii pe coridor, apoi a trecut pe lângă camera mea. S-a auzit un ciocănit. Am întredeschis uşa şi am ascultat. Noim se oprise în faţa uşii lui Halum şi discuta cu ea. Nu puteam s-o văd. Ce însemna asta? Se dusese la Halum, care pentru el nu era decât o prietenă, şi refuzase să-şi salute fratele-liant? Mi-au trecut prin minte tot felul de suspiciuni, acuzaţii lipsite de bază reală, dar le-am respins. Conversaţia s-a terminat; Halum a închis uşa. Noim, fără să mă observe, a mers mai departe spre camera sa.

Mi-a fost imposibil să dorm. Am scris câteva pagini, lipsite însă de valoare, iar în zori am plecat să mă plimb prin ceaţa cenuşie. La un moment dat, mi s-a părut că am auzit un strigăt îndepărtat. Am socotit că era vreun animal

aflat în perioada de împerechere. Vreo fiară rătăcită în zori de zi.

Capitolul 66

Am servit micul dejun singur. Era neobişnuit, dar nu surprinzător: Noim, ajungând acasă în toiul nopţii după un drum lung, o fi vrut să doarmă până târziu. Iar în ceea ce o priveşte pe Halum, nu exista dubiu că drogul o epuizase. Apetitul meu era uriaş şi am mâncat cât pentru toţi trei, în acest timp punând la cale planul de a desfiinţa Legământul. În timp ce sorbeam ceaiul, unul dintre servitorii lui Noim a dat buzna în salon. Obrajii îi ardeau şi nările i se umflau de parcă fugise cale lungă şi era cât pe ce să se sufoce.

— Veniţi, a strigat gâfâind. Scuturile-de-furtună…

M-a tras de braţ, aproape smulgându-mă de pe scaun. M-am grăbit să-l urmez. Era deja departe pe aleea care cobora spre ţarcurile animalelor. L-am urmat întrebându-mă dacă bestiile scăpaseră peste noapte, întrebându-mă dacă va trebui să-mi petrec din nou ziua hăituind monştri. M-am apropiat de ţarcuri şi-am văzut că nu erau rupte. Servitorul se oprise în faţa celui mai mare dintre ele, care adăpostea nouă sau zece scuturi-de-furtună. M-am uitat înăuntru. Animalele se aflau acolo, mânjite de sânge pe boturi şi pe blănuri, adunate în jurul unei hălci zdrenţuite de carne. Mârâiau şi se ciondăneau pentru ospăţul împrăştiat pe pământ. Se rătăcise printre aceşti ucigaşi vreun animal de la fermă? Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Şi de ce ar fi considerat servitorul că trebuie să mă ridic de la masă pentru a vedea acest spectacol sinistru? L-am prins de braţ şi l-am întrebat ce era atât de ciudat în legătură cu priveliştea unor scuturi-de-furtună devorându-şi prada. S-a întors înspăimântat către mine şi a rostit cu voce gâtuită:

— Doamna… doamna…

Capitolul 67

Noim s-a purtat brutal cu mine.

— Ai minţit! mi-a spus. Ai negat că deţii drogul, dar ai minţit. Şi i l-ai administrat ei seara trecută. Da? Da? Da? Nu te mai ascunde acum, Kinnall. Tu i l-ai dat.

— Tu ai vorbit cu ea, i-am zis. Abia izbuteam să rostesc cuvintele. Ce ţi-a spus?

— Unul s-a oprit la uşa ei pentru că i s-a părut că aude hohote de plâns, a răspuns Noim. Unul s-a interesat dacă este bine. Avea o privire stranie, visătoare, ochii îi erau la fel de şterşi ca două bucăţi de metal şlefuit şi da, da, plânsese. Şi unul a întrebat ce s-a întâmplat, dacă a păţit ceva. Nu, a spus, totul era în regulă. A mai zis că aţi vorbit toată seara. De ce plângea? A dat din umeri, a zâmbit şi a închis uşa. Dar în ochii ei se vedea efectul drogului, Kinnall. Împotriva tuturor jurămintelor tale, i l-ai dat. Şi acum… şi acum…

— Te rog, am spus încet. Dar Noim a continuat să urle, iar eu nu am putut răspunde acuzaţiilor aduse.

Servitorii puseseră totul cap la cap. Găsiseră urmele paşilor Halumei pe nisipul umezit de rouă. Găsiseră întredeschisă uşa casei care ducea către ţarcurile scuturilor-de-furtună. Poarta pe unde erau hrănite animalele fusese forţată. Halum o deschisese cu grijă şi cu la fel de multă grijă o închisese în urma ei, pentru ca ucigaşii să nu iasă din ţarc. Apoi se dăduse pe sine fiarelor ce stăteau la pândă. Toate acestea când ziua se îngâna cu noaptea, poate chiar în timp ce eu rătăceam pe domeniu. Acel strigăt dintre ceţuri… De ce? De ce? De ce? De ce?

Capitolul 68

Până la începutul după-amiezii împachetasem deja puţinele lucruri pe care le mai aveam. L-am rugat pe Noim să-mi împrumute o maşină şi a aprobat fluturând din mână. Nici nu se mai punea problema să rămân acolo. Prezenţa Halumei se făcea simţită pretutindeni, iar eu trebuia să plec într-un loc în care puteam gândi în linişte pentru a cântări tot ceea ce făcusem şi intenţionam să fac. În plus, nu doream să fiu de faţă când poliţia districtului va ancheta cauzele morţii Halumei.

Nu a suportat să dea ochii cu mine din nou, în dimineaţa ce a urmat dezvăluirii sufletului? A început cu dragă inimă împărtăşirea sufletelor. Dar apoi, în vârtejul reevaluării ce urmează deseori primei deschideri sufleteşti, poate că a simţit diferit: vechile obiceiuri ale reticenţei s-au reafirmat şi o bruscă revărsare a sentimentului de oroare în legătură cu ceea ce a dezvăluit a pus stăpânire pe ea. Apoi totul s-a petrecut foarte repede: pripita decizie ireversibilă, drumul până la ţarcurile scuturilor-de-furtună, trecerea necugetată a ultimei porţi, clipa de regret când animalele s-au năpustit asupra ei şi şi-a dat seama că a dus căinţa prea departe. Asta se întâmplase? N-am putut să găsesc altă explicaţie pentru saltul de la seninătate la disperare, cu excepţia remuşcării, a şocului care o dărâmase, ducând-o la pierzanie. Rămăsesem fără soră-liant şi îmi pierdusem şi fratele-liant, căci ochii lui Noim au fost nemiloşi când i-a îndreptat spre mine. Acesta să fi fost scopul meu când visam la deschiderea sufletelor?

— Unde te vei duce? m-a întrebat Noim. În Manneran te vor întemniţa. Fă un pas în Glin cu drogul tău şi vei fi jupuit de viu. Stirron te va alunga din Salla. Unde atunci, Kinnall? În Threish? În Velis? Sau poate că în Umbis ori Dabis? Nu. Pe toţi zeii, va fi Sumara Borthan, nu-i aşa? Desigur. Printre sălbaticii tăi, vei avea parte de toată dezvăluirea-de-sine de care ai nevoie, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Domol, am spus:

— Uiţi de Câmpiile Pârjolite, Noim. O colibă în deşert, un loc în care să meditez, un loc al păcii… Sunt atât de multe lucruri pe care unul trebuie să încerce să le înţeleagă acum…

— Câmpiile Pârjolite? Da, asta-i bună, Kinnall. Câmpiile Pârjolite în mijlocul verii. O purificare prin foc a sufletului tău. Du-te acolo, da. Du-te.

Capitolul 69

Am condus singur către nord, de-a lungul versanţilor Huishtorilor, apoi spre vest, pe drumul ce duce către Kongoroi şi Poarta Sallei. Nu o dată mi-a trecut prin cap să trag brusc de volan şi să îndrept maşina spre hăul ce se căsca dincolo de marginea şoselei, pentru a termina cu totul. Nu o dată, când prima rază a zorilor mi-a atins pleoapele prin vreun han dintr-un colţ uitat de lume, m-am gândit la Halum şi a trebuit să fac sforţări pentru a mă da jos din pat, căci părea mult mai uşor să dorm în continuare. Astfel s-au succedat zilele şi nopţile, iar la finalul unei anumite zile am ajuns în vestul Sallei, pregătit să urc munţii şi să străbat Poarta. Într-o noapte, am poposit într-un târg situat la mijlocul zonei deluroase şi am aflat că în Salla a fost emis ordinul pentru arestarea mea. Kinnall Darival, fiul fostului septarh, un bărbat în vârstă de treizeci de ani, având următoarele particularităţi, fratele suveranului Stirron, era căutat pentru crime monstruoase: dezvăluire-de-sine şi folosirea unui drog periculos, pe care, în pofida ordinelor explicite ale septarhului, îl oferea celor neavizaţi. Prin intermediul drogului, fugarul Darival îşi aduse sora-liant în pragul nebuniei astfel încât, cuprinsă de demenţă, murise într-un mod cumplit. De aceea, li se ordona tuturor cetăţenilor Sallei să-l aresteze pe răufăcătorul pentru care se oferea o recompensă consistentă.

Dacă Stirron ştia de ce murise Halum, înseamnă că Noim îi povestise totul. Eram pierdut. Când ajungeam la Poarta Sallei aveam să fiu aşteptat de ofiţerii forţei poliţieneşti a Sallei de Vest, căci destinaţia mea era cunoscută. Totuşi, în acest caz, de ce nu a fost informată populaţia că mă îndreptam spre Câmpiile Pârjolite? Probabil că Noim nu a spus tot ce ştia, pentru ca eu să pot fugi.

N-aveam decât să merg înainte. Mi-ar lua zile întregi să ajung la coastă şi aş găsi toate porturile Sallei alarmate în

privinţa mea când aş ajunge acolo; chiar şi dacă m-aş fi furişat la bordul unui vas, unde aş merge? Glin? Manneran? Era la fel de inutil să mă gândesc că aş putea cumva traversa Huishul sau Woynul către provinciile învecinate: eram deja un proscris în Manneran şi cu siguranţă aş fi fost întâmpinat cu ostilitate şi în Glin. Nu puteam decât să mă îndrept spre Câmpiile Pârjolite. Voi sta acolo o vreme şi apoi poate voi încerca să înaintez printr-o trecătoare din Threishtori, pentru a începe o viaţă nouă pe coasta de vest. Poate.

Am cumpărat provizii din oraş, dintr-un loc ce deserveşte nevoile vânătorilor ce coboară în câmpii: afumături, câteva arme şi apă condensată, destul cât să-mi ajungă pentru câteva cicluri lunare dacă o dilatam cu grijă. În timp ce-mi făceam cumpărăturile mi s-a părut că observ priviri iscoditoare. Să-şi fi dat cineva seama că eu eram prinţul desfrânat pe care îl căuta septarhul? Nimeni n-a încercat însă să mă prindă. Se ştia probabil că Poarta Sallei era păzită şi nu dorea nimeni să-şi asume vreun risc, pentru că oricum n-aş fi putut trece de vârful Kongoroiului, unde drumul era blocat de un cordon de poliţişti. Oricare ar fi fost motivul, am părăsit fără bătaie de cap orăşelul şi m-am avântat pe ultimul sector al şoselei. În trecut fusesem pe aici doar în timpul iernii, când zăpada se aşternea în troiene; chiar şi acum, locurile umbrite erau acoperite de petice de zăpadă murdară. Pe măsură ce şoseaua urca, stratul de omăt s-a tot îngroşat până când în apropierea vârfurilor gemene ale Kongoroiului totul se afla sub o mantie albă. Planificându-mi cu grijă ascensiunea, am făcut în aşa fel încât să ajung la marea trecătoare mult după asfinţit, sperând că întunericul mă va proteja în eventualitatea unui blocaj rutier. Dar Poarta era nepăzită. Am stins farurile maşinii pe ultima bucată de drum – aproape că mă aşteptam să mă prăbuşesc în prăpastie – şi am făcut virajul cunoscut spre stânga, care m-a adus în Poarta Sallei, însă nici aici nu am văzut pe nimeni. Stirron nu avusese timp să închidă graniţa de vest sau poate că nu se gândise că sunt într-atât de nebun încât să fug pe acolo.

Am mers înainte prin trecătoare şi încet în jos pe serpentinele de pe versantul vestic al Kongoroiului. La ivirea zorilor eram deja în Câmpiile Pârjolite, înăbuşit de căldură, dar în siguranţă.

Capitolul 70

Am găsit această colibă aproape de locul în care îşi fac cuiburile şoimii-cu-corn, cam pe unde îmi aminteam să fie. Nu avea canalizare şi nici pereţii nu erau întregi, însă era potrivită. Dogoarea crâncenă din acest loc va fi purificarea mea. Am făcut curat înăuntru, orânduindu-mi lucrurile, despachetând hârtia de scris pe care o cumpărasem din oraş pentru consemnarea vieţii şi a faptelor mele, aşezând într-un colţ caseta încrustată cu pietre preţioase care conţinea ultimele urme ale drogului, stivuindu-mi hainele peste ea, măturând nisipul roşu. În prima mea zi de şedere am camuflat maşina pentru ca ea să nu-mi trădeze prezenţa. Am dus-o într-o râpă puţin adâncă, astfel încât numai capota se mai zărea la nivelul pământului, şi am adunat ierburi pentru a o acoperi, aruncând nisip deasupra tulpinilor întreţesute ale plantelor. Doar nişte ochi ageri ar fi putut-o vedea. Am memorat atent locul, ca nu cumva să n-o mai găsesc când eram pregătit de plecare.

Timp de câteva zile am cutreierat pur şi simplu deşertul, gândindu-mă. Am călătorit până în locul în care şoimul-cu-corn îmi răpusese tatăl, fără a-mi fi teamă de păsările cu cioc ascuţit ce se învârteau deasupra mea: nu aveau decât să mă omoare şi pe mine. Am cumpănit evenimentele derulate în vremea schimbării mele şi m-am întrebat: „Asta este ceea ce ai vrut, asta este ceea ce ai sperat să înfăptuieşti, te mulţumeşte asta?” Am retrăit fiecare dintre numeroasele mele împărtăşiri de sine, de la cea cu Schweiz la cea cu Halum, întrebând: „A fost bine? S-au făcut greşeli care ar fi putut fi evitate? Ai avut de câştigat sau de pierdut prin ceea ce ai făcut?” Şi am concluzionat că am câştigat mai mult decât am pierdut, deşi pierderile fuseseră cumplite. Singurul meu regret era legat de greşelile tactice, nu de erorile de principiu. Dacă aş fi rămas cu Halum până în momentul în care nesiguranţa i-ar fi trecut, poate că n-ar fi cedat în faţa ruşinii care a distrus-o. Dacă aş fi fost mai deschis cu Noim, dacă aş fi stat în

Manneran pentru a-mi confrunta inamicii, dacă… dacă… dacă… Nu am simţit însă niciun regret pentru schimbarea mea, ci doar pentru treaba de mântuială pe care o făcusem cu revoluţia mea spirituală. Pentru că eram convins de nocivitatea Legământului şi a felului nostru de a trăi. Felul tău de a trăi. Faptul că Halum şi-a curmat zilele după două ore de experimentare a iubirii umane era cea mai nimicitoare condamnare a Legământului.

Şi în sfârşit – cu puţine zile în urmă – am început să scriu ceea ce ai citit până acum. Cursivitatea mea m-a surprins. Pentru că la început mi-a fost greu să folosesc gramatica pe care mi-am impus-o, m-am îndoit de fluenţa cuvintelor aşezate în pagină. *Eu sunt Kinnall Darival şi am să vă povestesc totul despre mine.* Aşa mi-am început memoriile. Am fost fidel scopului? Am tăinuit ceva? Condeiul meu a mâzgălit zilnic hârtia şi am scris totul despre mine, fără să înfrumuseţez în vreun fel faptele. Mi-am dezgolit complet sufletul în această saună care este coliba mea. Între timp, n-am avut niciun contact cu lumea exterioară, în afara unor presupuneri trecătoare, iraţionale, că agenţii lui Stirron scotoceau Câmpiile Pârjolite în căutarea mea. Cred că sunt amplasate gărzi la porţile spre Salla, Glin şi Manneran; şi probabil şi la trecătorile vestice; de asemenea, în Pasul Stroin, în cazul în care încerc să-mi croiesc drum prin Câmpiile Inundate către Golful Sumar. Norocul m-a ocrotit, dar în curând mă vor găsi. Ar trebui să-i aştept? Sau ar trebui să pornesc, încrezându-mă în soartă, sperând să găsesc o ieşire nepăzită? Am acest manuscris stufos, pe care îl preţuiesc mai mult decât propria-mi viaţă. Dacă l-ai putea citi, dacă ai putea înţelege cum m-am împleticit pe drumul către cunoaşterea de sine, dacă ai putea percepe din el toate vibraţiile minţii mele… Cred că am consemnat totul în această autobiografie, în acest registru al sinelui, în acest document unic în istoria Velada Borthanului. Dacă voi fi găsit aici, cartea mea va fi confiscată, iar Stirron va da ordin să fie arsă.

Aşadar, trebuie să plec. Dar…

Un zgomot? Sunetul unui motor?

O maşină se îndrepta cu viteză către coliba mea, traversând ţinutul roşu şi plat. Am fost găsit. S-a terminat. Mă bucur însă că am reuşit să scriu măcar atât.

Capitolul 71

Au trecut cinci zile de la ultima consemnare şi încă mă aflu aici. Maşina a fost a lui Noim. A venit nu pentru a mă aresta, ci pentru a mă salva. Prudent, de parcă se aştepta să deschid focul asupra lui, s-a strecurat în spatele colibei şi a strigat:

— Kinnall? Kinnall?

Am ieşit. A încercat să zâmbească, dar era prea încordat pentru a reuşi.

— Unul s-a gândit că vei fi prin apropiere. Locul şoimilor-cu-corn încă te bântuie, nu-i aşa? a spus el.

— Ce vrei?

— Patrulele lui Stirron sunt pe urmele tale. Traseul tău a fost refăcut până la Poarta Sallei. Se ştie acum că te afli în Câmpiile Pârjolite. Dacă Stirron te cunoştea la fel de bine ca fratele tău liant, ar fi venit direct aici cu trupele lui. În schimb, te caută înspre sud, gândindu-se că vrei să traversezi Câmpiile Inundate către Golful Sumar şi să iei un vas spre Sumara Borthan. Dar vor fi siliţi să te vâneze şi în această regiune, după ce vor descoperi că n-ai fost acolo.

— Şi atunci?

— Vei fi arestat. Judecat. Condamnat. Întemniţat sau executat. Stirron crede că eşti cel mai periculos om din Velada Borthan.

— Sunt, am recunoscut eu.

Noim a arătat înspre maşină.

— Urcă. Ne vom strecura prin baricadă. În Salla de Vest, cumva, apoi în jos, către Woyn. Ducele de Sumar te va aştepta şi te va urca la bordul unei ambarcaţiuni pregătite de plecare. Până la următorul răsărit de lună ai putea fi în Sumara Borthan.

— De ce mă ajuţi, Noim? De ce te-ai deranja? M-ai privit cu ură în momentul în care am plecat din casa ta.

— Ură? Ură? Nu, Kinnall, nu ură, ci doar amărăciune. Unul este încă…

A făcut o pauză. Cu un efort, a continuat:

— *Eu sunt* încă fratele tău liant. Bunăstarea ta este obligaţia mea. Cum îl pot lăsa pe Stirron să te vâneze ca pe un animal? Vino. Vino. Te voi scoate de aici în siguranţă.

— Nu.

— Nu?

— Vom fi cu siguranţă prinşi. Stirron te va pedepsi şi pe tine fiindcă ai ajutat un fugar. Îţi va confisca pământurile. Îţi va anula rangul. Nu te sacrifica fără rost pentru mine, Noim. Este inutil.

— Am bătut drumul până în Câmpiile Pârjolite ca să te iau de aici. Dacă tu crezi că mă întorc…

— Să nu ne certăm din cauza asta. Chiar dacă scap, ce mă aşteaptă? Să-mi petrec restul vieţii ascunzându-mă în junglele Sumara Borthanului, printre oameni a căror limbă n-o pot vorbi şi ale căror căi îmi sunt străine? Nu. Nu. M-am săturat de exil. Stirron mă poate aresta acum.

N-a fost deloc uşor să-l conving să mă lase aici. Ne-am contrazis în dogoarea amiezii timp de câteva minute. Era hotărât să-şi pună în aplicare planul eroic de salvare, în ciuda faptului că puteam fi arestaţi. Voia s-o facă dintr-un simţ al datoriei, nu din dragoste, fiindcă puteam să-mi dau seama că încă mă considera responsabil de moartea Halumei. Nu doream să am pe conştiinţă şi dizgraţierea lui şi i-am spus-o: făcuse un gest nobil să întreprindă această călătorie, dar nu puteam merge cu el. Într-un final, a început să cedeze, însă doar după ce i-am jurat că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a mă salva. I-am promis că voi porni spre munţii din vest în loc să stau aici, unde Stirron mă va găsi cu certitudine. Dacă ajungeam teafăr în Velis sau în Threish, aveam să-l anunţ într-un fel sau altul, ca să nu-şi facă griji pentru mine. Apoi am adăugat:

— Un singur lucru poţi face pentru mine.

Am intrat în colibă şi i-am adus manuscrisul – un teanc de hârtii măricel, acoperit cu litere roşii pe foi aspre, cenuşii. Aici, i-am spus, va găsi întreaga poveste: întregul meu sine laolaltă cu toate evenimentele care mă aduseseră în Câmpiile Pârjolite. L-am rugat să-l citească şi să nu mă

judece până nu avea să-l termine.

— Vei găsi aici lucruri care te vor îngrozi şi dezgusta, l-am avertizat. Dar cred că vei găsi multe care îţi vor deschide ochii şi sufletul. Citeşte-l, Noim. Citeşte cu grijă. Gândeşte-te la cuvintele mele.

Şi i-am cerut să-mi facă, în numele jurământului nostru liant, o ultimă promisiune: să-mi păstreze cartea în siguranţă, chiar dacă se simţea tentat s-o ardă.

— Aceste pagini cuprind sufletul meu, i-am spus. Distruge hârtia şi mă distrugi pe mine. Dacă te scârbeşte ceea ce citeşti, ascunde cartea, dar n-o arde. Ceea ce te şochează acum s-ar putea ca peste câţiva ani să nu te mai şocheze. Şi într-o zi poate că vei dori să le arăţi şi altora ceea ce am scris, pentru a putea explica ce fel de om a fost fratele tău liant şi de ce a făcut ceea ce a făcut. *Şi pentru a-i schimba aşa cum sper că te va schimba cartea mea pe tine,* am spus în gând. Noim a depus jurământul. A luat teancul de foi şi l-a pus în portbagajul maşinii. Ne-am îmbrăţişat; m-a întrebat iarăşi dacă nu vreau să plec; l-am refuzat din nou; l-am pus să-mi spună încă o dată că îmi va citi cartea şi o va păstra; a jurat încă o dată c-o va face; apoi a urcat în maşină şi a pornit încet către est. Am intrat în colibă. Locul în care ascunsesem manuscrisul era acum pustiu şi am simţit o goliciune subită, presupun că asemănătoare senzaţiei percepute de o femeie care a purtat un copil timp de şapte cicluri lunare, iar apoi îşi găseşte din nou pântecele neted. M-am revărsat cu totul în acele pagini. Acum eu eram nimic şi cartea era totul. O va citi Noim? Aşa credeam. O va păstra? Cel mai probabil o va face, cu toate că ar putea s-o ascundă în cel mai întunecat ungher al casei lui. O va arăta cândva altora? Asta nu mai ştiu. Dar dacă ai citit ceea ce am scris, e din bunăvoinţa lui Noim Condorit; şi dacă el a îngăduit să fie citită, înseamnă că în cele din urmă i-am câştigat sufletul, aşa cum sper să-l câştig şi pe al tău.

Capitolul 72

Îi spusesem lui Noim că nu voi mai rămâne în colibă, ci că mă voi îndrepta către vest, în încercarea de a mă salva. Totuşi, mă simţeam lipsit de voinţa de a pleca. Cocioaba înăbuşitoare devenise casa mea. Am stat o zi, şi încă o zi, şi o a treia, fără a face nimic, colindând pustiul arzător al Câmpiilor Pârjolite, privind cum şoimii-cu-corn dădeau târcoale. Într-a cincea zi, după cum îţi poţi da seama, am revenit nerăbdător la masa de scris şi am aşternut pe hârtie vizita lui Noim. Apoi am mai aşteptat trei zile, spunându-mi că într-a patra îmi voi scoate maşina de sub nisipul roşu şi voi porni spre vest. Dar în dimineaţa celei de-a patra zile Stirron şi oamenii lui mi-au găsit ascunzătoarea, acum fiind seara acelei zile, iar eu mai am la dispoziţie, prin bunăvoinţa stăpânului Stirron, o oră sau două pentru a scrie. Iar când voi termina rândul acesta, nu voi mai scrie nimic.

Capitolul 73

Şase maşini bine înarmate mi-au înconjurat coliba. Mi s-a strigat prin megafoane să mă predau. Nu aveam nicio şansă să mă opun şi nici vreo dorinţă să încerc. Calm – căci ce rost mai avea frica? –, am ieşit, cu mâinile ridicate, în uşa cocioabei. Soldaţii au coborât din maşini şi am fost uluit să-l văd pe Stirron printre ei, părăsindu-şi palatul pentru a veni în Câmpii la o vânătoare din afara sezonului ce-l avea pe fratele lui ca pradă. Purta toate podoabele funcţiei. A venit încet către mine. Nu-l văzusem de câţiva ani şi am fost îngrozit de semnele înaintării în vârstă: umerii căzuţi, capul împins înainte, părul rărit, faţa adânc brăzdată de riduri, ochii îngălbeniţi şi tulburi. Beneficiile unei jumătăţi de viaţă de putere absolută. Ne-am privit unul pe celălalt în tăcere, ca doi străini căutând un punct de legătură. Am încercat să-l găsesc în el pe acel băiat, tovarăşul meu de joacă, fratele meu mai mare pe care îl iubisem şi îl pierdusem în urmă cu atât de mult timp, însă am zărit doar un bătrân înverşunat cu buze tremurânde. Un septarh este deprins să-şi mascheze sentimentele, dar Stirron nu era în stare să-mi ascundă nimic, cum nici nu putea menţine o singură expresie cu consecvenţă: i-am văzut faţa, o înfăţişare prăbuşindu-se peste alta, indicii ale furiei imperiale, uluire, mâhnire, oprobriu şi ceva ce am interpretat ca fiind un soi de dragoste reprimată. După o vreme, am deschis vorba şi l-am invitat în colibă pentru a discuta. A ezitat, pesemne crezând că plănuiam un asasinat, însă după un moment a acceptat în maniera maiestuoasă corespunzătoare, făcându-i semn gărzii sale de corp să aştepte afară. Când eram singuri înăuntru a mai fost o clipă de tăcere, pe care de data aceasta a întrerupt-o el:

— Unul n-a mai simţit niciodată o asemenea durere, Kinnall. Unul abia poate da crezare celor auzite despre tine. Că ai putea întina amintirea tatălui nostru…

— Chiar este o aşa pată, stăpâne septarh?

— Să născoceşti Legământul? Să-i corupi pe cei inocenţi? Sora ta liant să se numere printre victime? Ce ai făcut, Kinnall? *Ce ai făcut?*

O oboseală cumplită m-a cuprins şi mi-am închis ochii, fiindcă nu ştiam de unde să încep să explic. După o clipă am găsit puterea. M-am întins către el, zâmbind, luându-i mâna, şi am spus:

— Eu te iubesc, Stirron.

— Cât de alienat eşti!

— Fiindcă vorbesc despre iubire? Dar am ieşit din acelaşi pântece. Nu se cuvine să te iubesc?

— Aşa vorbeşti acum? Numai obscenităţi?

— Vorbesc aşa cum îmi porunceşte inima.

— Nu eşti numai alienat, ci şi dezgustător, mi-a spus Stirron. S-a întors cu spatele şi a scuipat pe podeaua prăfuită. Îmi părea un personaj medieval, prizonier în spatele feţei sale regeşti neînduplecate, întemniţat în bijuteriile şi în veşmântul regal, vorbind pe un ton aspru şi distant. Cum puteam ajunge la el?

— Stirron, încearcă drogul sumaran împreună cu mine. Mai am puţin. Îl voi pregăti pentru noi şi îl vom bea împreună şi într-o oră-două sufletele noastre vor fi unul şi vei înţelege. Îţi jur, vei înţelege. Vrei s-o faci? Omoară-mă după aceea, dacă vei mai dori, dar mai întâi ia drogul.

Am început să umblu agitat, pregătind poţiunea. Stirron m-a prins de încheietură şi m-a oprit. A clătinat din cap cu lentoarea şi greutatea cuiva care simte o tristeţe nemărginită.

— Nu, a spus. Imposibil.

— De ce?

— Nu vei ameţi mintea prim-septarhului.

— Mă interesează *pătrunderea* minţii fratelui meu Stirron.

— În calitate de frate, unul doreşte doar să poţi fi vindecat. Ca prim-septarh, unul trebuie să se ferească de pericole, căci unul aparţine poporului său.

— Drogul este inofensiv, Stirron.

— A fost inofensiv şi pentru Halum Helalam?

— Eşti o virgină înspăimântată? l-am întrebat. Am oferit drogul la zeci şi zeci de oameni. Halum a fost singura care a reacţionat atât de urât... şi Noim, aş spune, dar i-a trecut. Şi...

— Cei doi oameni cei mai apropiaţi ţie din lumea asta, a spus Stirron, iar drogul le-a făcut rău amândurora. Şi acum îl oferi fratelui tău?

Aproape că nu mai aveam nicio speranţă. L-am rugat din nou, de câteva ori, să rişte experimentarea drogului, dar fireşte că nu voia să se atingă de el. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, mi-ar fi fost de vreun folos? Aş fi descoperit un suflet împietrit.

— Ce se va întâmpla cu mine acum? l-am întrebat.

— Vei avea parte de un proces cinstit, urmat de o sentinţă corectă.

— Care va fi ce? Execuţie? Încarcerare pe viaţă? Exil?

Stirron a ridicat din umeri.

— Asta va decide Curtea. Îl iei pe unul drept tiran?

— Stirron, de ce te înspăimântă atât de mult drogul? Ştii ce efecte are? Te pot face să înţelegi că aduce doar iubire şi înţelegere? Nu trebuie să trăim ca nişte străini unul faţă de altul, cu sufletele acoperite. Putem să ne exteriorizăm gândurile. Ne putem elibera. Putem spune „eu”, Stirron, fără a ne cere scuze că avem un sine. *Eu. Eu. Eu.* Putem să ne spunem unul altuia ce ne doare şi putem să ne ajutăm să scăpăm de durere.

Faţa i s-a înnegurat; cred că era convins că eram smintit. Am trecut pe lângă el spre locul în care lăsasem drogul; l-am amestecat repede şi i-am oferit o sticluţă. A clătinat din cap. Eu am băut, sorbind pe negândite, şi i-am oferit din nou sticluţa.

— Hai, i-am spus. Bea. Bea! Nu va avea niciun efect pentru o vreme. Ia-l acum, ca să ne deschidem în acelaşi timp. Te rog, Stirron!

— Te-aş putea ucide eu însumi, chiar acum, fără a mai aştepta judecata, a spus.

— Da! Spune, Stirron! Eu! Însumi! Spune-o din nou!

— Dezvăluitor-de-sine nenorocit! Fiul tatălui meu! Dacă

vorbesc cu tine folosind „eu”, o fac pentru că nu meriţi din partea mea decât scârbă.

— Nu-i vorba despre scârbă. Bea şi vei înţelege.

— Niciodată.

— De ce te opui, Stirron? Ce te îngrozeşte?

— Legământul este sacru, a spus. A pune la îndoială Legământul înseamnă a pune la îndoială întreaga ordine socială. Răspândeşte acest drog în provincie şi toată raţiunea va cădea, toată stabilitatea va fi pierdută. Crezi că strămoşii noştri erau răufăcători? Crezi că erau neghiobi? Kinnall, ei au înţeles cum să creeze o societate trainică. Unde sunt oraşele din Sumara Borthan? De ce ei trăiesc încă în colibele din junglă, în timp ce noi am construit ceea ce am construit? Ne-ai duce pe drumul lor, Kinnall. Ai distruge distincţia dintre bine şi rău şi astfel la scurt timp legea însăşi va fi înlăturată şi mâna fiecărui om va fi ridicată împotriva semenilor săi şi unde vor fi atunci iubirea ta şi înţelegerea universală? Nu, Kinnall. Păstrează-ţi drogul. Unul încă preferă Legământul.

— Stirron…

— Destul. Căldura este insuportabilă. Eşti arestat. Să mergem.

Capitolul 74

Fiindcă eram încă sub efectul drogului, Stirron a fost de acord să-mi ofere câteva ore de singurătate înainte să începem călătoria spre Salla, pentru a nu trebui să mă deplasez cât timp sufletul meu era vulnerabil la senzaţiile exterioare. O mică milostenie din partea septarhului: a aşezat doi oameni ca paznici în faţa colibei mele şi a plecat cu ceilalţi să vâneze şoimi-cu-corn până la venirea amurgului.

Nu luasem niciodată drogul fără un împărtăşitor. Aşadar, stranietăţile s-au pogorât asupra mea şi am fost singur cu ele, auzind palpitaţiile, văicărelile şi ţâşnirile şi apoi, când zidurile s-au dărâmat din jurul sufletului meu, nu era nimeni în care să intru şi nimeni care să intre în mine. Totuşi, puteam simţi sufletele gărzilor mele – dure, închise, metalice – şi am simţit că aş putea ajunge chiar şi în ele cu puţin efort. Dar nu am făcut-o, deoarece, stând singur, am fost propulsat într-un voiaj miraculos, sinele meu extinzându-se şi avântându-se până când am cuprins toată planeta şi toate sufletele omenirii fuzionaseră cu al meu. Şi am avut o viziune minunată. L-am văzut pe fratele meu liant Noim făcând copii ale memoriilor mele şi distribuindu-le celor în care putea avea încredere, pentru a circula de la un capăt la celălalt al Velada Borthanului. Şi din ţinuturile sudice veneau acum încărcături întregi de pulbere albă, căutată nu numai de elită, nu numai de ducele de Sumar şi de marchizul de Woyn, ci şi de mii de cetăţeni de rând, de oameni însetaţi de iubire, de cei care considerau că Legământul se transformase în cenuşă, de cei ce doreau să pătrundă unul în sufletul altuia. Cu toate că gardienii vechii orânduieli au făcut tot ce au putut pentru a stăvili mişcarea, ea n-a putut fi oprită, căci fostul Legământ îşi urmase cursul şi acum era clar că iubirea şi bucuria nu mai puteau fi reprimate. Până când în sfârşit a existat o reţea de comunicare, filamente incandescente de percepţie senzorială legând pe unul de altul şi de toţi. Până

când, în cele din urmă, chiar septarhii şi judecătorii au fost măturaţi de fluxul eliberării şi întreaga lume s-a îmbinat în comuniune fericită, fiecare dintre noi deschis tuturor, iar vremea schimbărilor a fost desăvârşită; noul Legământ a fost statornicit. Am văzut toate astea din coliba mea părăginită din Câmpiile Pârjolite. Am văzut strălucirea cuprinzând lumea, licărind, pâlpâind, crescând în intensitate, adâncindu-şi nuanţa. Am văzut zidurile dărâmându-se. Am văzut vâlvătaia roşie a iubirii universale. Am văzut noi feţe, schimbate şi jubilânde. Mâini atingând mâini. Suflete atingând suflete. Această viziune mi-a strălucit în minte timp de o jumătate de zi, umplându-mă cu o bucurie cum nu mai simţisem niciodată, iar spiritul meu plin de elan a cutreierat prin tărâmul de vis. Şi numai când drogul a început să-şi piardă efectul mi-am dat seama că nu fusese nimic altceva decât o fantezie. Poate că nu va fi o fantezie pe vecie. Poate că Noim va găsi cititori pentru ceea ce am scris şi poate că alţii vor fi convinşi să urmeze drumul meu, până când vor fi destui ca mine şi schimbările vor deveni ireversibile şi universale. S-a mai întâmplat. Eu voi dispărea, eu, precursorul, eu, anticipatorul, eu, profetul martirizat. Dar ceea ce am scris va supravieţui şi prin mine veţi fi transformaţi. Se prea poate să nu fie un vis fără temei.

Această ultimă pagină a fost aşternută odată cu venirea amurgului. Soarele se grăbeşte către Huishtori. În curând îl voi urma ca prizonier pe Stirron. Voi lua cu mine acest mic manuscris, îl voi ţine ascuns şi, dacă voi avea noroc, voi găsi o cale de a i-l da lui Noim pentru a fi pus laolaltă cu paginile pe care deja le-a primit de la mine. Nu pot spune dacă voi reuşi, la fel cum nu ştiu ce se va întâmpla cu mine şi cu cartea mea. Şi tu, cel care citeşti cartea, îmi eşti un necunoscut. Dar asta pot spune: dacă cele două părţi s-au transformat într-una şi mă citeşti în întregime, poţi fi sigur că am izbândit. Din acea unire pot ieşi doar schimbări pentru Velada Borthan, schimbări pentru voi toţi. Dacă ai citit până aici, înseamnă că ai un suflet ca al meu. Aşadar, îţi spun asta ţie, cititorul meu necunoscut, că

te iubesc şi îmi întind mâna către tine, eu, cel care-am fost Kinnall Darival, eu, care am început drumul, eu, care am promis să-ţi spun totul despre mine şi care acum pot spune că promisiunea a fost îndeplinită. Du-te şi caută. Du-te şi atinge. Du-te şi iubeşte. Du-te şi deschide-ţi sufletul. Du-te şi vindecă-te.

PREMIUL NEBULA
PENTRU CEL MAI BUN ROMAN

Planeta Borthan a fost colonizată de oameni cu sentimente religioase intense, care s-au stabilit aici special pentru a le conserva și care au făcut mari eforturi pentru a le insufla descendenților.

Cât de puternice îți pot fi convingerile dacă nu sunt puse la încercare de ispită? Puritanii care au colonizat planeta cu sute de ani în urmă au decretat că doar umilința le poate salva credința. Destăinuirea gândurilor și a sentimentelor personale reprezintă o crimă, iar cuvinte ca *eu* și *mine* sunt considerate indecente și interzise în orice exprimare. Dar prințul Kinnall Darival pune la îndoială strictețea acestui legământ și-i încalcă poruncile când se îndrăgostește de Halum, sora lui liant.

Am trecut printr-o vreme a schimbării și am fost vindecat...
Eu sunt Kinnall Darival și am să vă povestesc totul despre mine.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

